

A romantic scene between a man and a woman in a bedroom. The woman, with blonde hair, is wearing a purple, off-the-shoulder, ruffled dress and is looking up at the man. The man is shirtless and has a beard; he is leaning in and kissing her on the cheek. They are both lying on a bed covered with a dark purple, ruffled duvet. In the background, there are light-colored curtains and a wooden headboard.

*Tentația
seducției*

KERRIGAN
BYRNE

KERRIGAN BYRNE
TENTAȚIA SEDUCȚIEI
SERIA FETELE GOODE 4

***Tempting Fate* by Kerrigan Byrne**

Traducere din limba engleză Anamaria Halalai
LITERA
București

Prolog

Felicity Goode s-a asigurat că era singură pe hol înainte de a-și lipi urechea de ușă.

Nu-i stătea în fire să tragă cu urechea.

Dar, în ultima vreme, făcuse tot felul de lucruri ieșite din comun.

Astăzi, ancheta ei era una de natură personală și, dacă nu se înșela, identificase două voci masculine de partea cealaltă a ușii.

Ceea ce avea de spus nu se putea expune în public.

Înainte de a putea observa altceva, suprafața rece a ușii s-a desprins de obrazul ei încins.

Nu ar fi trebuit să o șocheze să-l descopere pe cumnatul ei, doctorul Titus Conleith, apucând mânerul.

Până la urmă, era biroul lui.

Și totuși, stătea acolo, agitată și rămasă aproape fără cuvinte la vederea frumuseții chipului lui clasic, afișând o expresie uimită.

— Felicity? Ochii lui căprui strălucitori au examinat-o ca și cum ar fi executat o evaluare clinică rudimentară. Spre confuzia ei absolută, ridul de sub șuvița ciocolatie de pe frunte i s-a adâncit într-o înfruntătură. Ascultai la ușă?

— Nu eram... adică... nu sunt... vezi tu, ceea ce s-a întâmplat a fost... Un cumul de vinovăție și nervi i-a blocat gâtul, obligând-o să scoată un zgomot neadecvat pentru o femeie, înainte de a putea lega o frază. Pur și simplu nu am vrut să vă deranjez dacă erați într-o consultație privată.

A aruncat o privire peste umărul lui larg, înspre biroul impunător. A făcut un semn spre interior, ca și cum ar fi gesticulat către altcineva.

— De fapt, mă consultam cu...

Întorcându-se, Titus a făcut o pauză, scanând pe furiș lungimea bârlogului său înainte de a miji ochii.

— ...cu mine însumi, evident.

— Înțeleg, a dat Felicity din cap.

Geniul coexista adesea cu excentricitatea, iar doctorul

Conleith era renumit ca fiind cel mai strălucit chirurg din regat. Fără îndoială că trebuia să manifeste verbal în fața lumii o parte din ceea ce se afla în creierul său, pentru a exista o coerență.

A urmat o tăcere ciudată, fiecare căutând în mod evident următorul lucru pe care să-l spună.

Când era mică, Felicity se imaginase îndrăgostită de Titus Conleith.

Fusese un grăjdar chipeș și voinic la moșia tatălui ei, cu un zâmbet larg și umeri și mai largi. Nu se bucurase doar de felul lui blând de a înțelege timiditatea ei dureroasă sau de dragostea lor comună pentru literatura ezoterică și științifică.

Mai fusese și faptul că el nu o tratase niciodată ca pe o molie într-o familie de fluturi.

Chiar dacă asta era realitatea vieții ei.

Sora ei mai mare, Honoria – pe care o numeau cu drag Nora –, era frumusețea incontestabilă printre surorile Goode. Apoi venea Prudence, aventuroasă, frumoasă și plină de viață, ca să nu mai vorbim despre sora geamănă, cea răutăcioasă și magnifică, a lui Felicity, Mercy, care era strălucitoare și îndrăzneată, dar mereu obișnuită să creeze dezastre zgomotoase, deși distractive.

Cel mai adesea, Felicity putea foarte bine să facă parte din decor. Titus avea un talent aparte pentru a-i face pe oameni să se simtă importanți. Din păcate, inima lui îi aparținuse întotdeauna Norei.

După ce a citit mai multe romane de dragoste pline de pasiune, Felicity a ajuns ușor la concluzia că sentimentele ei tandre pentru acel bărbat erau mai mult de apreciere și de afecțiune decât de iubire.

Având în vedere că acum era cumnatul ei, tot răul fusese spre bine. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu aibă limba legată în prezența lui.

Sau în prezența oricui, de fapt.

Spre deosebire de restul fetelor Goode, ea era groaznică la comunicare.

— Aveai nevoie de ceva? a întrebat Titus cu blândețe,

ascunzând o încleștare bizară care îi albea mâna cu care ținea clanța ușii.

Inspirând adânc, ea și-a împins ochelarii pe vârful nasului și și-a netezit talia corsetului albastru pal, apoi a făcut un gest către biroul lui.

— Aș putea... să îți răpesc un moment?

Riduri fine se ramificau de la cozile ochilor lui, în timp ce afișa un zâmbet prea mareț pentru această ocazie.

— Desigur. Poți să mă însoțești pe drumul spre...

— Aș prefera să vorbesc în particular, a spus ea. Mai... mai exact, în biroul tău.

De ce nu o invitase înăuntru? Nu-i stătea deloc în fire să nu fie amabil până la Dumnezeu.

El s-a mai uitat încă o dată peste umăr, ca și cum ar fi ezitat, apoi a deschis încet ușa mai larg, permițându-i să intre.

Încăperea, fără îndoială masculină, era o lume complet diferită față de atmosfera sterilă a spitalului Alcott, pe care îl conducea în calitate de șef al secției de chirurgie. Pe cât de meticulos era bărbatul cu instrumentarul medical, pe atât de dezorganizate erau documentele sale, care zăceau împrăștiate într-o dezordine alarmantă, așa încât nu se putea decât ghici cum arăta de fapt biroul său.

Mirosul s-a schimbat când a trecut pragul, nu mai era cel aspru, de dezinfectant, ci unul fin și familiar. Îmbietor. Poate că era vorba doar despre cărțile vechi care erau așezate pe rafturile numeroase, ori de săculeții decorativi și parfumați de lavandă, pe care ea însăși o culegea din sera de la Crethaven Place. Avusese ideea de a agăța săculeții de șnururile de catifea aurie ale draperiilor.

Acest birou era folosit pentru a transmite diagnostice îngrozitoare, vestea morții unei persoane dragi sau, eventual, informații tulburătoare cu privire la procedurile pe care Titus urma să le efectueze.

În timp ce făcea voluntariat la spital, Felicity se convinsese nu numai că această cameră trebuia să pară liniștitoare și prietenoasă, dar și să miroasă în acest fel.

Și cu toate acestea, astăzi mai plutea ceva în aer.

Ceva mai puternic decât parfumul lavandei. O așteptare vigilentă, poate. Părea că particulele de praf se mișcau cu o energie mai frenetică decât cea pe care o aveau ei doi.

Ca și cum... liniștea ar fi conținut o magnitudine pe care ea o identifica, dar pe care nu reușea să o înțeleagă.

S-a simțit dintr-odată expusă. I se făcuse toată pielea de găină, dându-i fiori pe șira spinării și întărindu-i sfârcurile.

Aruncând o privire spre Titus, și-a dat seama imediat că nu el era cauza acestui aer ciudat.

Atunci... ce? Întrebarea, cu siguranță, nu putea fi *cine*, pentru că erau singuri.

Și atunci, de ce simțea pe gâtul ei respirația fierbinte a însuși diavolului?

În loc să-și ocupe locul din spatele biroului, Titus s-a sprijinit de margine în timp ce i-a făcut semn să se așeze pe unul dintre scaunele confortabile de catifea care se aflau în fața lui.

Ea a refuzat scuturând din cap.

— N-ar trebui să dureze mult. Am o singură întrebare de pus.

El și-a încruntat sprâncenele cu o expresie de îngrijorare.

— Este o întrebare de natură medicală?

— Nu... A făcut o pauză. Ei bine, da, de fapt, da. Poate... oarecum.

A fost din nou frapată de cât de încordat părea Titus, în timp ce și-a îndreptat privirea către birou, în loc să se oprească asupra ei.

— De natură medicală mai delicată? a întrebat el neliniștit.

— Ei bine, am venit să vizitez pe cineva - un pacient - dar nu reușesc să dau de el.

Auzind acestea, Titus s-a relaxat vizibil.

— La cine te referi?

Dintr-odată, Felicity a simțit o mâncărime și și-a înfipt o unghie în coafura strânsă sub pălărie, pentru a se scărpinga la rădăcina părului.

— Ăăă... te rog să nu consideri că mă port necorespunzător, însă m-am gândit să petrec puțin timp cu...

Numele era greu de rostit. Nu pronunția în sine era dificilă pentru ca, ci mai degrabă faptul că trebuia să pronunțe numele bărbatului pe care îl căuta. O făcea să își simtă limba greoaie și dificil de mișcat.

— ...cu domnul Gabriel Sauvageau. Îi datorez recunoștința mea sau, mai bine spus, îi datorez viața. Am înțeles că a fost rănit în timpul haosului violent din timpul Balului de la mijlocul nopții de la Killgore Keep, în timp ce mă scotea din foc. Mi s-a spus că a venit aici să se trateze. Știu că au trecut câteva zile și că ar fi trebuit să vin mai devreme, dar...

Felicity a privit în jos către covor și a făcut tot posibilul să își stăpânească bătaile galopante ale inimii. Să-și controleze respirațiile care amenințau să devină imposibile, în timp ce simțea un nod în stomac. Fusese zdruncinată după ce o lovitură dată de un răufăcător o doborâse pe scara cea mare, însă adevăratul motiv pentru care nu putuse să îl viziteze era acela că lumea de dincolo de ușa de la intrare era prea greu de suportat.

Astăzi însă își adunase curajul. Și se descurcase atât de bine până acum. Nu putea oare să mai țină piept episodului de teroare încă un pic? Doar până când își va îndeplini datoria și își va elibera conștiința, mulțumindu-i bărbatului care îi salvase viața.

Titus a oftat adânc.

— Felicity. Și-a coborât privirea spre covor, cu chipul tulburat. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar... Gabriel Sauvageau a fost împușcat de răufăcătorul Martin Trout. Eu nu... eu nu am reușit să scot glonțul din rana lui.

Această informație nouă nu numai că i-a încetinit bătaile inimii, dar a blocat-o complet. Îl întâlnise pe domnul Sauvageau numai de două ori, dar, cumva, simțea ca și cum vestea dispariției lui ar fi fost o lovitură violentă în piept.

— Poftim? se miră ea. Nu se poate așa ceva. Am fost

acolo când s-a întâmplat! Îmi amintesc clar că l-am văzut pe domnul Sauvageau plecând, ca și cum rănilile sale nu ar fi fost atât de grave... Nu-i așa?

Să fi avut halucinații?

După uciderea lui Mathilde Archambeau, o femeie care venise la ea pentru ajutor, Felicity consimțise să o însoțească pe sora ei, Mercy, la un bal la care participa elita Londrei. Nu numai nobilii prezenți fuseseră dornici de orgie, ci și clasa bogată a negustorilor și răsfățații lumii interlope. Actrițele, scriitorii și academicienii se amestecaseră cu marchizele, cu duduile și cu văduvele vesele din *haute ton*.

În acea noapte, printre petrecăreți se aflase și spuma lumii interlope.

Cei mai cunoscuți dintre ei erau frații Sauvageau, Raphael și Gabriel, liderii bandei de contrabandiști care își spuneau Bestiile.

Raphael era un tip zvelt, suav și frumos la trup, iar fratele său mai mare, Gabriel, era un munte de om, care fusese desfigurat atât de tare, încât purta o mască în public.

Când ieșea în public, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată. Se pare ca frații Sauvageau plănuiseră să lase în urmă viața lor de infractori și, din această cauză, secundul lor, Marco Villeneuve, se întorsese destul de violent împotriva lor.

În timpul conflictului rezultat, Marco o confundase pe Felicity cu sora ei geamănă și o luase ostatică pentru a o folosi împotriva lui Raphael, care se îndrăgostise de Mercy.

— Eu... îmi amintesc împușcătura, a răsuflat ea, revenindu-i în minte teroarea momentului. Domnul Sauvageau se împiedicase și căzuse sub presiunea mulțimii panicate. Dar apoi a năvălit pe scări și s-a luptat cu răpitorul meu, care i-a tăiat masca. Știu că am leșinat după aceea... dar au existat momente în care am fost pe jumătate conștientă și îmi amintesc că am fost purtată de domnul Sauvageau prin clădirea în flăcări și până la canal. Îi aud vocea în depărtare. Îi văd... chipul.

S-a întrerupt, chinuindu-se să înghită cu greu.

— Cu siguranță, nu m-ar fi putut duce atât de departe dacă ar fi fost rănit mortal.

Chipul lui. Chipul lui fusese cea mai teribilă amintire dintre toate. Bietul om nu avea nas, nu avea păr, avea orbita ochiului atât de deteriorată, încât abia se mai putea numi astfel, și avea atât de multe tăieturi și cicatrici pe față, încât îi era vizibil dificil să vorbească. Priveliștea fusese îngrozitoare.

Sfâșietoare.

Și, cumulat cu toate ororile nopții, asta fusese ceea ce provocase episodul infernal care o copleșise și o făcuse din nou să leșine. Dumnezeu, îi era atât de rușine de ea însăși!

— Oare am înnebunit? a rostit ea șoptit, apăsându-și o mână pe frunte. Mi-am imaginat lucruri?

— Îți amintești corect, a spus Titus cu blândețe. Domnul Sauvageau te-a condus într-adevăr în siguranță. Dar oamenii sunt capabili să facă lucruri remarcabile în situații remarcabile. Lucruri care par chiar inumane sau extraordinare. În cele mai multe cazuri, când tragi în felul acesta de tine atunci când ești rănit... plătești cu viața. Felicity și-a acoperit gura cu mâna.

— Titus. Tu... tu... crezi că ar fi putut supraviețui dacă nu ar fi depus efortul de a mă salva?

Titus își ridică șoldul de pe birou și își puse cu grijă două mâini pe umerii ei.

— Dragă Felicity... Părea să-și aleagă cu grijă cuvintele. Lucrurile nu s-ar fi terminat altfel pentru Gabriel Sauvageau, indiferent de circumstanțe. Este lăudabil ceea ce a făcut pentru tine. Știu că nu regretă - că nu ar putea să regrete.

Tulburată, Felicity și-a mușcat unghia.

— Știi unde este îngropat? Cel puțin aș putea să-i prezint omagiile mele. Sau să mă asigur că piatra lui de mormânt este făcută cum trebuie. Sau poate să plantez ceva acolo în memoria lui.

— Nu știu. Aș putea să mă interesez.

— Aș aprecia foarte mult dacă ai face asta, a spus ea

cu glas searbăd. Te las să te întorci la treburile tale.

— Nora trebuie să apară în orice moment pentru ceai, dacă vrei să rămâi. I-ar plăcea vizita ta.

Titus și-a legat halatul alb și și-a băgat mâinile în mâneci, lăsând de înțeles că se ducea în sala de operații

— Da, mă voi... mă voi duce sus și voi aștepta, cu permisiunea ta.

Titus și Nora Conleith locuiau într-un penthouse luxos, deasupra spitalului. Casa lor era unul dintre locurile preferate ale lui Felicity.

— Știi că ușa casei noastre îți este mereu deschisă. Chipul lui Titus s-a înmuiat în timp ce îi strângea cu drag umerii înainte de a-i da drumul. Știu că nu îți este ușor, cu Mercy care a fugit cu Raphael dracu' știe pe unde și cu părinții tăi, care s-au retras pe termen nelimitat pe Riviera.

Auzind aceste cuvinte, Felicity a tresărit.

— O, Doamne! Raphael știe despre fratele lui?

Titus a strâns din buze.

— El și Mercy știu ce s-a întâmplat cu el, da.

— Bietul om, trebuie să aibă inima frântă. Am înțeles că erau apropiați

— Într-adevăr.

— Îi voi transmite condoleanțele mele când Mercy îmi va trimite o carte poștală din cine știe ce port unde se vor afla data viitoare.

— Ar fi drăguț din partea ta.

— Ei bine... Cu mâini febrile, Felicity și-a potrivit ochelarii, și-a aranjat manșetele și ceasul care atârna de o broșă deasupra pieptului. O după-amiază plăcută, Titus!

— Este o plăcere de fiecare dată.

I-a ridicat mâna pentru a o săruta.

Felicity a simțit vestea dispariției lui Gabriel Sauvageau ca pe un sfârșit tragic pentru o viață și mai nefericită. Fusese atât de puternic, atât de mare și de solid, încât era absolut imposibil să-ți imaginezi că ceva atât de mic ca un glonț l-ar fi putut doborî.

Deși fusese un contrabandist și un infractor, ba chiar un bărbat pe care ea îl văzuse cândva ca pe o amenințare,

În cele din urmă fusese salvatorul ei. După ce fusese atacată, o ținuse în brațe așa cum un copil ar fi putut să legene o păpușă de porțelan.

Una pe care se temea să nu o spargă.

Îi șoptise lucruri blânde la ureche în franceza lui nativă, liniștind-o. Fusese înspăimântător. Fusese un criminal.

Dar... Cineva îl rănisese într-un mod atât de abominabil.

Cineva îi făcuse toate acele răni teribile la față.

Felicity s-a abținut să lase lacrima să-i curgă până când s-a întors să plece. Îndepărtând-o de la ochi cu mâna înmănușată, a bâjbăit după zăvorul ușii și s-a strecurat înapoi afară pe holul spitalului.

Poate că Gabriel Sauvageau arăta ca un monstru, dar pentru ea va fi întotdeauna un erou.

*

Cuvintele revelatoare ale lui Titus l-au atins pe Gabriel acolo unde se ascunsese, în spatele draperiilor ușor parfumate.

— Eu nu sunt un om religios... Cu toate acestea, tind să cred că ți-a fost sortit să ascuți această conversație.

Dând la o parte catifeaua grea, Gabriel s-a reîntors în birou, vizibil emoționat de faptul că se afla în aerul pe care Felicity Goode abia ce îi respirase.

A inspirat adânc, sperând să îl păstreze în pieptul lui. Imaginându-și că, într-un fel, ea devenise o parte din el.

Își simțea inima cu două mărimi mai mare decât pieptul, zbătându-i-se în cutia toracică de parcă ar fi căutat să evadeze și să se ducă după ea.

Totul pentru că el aruncase pe furiș o privire îndrăzneată la ea, în timp ce se întorcea să plece.

Și pentru că văzuse o lacrimă formându-se ca o bijuterie pe genele ei frumoase și alunecând pe obraji ei perfecți.

Pentru el.

Durerea ei, oricât de mică, era atât o risipă, cât și un

miracol. Îl umilea și îl chinuia. Și, pentru binele ei, el nu putea face nimic pentru a o atenua.

Trebuia să rămână mort pentru ea, altfel toate planurile lui ar fi fost în zadar.

Nimeni nu știa că tot ceea ce făcuse de când se cunoscuseră făcuse pentru ea...

Gabriel Sauvageau era fiul unul gangster nemilos și rău. Oricât de mult și-ar fi urât tatăl, cunoscut sub numele de „Călăul”, fusese în pericol să devină ca el.

Era moștenitorul dinastiei *Fauves*, cuvânt care însemna „fiare sălbatice” în limba țării sale natale, Monaco. Cu toate acestea, tatăl său fusese un exilat din Anglia.

Gabriel fusese mulțumit să privească cum imperiul care îl făcuse pe tatăl său să se îmbogățească arsese până în temelii cu ajutorul lui. Ar fi vrut să demonteze orașul cărămidă cu cărămidă, apoi să aprindă scânteia care să distrugă totul.

Inclusiv Bestiile.

Fusese aproape de a-și atinge scopul, până când, cu câteva luni în urmă, surorile Goode găsiseră un cufăr cu aur care îi fusese furat.

El și Raphael intenționaseră să ia aurul înapoi, dar Mercy și Felicity Goode se dovediseră a fi hoațe mai bune.

Pentru că furaseră și inimile negre ale fraților Sauvageau, care băteau în piepturile acestora.

În acea noapte, Honoria Goode, mireasa doctorului Conleith, fusese concentrată pe eliberarea surorilor ei.

Mercy Goode, femeia cu care Raphael fugise de curând, avusese intenția de a face dreptate.

Dar lui Felicity, în schimb, îi pășase doar de cei pe care îi iubea.

Fusese timidă, panicată, și totuși luptase vitejește pentru un final fericit. Nu numai pentru Nora și Titus, ci pentru toți cei care luaseră parte la acea confruntare tensionată dintre Bestii și oamenii legii.

Pledoaria el aprinsă pentru bunăvoință fusese cea care topise o parte din zidul de gheață din jurul inimii lui Gabriel. El luase atunci și acolo decizia de a le da aurul lui

Titus și Norei, în schimbul unui favor.

Un favor pe care tocmai ce venise să îl solicite.

Deși majoritatea bărbaților se alăturaseră unei bande precum Bestiile din motive egoiste sau disperate, Gabriel și Raphael Sauvageau nu își permisese niciodată acest lux. Ei se născuseră pentru a moșteni puterea, averea și dușmanii tatălui lor. Ceea ce nu realizaseră decât după ce tatăl lor murise era faptul că cea mai mare amenințare pentru ei era reprezentată de propriii oameni.

Bestiile urmau doar pe cine considerau că este demn să conducă.

Un lider, o dată detronat, era aproape întotdeauna detestat de haită. Sfâșiat cu dinții și cu ghearele sau de lame și de gloanțe.

Bestiile nu făceau excepție.

Astfel, Gabriel și fratele său au pus la cale un plan de a-și înscena propria moarte și de a fugi pe țărmuri îndepărtate, cu identități noi, pentru a se bucura de averile pe care le adunaseră profitând de pe urma răufăcătorilor și a elitei.

Care erau, de cele mai multe ori, unul și același lucru.

Deoarece Rafael avea unul dintre chipurile frumoase cel mai ușor de recunoscut din Londra, iar Gabriel avea trăsături la fel de ușor de identificat, dar lamentabil de hidoase, șederea lor în Anglia fusese considerată prea periculoasă.

Stabilirea unor noi identități și a unui plan de evadare fusese ușoară.

Totuși, între timp, devenise o sarcină imposibilă pentru ei să le părăsească pe Mercy și pe Felicity Goode.

Raphael – care acum trăia sub numele de Remy Severand – era suficient de elegant și de spilcuit pentru a putea să o urce pe aventuriera Mercy pe iahtul unei ducese safice și să călătorească prin lume în lux.

Între timp, Gabriel rămăsese în urmă, ascuns în spital, pentru ca genialul chirurg să îi facă o față complet nouă, prin mai multe proceduri complicate și adesea experimentale.

Planul era să-și întâlnească fratele și cumnata în Indiile de Vest, aducând cu el restul averii lor ascunse prin America.

Dar, mai întâi... Gabriel avea niște treburi neterminate de rezolvat.

Găsirea răufăcătorului Marco Villanueve era vitală, deoarece bărbatul era singurul capabil să le țină pe Bestii cât de cât organizate într-un mod care ar putea să amenințe familia Goode și viitorul lor.

În cele din urmă, Mercy și fratele său s-ar putea întoarce în Anglia, dezvăluindu-i lui Felicity identitățile secrete.

Ar fi de mult plecat până atunci, terminându-și îndatoririle.

Gabriel și-a zărit capul într-o oglindă decorativă de pe peretele biroului și a tresărit. Pielea și mușchii care se vindeau îl pedepseau cu junghiuri și zvâcniri de durere la cea mai mică mișcare.

După cea de-a treia operație, bandajele care îi înconjurau cea mai mare parte a capului îl făceau să pară o mumie, una de sub al cărei înveliș lăsa să se prelingă sângele și fluidele.

Simțea adânc în piept o teamă ascunsă.

Dacă nu fusese niciodată altceva decât un monstru groaznic de privit?

Vocea doctorului Conleith a pătruns în mintea lui cu o anxietate neobișnuită.

— Așa cum spuneam mai devreme, odată ce grefele de deasupra sprâncenei și de-a lungul obrazului sunt vindecate, vorbirea ar trebui să fie mult mai ușoară și exponențial mai puțin dureroasă. Atunci cred că vom putea în sfârșit să trecem la realizarea unui nou nas.

S-a apropiat de Gabriel cu prudență, ridicând o sprânceană.

— Va fi cea mai dureroasă procedură de până acum. Voi modela pielea de sub brațul tău, unde, din fericire, nu ai niciun tatuaj. Dar pielea va trebui să rămână atașată de brațul tău pentru a asigura circulația sângelui. Asta

Înseamnă că vei petrece săptămâni întregi în pat cu capul prins într-o parte și cotul fixat în spatele capului. Nu te voi minți. Procesul va fi, ei bine, nici mai mult, nici mai puțin decât o tortură.

Gabriel a privit fix la ușa pe unde plecase Felicity. Se simțea ca un ceainic pe foc în dimineața asta, clocotind sub presiunea plictiselii și a durerii necruțătoare și agonizante, a stresului provocat de lipsa de vești de la fratele său și a furiei față de trădarea lui Marco...

Era destul de contrariat de expresia ei involuntară de recunoștință. În loc să fiarbă, se simțea inspirat de frunzele parfumate de ceai și de frișca bogată pentru a deveni cu totul altceva.

Vocea ei îl făcuse să uite de capul care-i pulsa și de mâncărimea pielii care se refăcea. Vederea ei îi calmase furia.

Simpla ei prezență îl liniștise.

Ce fel de femeie ar putea exercita o asemenea magie?

— Domnule Sauvageau...

Îndemnul răbdător al lui Conleith a rupt vraja, readucându-l cu fermitate la realitatea din acel moment.

Omorâse oameni pentru mai puțin.

Bine că îi plăcea doctorul.

— Presupun că ar trebui să încep să mă adresez cu noua dumitale identitate, domnule Gareth Severand.

El a dat aprobator din cap. Ar fi bine să exerseze să fie o persoană complet nouă, înainte de a fi nevoit să umble prin lume cu noua identitate.

— Vreau să mă ascuți, a spus doctorul pe un ton grav. Fac tot posibilul să salvez fiecare viață care intră pe ușa aceea, deși sunt perfect conștient că nu orice viață merită efortul. Am jurat să nu mă consider judecătorul acestui lucru. Cu toate acestea, sunt convins că, indiferent de păcatele pe care le ai, viața dumitale este de departe una dintre cele mai importante pe care le-am salvat...

Când Titus Conleith și-a pierdut calmul și a înghițit de două ori în sec, Gabriel a clătinat din cap, cu intenția de a-l

contrazice vehement.

— Nu mă poți convinge de contrariu, a insistat Titus, cu vocea un pic mai răgușită de la emoția nedisimulată. Măcar pentru ceea ce ai făcut pentru fata aceea. A arătat cu bărbia spre ușă. În timp ce soția mea a fost adesea considerată nestemata familiei Goode, Felicity este ca... un boboc de trandafir prețios. E fragilă și ușor de rănit. Nu sunt multe inimi pe lumea asta la fel de pure și de adevărate ca a ei. Nici nu vreau să mă gândesc cât de distrusă, cât de zdruncinată ar fi fost toată familia dacă am fi pierdut-o. Trebuie să-ți mulțumim pentru asta.

Gabriel și-a spus că îi era imposibil să vorbească din cauza rănilor care se vindecau, și nu din cauza nodului pe care îl simțea în gât.

Pentru fiecare clipă petrecută arzând în iad, avea acest lucru de care să se agațe.

O salvase pe Felicity Goode, pentru că nici măcar Raiul nu o merita.

Capitolul 1

Un an mai târziu

Pur și simplu, nu exista nimic mai îngrozitor decât o zi ca aceasta.

Stomacul gol al lui Felicity s-a strâns și apoi a zvâcnit, în timp ce ea își folosea dosul mânușii murdare pentru a-și șterge un pic de transpirație de pe frunte, apoi de sub ochi și de deasupra buzei superioare.

Sprijinindu-se pe călcâie, a examinat pagubele, făcând tot posibilul și respire adânc, încât să-și împiedice bătaile inimii, care începuse să galopeze, izbindu-se de coaste cu forță suficientă pentru a i le rupe.

Ca să înghită nodul de îngrijorare absolută din gât.

Răsuflând ușurată, și-a smuls mânușile și le-a aruncat în noroi, luptându-se cu lacrimile care îi umpleau sinusurile

și îi ardeau ochii.

De obicei, îngrijirea grădinii era mai degrabă purificatoare, dar nu și în această dimineață. Ar fi fost un miracol dacă iasomia ei de iarnă ar fi supraviețuit lunii mai.

Ar fi fost o minune absolută dacă ea trecea de această după-amiază.

Cu toată îngrijorarea ei, cu toate temerile ei, Felicity nu putea înțelege de ce ruinarea grădinii ei memoriale era lucrul care o agita.

Într-adevăr, sănătatea ei psihică era fragilă.

Săpase în pământ încă de la ora patru dimineața, oprindu-se doar când amețeala amenința să o dezechilibreze. Sau când inima ei care bătea cu putere amenința să-i explodeze în piept, obligând-o să se așeze pe jos și să aștepte ca vraja să treacă sau ca moartea să o ia.

Nu se întâmplase nici una, nici alta.

Așa că va trebui să facă față la ceea ce îi va aduce ziua respectivă. Sau, mai degrabă, *pe cine*.

Atât de mulți oameni. Nu oameni... *bărbați*. Va trebui să-i cunoască pe toți să le zâmbească, să fie amabilă cu ei...

Și apoi să aleagă pe unul. Ceea ce însemna respingerea altora.

Ce coșmar!

Aruncând o privire în jurul serei cu structură din fier și geamuri duble, la toată paleta de culori încețoșate sau vibrante, a observat că soarele urcase mai sus decât își dăduse seama.

O, dacă ar putea să rămână aici, printre dalii și brândușe, printre zambile și begonii. Prefera compania lor mult mai mult decât pe cea a oamenilor.

Ridicându-se în picioare, Felicity și-a încordat mușchii înțepeniți ai spatelui și a întins mâna spre vasul cu aloe vera.

Fusese un fel de experiment, deoarece astfel de lucruri nu aveau tendința de a se dezvolta în solul englezesc, dar era hotărâtă să mai încerce o dată în casă, unde aerul era ceva mai uscat. Cu puțin noroc, avea timp

să o ducă înăuntru pentru un triaj și să se întoarcă să facă ordine în seră, apoi să se pregătească să înfrunte ziua.

Ducând cu grijă vasul cu ambele mâini, Felicity s-a grăbit să iasă din seră și să intre în curtea de la Cresthaven Place, reședința impunătoare a familiei sale din Mayfair. A găsit încuiată intrarea din curte care ducea spre holul din spate.

După evenimentele recente, își instruisese personalul să țină toate ușile încuiate și, probabil, oamenii nu observaseră că ea ieșise afară.

O mulțumea totuși faptul că cineva rămânea vigilent.

După ce a bătut la ușă preț de câteva clipe, fără niciun rezultat însă, și-a dat seama că personalul trebuie să fie la parter, la micul dejun.

Ceea ce însemna că va trebui să meargă la intrarea din față și să sune la sonerie pentru a-l chema pe majordomul ei, domnul Bartholomew.

Ridicându-și fustele, s-a repezit spre bolta adâncă de la intrarea în curte – aproape un tunel – pe sub care treceau trăsurile pentru a coborî pasagerii departe de străzile aglomerate ale Londrei.

Poarta de fier era deschisă, în așteptarea traficului alarmant al zilei.

O senzație familiară se revărsa asupra ei, una care o chinase de câteva luni. Era diferită față de sentimentul ei general de anxietate și de neliniște. Într-adevăr, trupul ei se încălzea și firele fine de păr de pe corpul ei se ridicau. Deodată, a simțit un fior pe șira spinării, ca și cum spatele ei ar fi fost sărutat de un demon.

Avea această senzație cel mai adesea noaptea, când era singură. Se ducea la fereastra ei și privea în întuneric.

Și era bântuită de sentimentul că întunericul o privea înapoi.

Făcând tot posibilul să-și ignore neliniștea, Felicity a observat că una dintre frunzele de aloe era ruptă și că își prelingea substanța asemănătoare siropului. A mutat ghiveciul într-o singură mână și a făcut tot posibilul pentru a regla ramura îndoită, astfel încât să revină la loc, fără ca

aceasta să se rupă.

Ar fi putut funcționa, dacă nu s-ar fi izbit cu capul de perete.

Ghiveciul de lut s-a spart pe pietricelele aleii, lăsând o movilă ciudată de pământ, alungită, pe care era împrăștiată o singură plantă.

Îi amintea în mod absurd lui Felicity de un mic mormânt. A chicotit amuzată în timp ce privea clipind în jos la grămăjoara de pământ, cu o senzație ca de ușurare.

Ei bine, acum nu mai avea cum să o salveze, și aproape că se bucura că nu trebuia să-și consume energia.

Abia dacă îi mai rămăsese ceva din ea.

În momentul în care s-a aplecat să adune cioburile de ceramică, peretele *s-a mișcat*.

Felicity a sărit înapoi câțiva pași, înăbușindu-și un strigăt cu degetele, în timp ce creierul ei procesa încet unele fapte care îi scăpaseră până atunci.

Pereții nu erau largi și calzi și acoperiți cu lână. Nici nu miroseau a așchii de cedru și a tutun scump.

Și, cu siguranță, nu aveau părul des, care să strălucească precum sticla de onix.

Cu un țipăt îngrozit, Felicity s-a mai retras câțiva pași, în timp ce bărbatul incredibil de mare s-a întors cu fața la ea.

El se mișca cu atenție, a observat ea, ca un munte sau ca un stejar bătrân, ca și cum ar fi avut grijă unde își așeza trupul său neobișnuit într-o lume plină de lucruri mici și fragile.

În mod normal, Felicity ar fi înghețat pe loc, cu gura deschisă ca un pește dement, în timp ce-și căuta prin gândurile ei goale ceva, *orice*, să-i spună unui străin în aceste circumstanțe stânjenitoare și jenante. Și-ar fi dorit ca micul mormânt dintre ei să fie suficient de mare pentru ca ea să dispară în el.

Poate pentru totdeauna.

Își reproșa orbirea, neîndemânarea și natura ei incoerentă.

Dar ceva în felul în care bărbatul stătea în fața ei, mut

și destul de nefiresc de nemișcat, i-a dat timp să lege o frază.

Părea că și el era încremenit în loc, blocat în tăcere de mitocănia ei.

— O, iertați-mă că v-am speriat, domnule! Deși pusese distanță între ei, a întins mâna spre el într-un gest atemporal de *mea culpa*. Nu am fost atentă pe unde merg. V-am murdărit haina? V-am rănit?

S-a uitat la el – sau, mai degrabă, în *sus* spre el – și a tânjit după ochelarii ei.

Din cauza miopiei avansate, trebuia să stea indecent de aproape de oameni pentru a le distinge trăsăturile fără ajutorul ochelarilor. Ar fi dat orice pentru ei acum.

Așa cum era acum, ea nu putea să distingă decât o urmă a bărbatului, mai degrabă decât o imagine exactă a acestuia. Era numai întuneric și mușchi, ca un nor de furtună puternic, chiar și în strălucirea rară a acestei dimineți. Îi era greu să facă distincția între negrul profund al costumului și al hainei și cel al părului său, ceea ce însemna că îl ținea mai lung decât era la modă.

Ochii lui erau profunzi – prea profunzi pentru a putea afla culoarea de la această distanță – gura lui, fermecător de strâmbă, gâtul și maxilarul mari.

Felicity a vrut să se apropie mai mult, să-l măsoare cu adevărat. Dar să facă acest lucru față de un bărbat căruia nu îi fusese prezentată ar fi fost, desigur, culmea indecenței.

Iar oamenii de pe această stradă îi urmăreau familia pentru orice pas greșit.

Mai ales de când cu nenumăratele scandaluri care afectaseră recent bunul lor renume.

„Numele Goode”, adică.

— Eu sunt cel care ar trebui să își ceară iertare de la dumneata. Răspunsul lui a răsunat în ecouri de neînțeles peste pietre, cu o profunzime pe care rar o mai întâlnise până atunci. Accentul lui era măsurat și cultivat și doar un pic... stinger? Ca și cum petrecuse ceva timp în altă parte în afară de Londra, iar lucrul acesta îi impregnase vorbirea

cu o mică nuanță exotică pe care ea nu o putea identifica.

— N-ar fi trebuit să stau la pândă sub bolta curții dumitale.

— Ba dimpotrivă, s-a grăbit ea să-l liniștească. Eu am dat peste dumneata. Încercam să-mi salvez... Ea a arătat cu un gest spre planta de aloe distrusă. Ei bine, nu este important. Este o cauză pierdută, oricum. Am scăpat de bălaie de cap și de eșec prin această coliziune. Chiar ar trebui să-ți mulțumesc.

El a examinat-o pentru o clipă mai mult decât era cazul.

Felicity nu putea citi gândurile de pe figura lui încețoșată, dar un aer de așteptare plutea în tăcerea aceea. Ca și cum el ar fi așteptat ca ea să spună ceva anume. Și-ar fi dorit să știe ce.

Atunci și-a dat seama și și-a dus mâna la frunte în somn de autoironie. Bineînțeles, el era primul din multitudinea de întâlniri pe care le avea astăzi.

— Cred că ai venit mai devreme. A făcut o grimasă. Sau oare am întârziat eu atât de mult? Mâna ei a ajuns inconștient la ceasul de pe corset, deasupra pieptului. Nu l-a găsit, apoi și-a coborât mâna pe linia corpului ei. Ceasul meu era pe undeva... *Jur* că l-am atașat de șorț când am... Oh, la naiba! L-am pierdut și pe el?

El i-a distras atenția cu un sunet sugrumat, ceva între o tuse și un geamăt. În loc să răspundă, s-a aplecat și s-a întins ca și cum ar fi vrut să adune cioburile vasului de ceramică de la picioarele lui.

— Voi curăța asta și apoi voi pleca...

— Nu, te rog să nu te deranjezi.

Ea a înaintat cu repeziciune și l-a luat de braț, trăgându-l cu ambele mâini, îndemnându-l ușor să se ridice.

Nu i-a scăpat din vedere că nu putea să cuprindă grosimea brațului lui cu ambele mâini. Și nici că mușchii i s-au întărit ca granitul la atingerea ei.

Nu și-a ridicat privirea spre ea.

— Asta se mătură ușor și se aruncă la coșul de gunoi, l-a încurajat ea în continuare. Urmează-mă înăuntru și

haide să vorbim în salon!

Ea a simțit o ușoară ezitare la el și i-a dat drumul la braț, consternată de comportamentul ei indecent în văzul tuturor.

Abia când ea i-a lăsat spațiu, el s-a ridicat și a urmat-o până la veranda din față.

— De obicei, nu sunt atât de stângace, a mințit ea, mirându-se de nevoia ei înăscută de a-și explica ineptia în fața acestui străin sumbru și monumental. Mi-am rătăcit ochelarii undeva în seră, vezi dumneata, și aveam o pereche în plus. Dar erau... Un val de emoție a cuprins-o, amenințând să se rostogolească peste ea, dar a mers înainte cu fermitate, înainte ca sentimentul să o ia cu asalt. Ei bine, acesta este mai degrabă motivul pentru care am nevoie de dumneata.

— Vrei să te ajut să îți găsești ochelarii?

Părea cu adevărat nedumerit, iar Felicity se temea că ar putea fi puțin cam prostovan. Discursul său măsurat putea să contureze mai degrabă o lipsă de cunoaștere decât o abundență a acesteia.

— Spune-mi, ești aici ca răspuns la anunțurile mele din ziar sau te-a recomandat unul dintre nobilii pe care i-am contactat?

— Ziarul?!...

Răspunsul lui a sunat aproape ca o întrebare.

Dar cel puțin era un răspuns de om citit.

Felicity a urcat cele opt trepte până la ușa principală și a sunat din clopoțelul care îi chema personalul.

— Ai adus referințe? a întrebat ea, privind înapoi spre el.

El a zăbovit pe alee, punând atent un picior pe scara de jos. Mâna lui apucase unul dintre vârfurile porții de fier forjat, iar ea se întreba dacă nu ar fi putut pur și simplu să o rupă în două.

Era ciudat să știe că o privește.

Și-a dus mâna la buzunar.

— Eu... eu nu am referințe la mine.

Ceva din vocea lui a făcut-o să aibă o strângere de

inimă. Ceva dincolo de abundența aproape absurdă de mușchi. Ceva dincolo de întunericul care părea să i se rostogolească de pe umeri în valuri palpabile. Chiar și dincolo de vocea lui gravă și sonoră.

Persista o notă pe care nu o putea defini.

Răsuna dintr-un loc atât de abisal, încât ar fi putut să și-l imagineze. Pentru ea însă, fiecare cuvânt al lui – oricât de nesuferit ar fi fost – era plin de regret.

De o singurătate de neînțeles.

Ea avea percepția ciudată că acest om era probabil cea mai singuratică creatură pe care o cunoscuse vreodată.

Felicity fusese întotdeauna conștientă de cât de ridicolă era ca ființă. Și totuși, stătea în fața unui bărbat periculos, cuprinsă de același sentiment pe care îl resimțea când Balthazar, bătrânul ei labrador, cerșea în tăcere resturi din cina ei.

— Nu te frământa din pricina asta, s-a grăbit ea să îl liniștească. Mereu uit sau rătăcesc lucruri. Putem avea în continuare interviul nostru și îmi poți da actele mai târziu.

Ușa s-a deschis. Însă nu majordomul ei, ci tânărul Billings, băiatul cu cărbunii, a fost cel care a clipit la ea.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, domnișoară? Vă simțiți bine?

— Oh, nimic, am fost în grădină, iar ușa din spate era încuiată. A intrat și și-a dus mâinile la spate pentru a-și dezlega șorțul și a-l înmâna flăcăului. Vrei să o chemi, te rog, pe doamna Winterton. Pentru a mă însoți la primul interviu al zilei?

— Doamna Winterton nu este aici. domnișoară, a informat-o flăcăul. A lăsat un bilet în care spunea că trebuie să ia un tren *devreme* spre nord pentru a se duce la fratele ei... sau era unchiul ei?

— Oh, Doamne! Sper că nu este ceva grav.

— Nu știu, domnișoară. Vreți să o chem pe doamna Pickering?

Felicity s-a uitat peste umăr și a constatat că bărbatul nu o urmase pe scări.

— Nu o deranja pe doamna Pickering de la micul

dejun, dar când termină, ar putea să ni se alăture în salonul meu personal, unde voi face cercetări cu privire la calificările pentru acest post.

— În regulă, domnișoară.

Băiatul a fugit, trăgând în urma lui panglicile lungi ale șorțului ei.

Felicity s-a întors către bărbatul care nu se mișcase din locul lui.

— Dacă poți scuza situația nepotrivită de a petrece un moment singuri, am putea începe conversația noastră, a sugerat ea. Menajera mea ni se va alătura imediat.

— Bărbații ca mine nu prea cunosc noțiunea de bunăsimț.

Felul în care a spus asta i-a provocat mici fiori pe piele. Dintr-un motiv inexplicabil, spera ca doamna Pickering să nu se grăbească cu micul dejun. Într-adevăr, și-a dat seama că îi plăcea foarte mult ideea de a fi singură cu acest bărbat.

Ceea ce nu avea absolut niciun sens.

Felicity era probabil, după știința ei, cea mai timidă femeie, mai ales în compania bărbaților. Iar acesta, acest munte de masculinitate, era probabil cel mai impunător individ pe care îl văzuse de... ei bine, de cel puțin un an.

Ar fi trebuit să fie dărâmată de emoțiile unei inimi care nu o asculta. Dar nu se simțea așa.

Cel puțin, nu mai mult decât de obicei.

— Dacă dorești să mă urmezi, domnule...

În timp ce înainta rapid pe pardoseala de marmură spre salonul ei, și-a dat seama că nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă.

— Severand. Gareth Severand.

Răspunsul lui a venit de mai aproape decât se așteptase. Doamne, dar repede și silențios se mai mișca pentru un om de mărimea lui.

— Eu sunt domnișoara Felicity Goode.

— Știi cine ești dumneata.

I-a scăpat un chicotit nervos.

— Bineînțeles... bineînțeles că știi de la cine soliciți un

post, ce prostie din partea mea. A deschis ușa salonului și a arătat către un scaun aflat lângă fereastra îndepărtată. Îmi dai voie să îți iau haina?

— Nu este necesar.

Felicity s-a așezat într-un șezlong, la o distanță respectabilă față de domnul Severand, care s-a așezat în scaunul de catifea de culoarea vinului cu o oarecare precauție, ca și cum ar fi testat rezistența obiectului înainte de a-și lăsa întreaga greutate pe el.

— Ei bine, a început ea, pierzându-și brusc puțină încredere pe care o avea. Ca să fiu sinceră, nu pot spune că știu exact cum stau lucrurile când vine vorba să recrutez pe cineva pentru protecție personală.

La aceste cuvinte, el s-a îndreptat, fiind instantaneu mai alert decât înainte.

— Să începem cu motivul pentru care ai nevoie de ea.

— Corect. Ei bine... Eu... S-a scărpinat după ureche, netezindu-și şuvița de păr care ieșea în afară.

Era singură cu o creatură periculoasă, iar trupul ei știa lucrul acesta.

— După cum poate că știi sau nu, părinții mei au fost baronul și baroana de Cresthaven. Au decedat destul de brusc, într-un incident petrecut într-o călătorie cu trăsura pe continent, anul trecut.

— Auzisem. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Pentru un om care nu o cunoștea deloc, părea foarte sincer.

— Îți mulțumesc. Ești amabil.

— Nu sunt amabil.

A rostit această afirmație atât de încet, încât Felicity s-a gândit că poate nu l-a înțeles bine. Sau poate doar și-a imaginat că o spusese? Hotărând să lase lucrurile așa cum erau, a continuat.

— Ei bine, se pare că, înainte de a pleca pe Riviera, tatăl meu și-a modificat testamentul. Întrucât nu avea niciun moștenitor de sex masculin, titlul său și reședința de țară din Cresthaven Abbey revin, bineînțeles, unui văr îndepărtat. Dar tot capitalul lichid al tatălui meu, compania

sa de transport maritim și diversele investiții și acțiuni mi-au fost lăsate în mod inexplicabil moștenire mie, dintre toți oamenii, cu un avertisment foarte special.

— Care spune că?

— Acum, că s-a împlinit un an de doliu, trebuie să mă căsătoresc imediat cu cineva din aristocrație. Cel puțin un viconte, așa prevăd documentele.

Mai degrabă îi simțea decât îi vedea încruntarea, cu mult înainte ca aceasta să se reflecte în vocea lui.

— Oricât de înșelătoare ar fi piața căsătoriilor nobiliare, nu înțeleg cum aş putea să te ajut în această problemă.

Felicity și-a aranjat manșeta, jucându-se cu nasturii de perla gri înainte de a-i împinge prin cheotorile mici, de mătase albastră ca cerul nopții.

— Ai dreptate. Bineînțeles că ai. Găsirea unui soț va fi numai responsabilitatea mea regretabilă. Dar vezi dumneata... alaltăieri am participat la o conferință organizată de Societatea de Horticultură și Botanică din Londra la Hornbrook Hall. Studiul era despre plantele care înfloresc noaptea, așa că a fost nevoie să particip până seara târziu. Vremea era plăcută când am încheiat ședința, iar eu eram supraîncălzită din cauza camerei închise, așa că am decis să merg pe jos cele câteva străzi până aici, în loc să iau o birjă.

A simțit un nod în gât și și-a înăbușit un tremur la această amintire.

— Înainte de a ajunge acasă, am fost... acostată de un agresor singuratic. Și-a ridicat manșeta unei mâneci pentru a descoperi vânătăile de mărimea unui deget de pe încheieturile ei.

Domnul Severand a sărit în picioare ca ars, dând scaunul pe spate.

— Ce naiba ți-a făcut?

Întrebarea nu era un răget ca al unui leu, ci mai degrabă mârâitul de avertizare, scăzut și letal, al unui jaguar.

Cu atât mai pătrunzător prin rezonanța lui.

Uimită de reacția lui, Felicity și-a strâns mâinile pe lângă corp, ca și cum le-ar fi protejat de furia lui neașteptată.

— Nu foarte multe, ca să fiu sinceră.

La drept vorbind, trecuse prin lucruri mai rele.

— Spune-mi, a cerut el.

— Păi... mi-a smucit brațul și umărul în spate și m-a tras de păr. Și-a netezit cu mâna scalpul care încă o mai durea. Mi-a smuls ochelarii și a călcat pe ei.

Cu o mână, domnul Severand a ridicat brusc scaunul în sus, dar nu l-a mai și lăsat jos. În schimb, se plimba prin fața ferestrei depărtate și stătea ca o santinelă împotriva luminii soarelui.

— Cum arăta? A spus ceva? În ce parte a orașului, mai exact, ai fost...?

— Te rog să iei loc, domnule Severand, s-a grăbit ea să-l liniștească, chiar dacă propriile bătaii ale inimii i se accelerau. Nu a fost intenția mea să te supăr.

Umerii lui se ridicau și coborau cu o respirație dificilă. Apoi s-a întors și și-a reluat locul, așa cum îi ceruse ea, deși nu era nevoie să-i vadă conturul trupului pentru a simți ostilitatea palpabilă care emana din el.

Poate că un răspuns la întrebarea sa ar fi de ajutor.

— Ca să fiu foarte sinceră, nu m-am uitat bine la el. Mi-a spus că nu merit ceea ce am. Că îmi va lua totul. Părea... un pic mai în vârstă. Nu ca un bătrân slăbit. Ci ca o persoană de vreo 50 sau 60 de ani. Matur și... și oarecum maniac.

— Și te-a... Și-a întrerupt fraza, ca și cum gâtul nu-i permitea să rostească cuvintele. Ți-a mai provocat și altfel de răni?

— Nu. Din fericire, s-a grăbit ea, simțindu-se obligată să-l liniștească. Tâlhărul a fost speriat de niște flăcăi nobili destul de beți, care se clătinau pe drumul de la un pub la altul. A fugit pe o alee și a dispărut.

Când el nu a spus nimic, ea a continuat.

— M-am întors acasă, în acea seară, incredibil de agitată și am găsit asta. A scos o bucată de hârtie din

buzunarul fustei, a desfăcut-o și a pus-o pe masă.

În acel moment, ușa s-a deschis, iar o cameristă a intrat cu ceai și biscuiți. Le-a așezat pe bufet și a făcut o reverență.

— Doamna Pickering a spus că urcă imediat, domnișoară.

— Mulțumesc, Jane. Spune-i că nu are niciun motiv să se grăbească. Eu și domnul Severand ne înțelegem destul de bine.

Dintr-un motiv pe care nu îndrăznea să-l identifice, Felicity nu-și dorea momentan altă companie decât a lui.

— În regulă, domnișoară. Jane a aruncat o privire spre domnul Severand și a înghițit în sec. Dacă aveți nevoie de asistență, sunați la sonerie. Domnul Bartholomew este chiar în fața ușii.

Acest lucru a fost spus, în mod evident, pentru binele lui, mai degrabă decât al ei.

— Mulțumesc, Jane!

Când Felicity s-a întors către domnul Severand, a constatat că acesta luase hârtia și se retrăsese la locul lui pentru a o studia cu atenție.

Nu era nici o epistolă, nici un manifest, ci doar o schiță cu Cresthaven Place cuprins de flăcări, cu un mesaj înfricoșător tipărit în grabă dedesubt.

Voi revendica ceea ce este al meu.

— Ai plicul în care a sosit asta? a întrebat el cu o voce foarte subtilă.

— Doar ceea ce este aici, a explicat ea. Nu a venit prin poștă. Am găsit-o în corespondența mea personală aici, în salonul meu. A arătat cu un gest spre biroul cu pricina, presărat cu articole de papetărie și câteva dintre stilourile ei preferate.

— Cel care a lăsat asta a fost în *casa mea*, iar personalul meu nu a văzut nimic. A început să tremure, așa cum făcea de fiecare dată când imaginea intrusului îi invadea mintea.

— Aceste dovezi sugerează că atacul asupra mea nu a fost o violență întâmplătoare, ci un lucru mult mai răuvoitor. Inutil să mai spun că eu consider că protecția personală este necesară până când îmi voi putea asigura un soț care să fie responsabil pentru siguranța mea. Deoarece Parlamentul este în sesiune, iar doliul pentru părinții mei este considerat oficial încheiat, lumea se așteaptă să mai dureze un sezon. Am nevoie de cineva lângă mine ca să mă simt... ca să *fiu* în siguranță. Cel puțin până când acest dușman poate fi descoperit și cazul încheiat

Felicity a făcut o pauză, așteptând ca el să spună ceva.

Își dorea să fie mai aproape de el.

Fiind o ființă destul de agitată, devenise o maestră în citirea expresiilor, în a desluși răspunsurile și emoțiile oamenilor, fie și numai pentru a prezice care ar putea fi reacțiile lor la un moment dat, astfel încât să poată evita conflicte sau lucruri mai rele.

Domnul Gareth Severand nu era un om ușor de citit și nici previzibil. Chiar și fără ochelarii care ar fi ajutat-o să îl observe mai bine, era absolut sigură de asta.

— Dar familia dumitale, domnișoară Goode? a întrebat el, studiind în continuare hârtia din mână sa. Cumnatul dumitale nu este un inspector-șef destul de faimos la Scotland Yard? A văzut asta?

Felicity a aruncat o privire în altă parte, dorindu-și pentru a nu știu câta oară ca familia ei să nu fi devenit atât de rău famată fără să aibă vreo vină.

Ei bine... aproape.

— Inspectorul-șef Morley și sora mea Prudence sunt în străinătate pentru câteva săptămâni, rezolvând ultimele chestiuni de afaceri de peste mări ale părinților mei. Sora mea mai mare, Honoria, și soțul ei locuiesc deasupra spitalului Alcott. Ea este însărcinată și are peste treizeci de ani. Mi s-a spus că asta face ca sarcina să fie mai dificilă. N-aș putea niciodată să pun în pericol familia sau pe pacienții lor. Dacă stresul sau pericolul ar face-o pe Nora - așa îi

spunem noi – să piardă copilul? Nu mi-aș ierta-o niciodată.

Felicity și-a privit poalele, smulgând o scamă răătăcită de pe rochia ei întunecată. Mâine avea să sosească noul ei trusou pentru acest sezon și putea să-și pună deoparte hainele de doliu pentru o perioadă lungă de timp.

— Sora mea Mercy... Tristețea plutea ca un nor peste inima ei, amestecându-se cu dragostea pe care o simțea pentru sora ei geamănă. Este într-o lună de miere prelungită prin lumea largă și nu pot spune exact unde anume se află în acest moment. Dar sunt destul de sigură că nu ar putea ajunge acasă la timp pentru a mă ajuta și nu vreau să o deranjez...

A aruncat o privire în direcția domnului Severand, observând că acesta împăturise hârtia, dar nu făcuse nici o mișcare pentru a i-o înapoia.

— I-am arătat-o unui detectiv, i-a spus ea. El a fost cel care mi-a sugerat să angajez o pază personală... așa că iată-te aici.

— Iată-mă.

Era imaginația ei, sau nu părea prea încântat de această perspectivă? Poate că nu credea că ar fi potrivit pentru postul respectiv? Sau poate că nu putea să stea departe de familie atât de mult timp?

— Pot să îți pun o întrebare, domnișoară Goode? a întrebat el, aplecându-se în față pe scaunul său.

— Cu siguranță.

— Crezi că agresorul dumitale a vrut să... să se culce cu tine?

Ea a înghițit în sec și a tresărit, dar în cele din urmă a dat din cap în sens negativ.

— Nu pot vorbi despre semnalele lui, dar nu era nimic sugestiv în apucăturile lui. Doar violență. Știu că asta sună... ei bine, nu am prea multe referințe din care să mă inspir, dar atacul a părut personal. Omul acela... mă ura. Nu l-am recunoscut deloc, dar mă ura. I-a plăcut ceea ce mi-a făcut, i-a plăcut faptul că a putut să îmi provoace durere și că eu am fost neajutorată în fața puterii lui.

— Nu pare posibil, a murmurat Severand, întorcând

capul de la ea, ca cineva să te urască pe dumneata.

Ceva în felul în care rostise acele cuvinte i-a provocat o căldură plăcută în piept, care i-a urcat pe gât și s-a răspândit până la obraji.

— Unii oameni te pot urî doar pentru că te-ai născut, a murmurat ea, gândindu-se la tatăl ei.

— Și asta este adevărat.

Au împărțit o tăcere prietenoasă. O descoperire a unei dureri comune, nespuse, dar deja înțelese.

Felicity nu cunoscuse decât câțiva bărbați apropiați. Primul fiind tatăl ei, baronul. Un bărbat solid cât un urs, cu o voce puternică și maniere bombastice. Fusese autoritar, extrem de religios și extrem de critic. Avusese două iubiri în viața lui, banii și puterea, și le acorda atenție celor patru fiice ale sale doar atunci când le putea folosi pentru a dobândi mai mult din una sau din cealaltă.

Cu efecte din ce în ce mai dezastruoase.

Chiar și dincolo de moarte, baronul îi controla viitorul. Nu cu o mână de fier, ci cu un contract de fier.

Cumnații ei erau, fiecare dintre ei, oameni buni în felul lor. Aveau putere sau pasiune, sau ambele. Erau mai degrabă protectori decât posesivi și le adorau pe surorile ei cu un devotament de invidiat. Familia ei era atât de plină de viață, iar când erau împreună, bărbații și femeile vorbeau cu aceeași înflăcărare. Erau râsete și dezbateri, o multitudine de opinii și chiar mai mult haos.

Lui Felicity îi plăcea și, în același timp, se simțea pierdută în vârtejul lor. Toți vorbeau unii peste alții, inteligența lor răbufnind ca o salvă de artilerie, iar cuvintele lor erau adesea aruncate ca niște proiectile.

De multe ori era tentată să se ascundă după ceva pentru a se proteja de ei. Deși niciunul dintre cei dragi ei nu o lua pe ea drept țintă.

Nu numai din cauza evitării ei de a intra în conflicte, chiar și în dezbateri inofensive, ci și pentru că nu vorbea niciodată prea mult în prezența altora, preferând să urmărească conversația decât să lupte pentru a face parte din ea. Se simțea mult mai relaxată să interacționeze așa

cum o făcea acum, cu una sau două persoane, într-un loc confortabil și familiar.

Numai al ei.

Cu cineva care era capabil să tacă suficient de mult timp încât să o lase să-și adune gândurile deseori încurcate de nervi, ca niște bile vărsate pe parchet. Vorbise mai mult cu bărbatul din fața ei decât cu oricine altcineva de foarte mult timp.

Și și-a dat seama că era puțin cam îndrăzneță în compania lui, ceea ce, având în vedere aura lui de amenințare generală, era o minune.

— Domnule Severand, a întrebat ea. Te consideri un om violent?

El a tăcut pentru o clipă, întorcându-se pentru prima dată în scaunul său.

— Da, domnișoară Goode. Sunt un om violent.

Felicity nu reușea să înțeleagă de ce felul în care spunea asta îi producea mici fiori în vene.

— Ai... A tușit pentru a-și dregе glasul. Ai merge atât de departe, încât să spui că... excelezi la violență?

— Aș merge atât de departe, încât aș spune că este singurul lucru la care excelez.

— Înțeleg.

După aceea, s-a întins spre clopoțelul pe care Jane îl menționase și a sunat din el.

Domnul Bartholomew a apărut de parcă ar fi așteptat de cealaltă parte a ușii.

— Aveți nevoie de mine pentru a-l escorta pe domn afară, domnișoară Felicity? a întrebat el, strâmbând din nas în direcția oaspetelui ei.

— Nu, domnule Bartholomew, dar, dacă nu vă supărați foarte tare, vreau să anulați celelalte întâlniri de astăzi.

Ochii mici de sub sprâncenele amuzant de mari s-au îngustat într-un fel comic.

— Sunteți sigură de lucrul acesta, domnișoară?

— Sunt, a spus ea, simțindu-se mai sigură de acest lucru decât se simțea de mult timp. Asta dacă domnul

Severand acceptă postul pe care i-l ofer.

Capitolul 2

În timp ce Gabriel o urmărea pe Felicity Goode prin conacul măreț pe care îl observase de atâtea ori, aprecia parfumul ademenitor lăsat în urma ei. Era chiar mai plăcut decât își amintea, ierburi, liliac și caprifoi, amintind de vișele sălbatice însoțite din țara lui natală, Monaco.

Nu-i venea să creadă că era atât de aproape, încât putea să o atingă. Că ar putea să se întindă și...

Nu. Și-a încolăcit mâinile pe lângă corp.

Niciodată nu ar fi făcut-o. Mâini ca ale lui ar păta-o.

Totuși, privirea lui o atinge peste tot, examinând fiecare detaliu delicios. Marginea încrețită a corsetului ei de sub bluza mulată și serioasă. Dezordinea excitantă a părului ei prins în grabă. Poziția atentă a umerilor ei subțiri și legănarea plăcută a șoldurilor ei.

Sângele nu-i mai curgea prin vene, nu mai era loc pentru el. Era o fiară copleșită de un asemenea contrast de forțe, că abia se putea stăpâni.

O furie îl străbătea atât de albă și de fierbinte, încât amenința să-i pârljească tot trupul din interior spre exterior. Felicity avea vânătași pe încheieturile delicate. Un bărbat îndrăznise să o apuce, să o țină strâns, împotriva voinței ei. Să o sperie.

Ar fi fost *un om mort*, dacă el ar fi avut un cuvânt de spus în legătură cu asta.

O nedumerire pură a urmat acelei furii, în timp ce încerca să își dea seama cum de s-a trezit plimbându-se după ea pe covoarele egiptene albastre și luxoase din Cresthaven Place, admirându-i formele. S-a străduit din răsuputeri să fie atent la tur, dar era cumva familiarizat cu aranjamentul camerelor. Restul era doar decor, din punctul lui de vedere.

Când ea era lângă el, cum ar fi putut admira altceva?

Doamne, cum se putea întâmpla asta?

Cu doar câteva clipe în urmă, pândise sub arcada care dădea spre stradă, sperând să o zărească în grădină. Posibil pentru ultima dată înainte de a pleca în cealaltă parte a hunii.

Dăduse cu ochii de ea în timp ce se grăbea să iasă din seră cu acel mic vas în mâini. El era ascuns în umbră când ea a ajuns la poarta curții. Precaut, pentru a nu fi zărit, s-a întors să plece, fiind cuprins de sentimentul că pierdea ceva important.

Pentru o clipă, analizase ultima imagine a ei, cu strălucirea părului, culoarea accentuată a buzei inferioare pline pe care și-o mușca. Arcul elegant al gâtului ei, la baza căruia mici șuvițe blonde formau bucle strânse în umiditatea din seră.

Și în clipa următoare, ea a apărut în spatele lui ca o rază adorabilă de soare.

Gabriel rămăsese fără cuvinte când se întorsese și o văzuse pe ea privind în gol în direcția lui. Chiar și așa, cu rochia șifonată, cu un șorț plin de pământ și cu o dâră de murdărie pe un obraz palid, era nespus de frumoasă.

Diafană.

Rămăsese înmărmurit de teama că ea îl va recunoaște. Chiar dacă nu mai semăna deloc cu el, cu monstrul care o îngrozise cu un an înainte. Își petrecuse ultimele luni perfecționându-și accentul englezesc. Își lăsase părul să crească pentru prima dată în ultimele decenii.

Dar avea și alte trăsături care puteau fi identificate.

Înălțimea și lățimea umerilor, în primul rând. Profunzimea vocii sale. Culoarea ochilor săi. Și o multitudine de cicatrice, chiar dacă mai puțin adânci, care încă îi mai marcau trăsăturile.

Ochii lui Felicity, albaștri ca Marea Mediterană, străluciseră mai degrabă de îngrijorare pentru el decât de confirmare. Ea îl întrebase dacă l-a rănit, iar el făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să nu râdă.

Gabriel nu-și mai amintea când râsese ultima oară.

Îl uimea faptul că ea îi oferise postul în timp ce el se bâlbâia ca un bufon dement.

Ea nu avea cum să înțeleagă efectul pe care îl avea asupra lui. Nu-și dădea seama că scuzele ei fuseseră primele pe care le primise de la cineva care nu sângera și/sau nu era pe cale să moară.

Și nici că era prima femeie care se aplecase vreodată spre el din proprie inițiativă, darămite să îl mai și tragă de braț.

În timp ce el se străduise să proceseze acea întâmplare monumentală, ea îl invitase în salonul ei și îl inclusese în planurile ei înainte ca el să înțeleagă ce se întâmpla.

Ar fi putut să se sufoce cu ironia amară a întregii afurisite de situații.

După ce s-a raportat că el și Raphael muriseră într-un incendiu, Gabriel a pândit Cresthaven Place șapte luni, în timp ce se refăcea după multiplele sale operații, spunându-și că nu o *urmărea* pe Felicity, ci că o *păzea*. Se temea că Marco Villanueve, bărbatul pe care îl trădase înainte de a-și înscena moartea, va veni să îi facă rău, fie și numai pentru a se răzbuna.

Gabriel se mințise pe sine o vreme, convingându-se că nu făcea altceva decât să aibă grijă de familie. La urma urmei, Raphael se căsătorise cu sora ei geamănă.

Dar nu putea să nege cât de dornic era măcar să o privească. Cât căuta cea mai mică privire asupra părului ei auriu când mergea în trăsură spre casa ei. Sau sunetul vocii ei, în timp ce răspundea salutului vreunui vecin.

Din fericire, Marco Villanueve dispăruse de pe fața pământului cu câteva luni în urmă. Toată lumea îl credea mort, fiind în conflict cu regulile din lumea interlopă.

Cresthaven fusese liniștit și sigur de la moartea părinților ei, deoarece în timpul doliului nu erau permise vizite în afara familiei. Ca să nu mai vorbim despre faptul că Felicity fusese întotdeauna înconjurată și protejată de cei dragi.

Și astfel, după un an lung, Gabriel nu a mai putut

amâna îndeplinirea promisiunii de a se alătura fratelui său.

Rămăsese prea mult timp în întuneric, simțind companie doar atunci când lampa ei se aprindea la orice oră din noapte. Știind că nici ea nu putea dormi, că visele nu erau un loc sigur pentru mintea ei tulbure. Dorind să o îmbrățișeze și să o liniștească.

Dorind ca ea să facă la fel.

În nopțile lui cele mai frumoase, ea trăgea draperiile la o parte și privea în întuneric ca și cum ar fi căutat ceva.

În momentele lui cele mai jalnice, își închipuia că acel ceva era el.

Și tocmai când Gabriel promisese să renunțe la înclinația deviantă și obsesivă de a o păzi, de a o privi...

Fusese atacată.

Cel care a spus că ironia este amuzantă poate să se ducă dracului.

Ei bine, nu avea nici o șansă să plece acum, nu până nu se asigura că lumea ei era din nou în siguranță.

Totuși, n-ar ajuta-o să își găsească un soț, peste cadavrul lui!

De acord, pentru ea fusese mort timp de aproape un an. Și trebuia să rămână așa, pentru a o ține în siguranță. În siguranță față de trecutul lui. De dușmanii lui. De păcatele și de crimele lui și de nevoia lui mistuitoare, aproape demonică.

Cumnatul ei, inspectorul-șef Carlton Morley, avertizase că, dacă îl mai prinde pe Gabriel la Londra, nu-l va mai putea salva de la ștreang.

Da, era al naibii de conștient că a jucat un joc periculos aventurându-se în viața ei.

În casa ei.

Aceasta ar fi o minciună sfruntată.

Noroc că era obișnuit cu pericolul. Că nu se putea gândi la o moarte mai bună decât una petrecută slujind-o pe ea.

Dar nu înainte de a distruge letal și eficient pe oricine o amenința.

Era un om violent, întrebase ea.

El era violența în persoană.

Motiv pentru care el nu putea fi niciodată bărbatul potrivit pentru ea.

Nu, ea se va căsători cu un lord care să o întrețină în societatea în care s-a născut. Care i-ar putea oferi un nume și un titlu și toată noblețea clasei superioare.

Acea aristocrație la care el nici măcar nu sperase să ajungă vreodată.

— Nu ar fi trebuit să mă inviți înăuntru, a murmurat el în timp ce o urmărea pe scara mare.

El ar fi protejat-o indiferent pe cine ar fi ales să angajeze. Și, în timp ce o privea cum își mișca spatele sub ochii lui, a început să se teamă că petrecerea timpului în compania ei era o greșeală periculoasă.

— De ce spui asta? a întrebat ea privind peste umăr.

El a căutat un răspuns, fără să vrea să-și rostească gândurile cu voce tare.

— Nu ai văzut referințele mele. Nici abilitățile mele. Decizia ta a fost pripită. Aș putea fi îngrozitor în meseria mea.

Ea a respirat zgomotos.

— Este chiar mai rău decât atât; nici măcar nu ți-am văzut chipul. Dar cred că știi despre ce este vorba și că nu ești genul de om care ar căuta un post pe care nu l-ar putea ocupa. În plus, îmi imaginez că simpla dumitale prezență s-ar dovedi descurajantă... pentru orice problemă. Dacă cineva te-ar ataca, s-ar sparge ca valurile de stânci.

El a mârâit. Era cât se poate de adevărat.

Stai... Și-a încruntat sprâncenele. Ce a vrut să spună, cum adică nu-i văzuse fața?

Din obișnuință, își duse degetele în sus pentru a verifica dacă masca aceea care făcuse parte din viața lui de la vârsta de șaisprezece ani îi apăruse cumva în mod magic fixată pe frunte.

Cu toate că trăia de un an fără ea, de multe ori se simțea încă destul de gol.

De expus.

Nu. Trăsăturile lui erau vizibile, așa că de ce...?

Coapsa lui Felicity s-a izbit de un stativ delicat, sculptat, făcând ca o vază goală să zboare în aer.

Gabriel a prins-o și a readus cu grijă obiectul delicat pe masă, după care ea l-a aranjat din nou.

— Mulțumesc! i-a răspuns ea și a scos un chicotit neliniștit, întorcându-se fără să se uite la el, pentru a-și apăsa mâinile pe obraji roșii ca focul. Trebuie neapărat să-mi găsesc ochelarii, altfel voi fi o oarbă fără speranță pentru mâine-seară.

— Ce se întâmplă mâine-seară?

Ea a scos un oftat profund.

— Lady Brentwell găzduiește un bal. Este prima mea ieșire în societate de la moartea părinților mei. A făcut o pauză, ca și cum ar fi smuls un gând din cer. Sper că ai haine de ceremonie, domnule Severand. Dacă nu, domnul Bartholomew este un croitor mai mult decât potrivit în caz de nevoie...

— O să trimit după niște lucruri, i-a scurtat-o el, preferând ideea ca domnul Bartholomew, cel cu mutra acră, să se ocupe doar puțin mai mult de el decât de balul de care se temea acum cu toată ființa sa.

— Pe cheltuiala mea, bineînțeles, a insistat ea.

Gabriel a vrut să o contrazică. Era, fără îndoială, cel mai bogat dintre ei doi, dar nu putea să spună asta dacă intenționa să păstreze aceasta farsă. În schimb, a examinat împrejurimile în timp ce urcau la etajul trei.

Cresthaven era un loc vechi și măreț, cu un nume la fel de original ca și dinastia care se afla pe tron. Îi lipseau unele facilități mai moderne sau popularele influențe egiptene și est-asiatice în decor, fiind inspirat dintr-o estetică mai medievală, care evoca atmosfera gotică a Barcelonei. Covoarele grele nu făceau mare lucru pentru a înăbuși sunetele pașilor lor pe podelele de marmură, nici scârțâiturile treptelor mari și vechi.

Cu toate acestea, opulența era de netăgăduit, prin cristalul care ticăia sub lămpile cu gaz și prin mobilierul scump, impozant, de pe holuri.

— Ferestrele acestea de deasupra spalierului din

grădină ar trebui să fie blocate, deoarece structura ar putea fi ușor de escaladat, a observat el cu voce tare.

Îl văzuse pe fratele său făcând exact acest lucru și intrând pe furiș în dormitorul lui Mercy Goode pentru a-și face de cap cu ea.

— Ferestrele rabatante de la toalete ar trebui să fie securizate, de asemenea.

A arătat spre uși, făcând tot posibilul să nu se gândească în niciun fel la scenele de sex care se întâmplau în această casă, ca nu cumva corpul lui să se excite.

Niciodată. *Nu. Niciodată!*

— De unde ai știut că acelea sunt toaletele? a întrebat ea, mișcându-se pentru a asigura zăvorul ferestrei.

La naiba. Nu putea să spună că îi observase pe locuitorii casei mergând cu lămpi noaptea pentru a vizita exact acest loc și pentru a se întoarce apoi în camerele lor.

— Hm, mulți dintre angajatorii mei au fost în acest cartier; amenajările sunt adesea aceleași în aceste case.

— Oh, desigur, nu m-am gândit niciodată la asta.

Ea a acceptat răspunsul lui cu naivitate veselă, iar o parte din el ura faptul că într-o zi, aflând adevărul despre el, o va învăța să fie mai cinică. Să nu aibă încredere și să suspecteze.

Inocența nu durase niciodată prea mult în lumea lui. Ura faptul că o va face și pe a ei să dispară.

Faptul că o putea păzi făcea însă ca afacerea să fie profitabilă.

— Aici este camera ta. Ea a deschis o ușă și s-a dat la o parte, ocolindu-l.

— Camera mea? A aruncat o privire înspre ceea ce era, chiar și pentru el, o locuință palatină realizată în nuanțe masculine de verde și bronz. Nu ar trebui să mă culc în camera servitorilor?

— Mă tem că toate camerele servitorilor sunt ocupate și, de asemenea, sunt foarte departe de camera mea, care este chiar acolo. A făcut semn spre ușa de alături. Având în vedere că interlopul a reușit să intre în casă, eu aș prefera să fii în apropiere.

Gabriel nu era un individ predispus să se panicheze ușor, dar acum era cuprins de teamă. Vor fi despărțiți doar de un perete.

Aceasta era o situație periculoasă. Ar putea – ar trebui să mărturisească totul chiar acum.

„Sunt Gabriel Sauvageau, care trăiește sub numele de Gareth Severand. Mi-ai văzut fața distrusă. Ai fost îngrozită de mine înainte. Să mă ai sub acoperișul tău s-ar putea dovedi mai periculos decât dacă te-aș fi lăsat singură.

Pentru că sunt un om violent, iar alți bărbați violenți vor... să rămân mort.

Ar încerca să te distrugă doar ca să mă facă să privesc.

Și apoi m-ai întâlni pe mine, cel adevărat.

Cel udat de sânge.”

Nu, cel mai bine ar fi să rămână mort. O amintire îndepărtată. Cineva căruia să îi poată spune politicoasă la revedere când va veni momentul. El putea să se strecoare înapoi în umbra singuratică, lăsând-o pe ea în lumină, acolo unde îi era locul.

Faptul că familia ei – că propria ei soră geamănă – nu i spusese despre numele Severand arăta clar că și ei doreau ca sora lor să fie protejată de adevăr. Cel puțin deocamdată.

Doamne, ce complicat era!

Ceva ce tocmai spusese ea a pătruns în vârtejul din gândurile sale.

— Stai puțin... ai o casă întreagă de servitori? Un personal complet, numai pentru tine?

— Ei bine... Buzele ei s-au răsucit adorabil în semn de mahnire. Nu puteam să renunț la niciunul dintre ei, nu-ai așa? Nu dacă îmi permit să îi păstrez. Nu este vina lor că Cresthaven s-a golit destul de repede. Mai întâi Nora, apoi Pru, Mercy și părinții mei... Personalul se bazează pe mine pentru venit. Ar trebui să o dau afară pe a doua bucătăreasă care își crește nepoții? Sau poate pe Heather, una dintre cameristele de la etaj, o văduvă care are grijă de tatăl ei bolnav? Sau pe doamna Winterton, care a fost

cândva guvernanta mea, dar care a rămas recent orfană și săracă? Păi, ea plătește pentru școala surorii ei mai mici. Aș fi un monstru dacă aș lăsa-o să plece.

— Dar au ceva de făcut? a întrebat el.

— Cu siguranță. Ochii ei se roteau în timp ce scotocea în minte după un răspuns. Vreau să spun... argintul nostru nu a strălucit niciodată atât de puternic și te provoc să găsești un fir de praf.

Doamne, ce om bun era!

Inima ei extrem de blândă era ceea ce o diferențiasse în primul rând de sora ei geamănă. Mercy Goode era ca o furtună, agitându-se ca un haos fermecător și strălucitor, care îl distra și îl încânta la nesfârșit pe fratele lui.

Gabriel o plăcea pe femeie, cu siguranță nu avea niciun motiv să nu o placă, dar era sătul de haos. Viața lui fusese o înșiruire de uragane. O bătlie lungă și nesfârșită, înconjurat de subordonați la fel de periculoși și de nestatornici ca și dușmanii.

Felicity era ca o briză rece și liniștită în contrast cu sora ei cea gălăgioasă. Foșnetul blând de frunze, foșnetul firelor lungi de iarbă și un fâlfâit de aripi de colibri.

Ea era muzica pe care trebuia să fii liniștit și tăcut ca să o auzi. Și o aprecia cu atât mai mult pentru asta.

Inima ei era la fel de mare ca și gaura neagră care se învârteja în pieptul lui, iar el se întreba, desigur, cum trebuie să fie să îți pese atât de mult. Să simți atât de profund. Să iubești cu o încredere atât de oarbă.

Câtă încredere și cât har!

Ea și-a dres glasul, iar gestul l-a făcut pe Gabriel să conștientizeze dureros că o contemplase în tăcere mult prea mult timp.

— Ei bine, te las să te instalezi...

Și-a așezat o șuviță rătăcită după ureche.

— Domnișoară Goode, eu...

— Vrei să iei cina cu mine la opt și jumătate? Aș dori să discutăm detaliile programului meu și al nostru pentru sezonul acesta. Sunt sigură că o să ți se pară extrem de plictisitor, dar...

— Da.

Ar fi ascultat chiar și *Iliada* citită în greaca vestică, numai pentru a împărți o masă cu ea.

— Excelent. O după-amiază frumoasă, domnule Severand. I-a întins mâna, deși privirea ei timidă nu s-a ridicat mai sus de vesta lui.

Era a doua oară într-o singură zi când se întinsese spre el. Ținându-și respirația, i-a luat mâna, temându-se să nu exercite vreo presiune asupra oaselor mici ale degetelor ei elegante. A scuturat-o de trei ori, forțându-se să le dea drumul și răsuflând întretăiat.

Ea a întors un zâmbet fermecător spre cravata lui și a fugit. Gabriel a închis ușa și s-a sprijinit de ea, simțindu-se brusc ca și cum ar fi fost eliberat de un fel de funie de catifea. O cătușă care îi înălțuia trupul de al ei. Ar fi putut să-l plimbe ca pe un câine de vânătoare, iar el ar fi stat cu plăcere în lesa ei. Îl va distruge. Și nu era nimic de făcut.

Dumnezeule! De ce nu-i ascultase sfatul lui Raphael de a plăti pentru atingerea unei femei mai demult?

Indiferent de cum arăta fața lui, el putea să fi avut o prostituată în întuneric, ar fi putut... să facă orice fel de lucru, de fapt. Iar dacă ar fi făcut-o, poate că simpla apăsare a mâinii lui Felicity nu l-ar fi băgat în încurcătură.

Și-a încolăcit pumnul în jurul amintirii strănerii ei, savurând fiecare vârtej și flux al degetelor fără mânuși.

— Cheever, a răsunat trilul vocii ei dulci din capătul holului. Pot să te deranjez să îl ajuți pe domnul Severand? Va trebui să aranjeze ca lucrurile lui să fie aduse pentru o ședere prelungită.

— Bineînțeles, domnișoară Felicity, și îi voi pregăti un loc pentru cină în sala servitorilor.

— De fapt, ni se va alătura doamnei Winterton și mie la cină. Vom avea multe de discutat.

— Foarte bine, domnișoară.

Pot să te deranjez... Cine vorbea cu servitorii astfel?

Felicity Goode.

Privind prin camera de oaspeți, se simțea atât de ciudat... se afla în casa ei. Înăuntrul aceluia loc în care

privise atât de mult timp prin strălucirea aurie a ferestrelor, în timp ce se afla afară în frig.

Va trebui să-și amintească să nu se simtă confortabil aici. De îndată ce va fi îngropat bucățile tăiate ale ticălosului care o amenințase, va dispărea.

Tot ce trebuia să facă era să se abțină să-l ucidă pe norocosul cu care ea alegea să se căsătorească.

Capitolul 3

Mulți oameni o acuzau pe Felicity că-și îngroapă fața în cărți, dar în acest caz era adevărat la propriu.

Căutarea ochelarilor ei în seră nu avusese succes și nu voia să deranjeze pe nimeni altcineva cerându-i să îi caute. Trebuia pur și simplu să meargă la optician și să cumpere câteva perechi noi.

Când a sosit un cărucior de livrare cu câteva geamantane ale bizarului ei nou angajat, a făcut ceea ce ar fi făcut orice doamnă a casei care se respectă...

S-a ascuns în salonul ei, pentru a nu fi nevoită să se întâlnească cu nimeni.

Oricât de îngăduitoare ar fi fost, nu-și putea aduna forțele să suporte atât de mulți străini într-o săptămână, iar Gareth Severand ocupa mult spațiu. Nu numai în sens fizic, ci și în moduri mai nedesluite. Era ca și cum ea ar fi simțit, indiferent unde se afla el sub acoperișul ei, ca o umbră în pereți.

Aceasta conștientizare o entuziasma și o epuiza în același timp, iar ea trebuia să se păstreze pentru tortura pe care o reprezenta balul iminent de mâine.

Când părinții ei erau în viață, nu i se permisese să citească romane. Așa că ea și Mercy le luaseră pe furiș din biblioteci și din casele prietenilor.

Dar acum putea să le țină la vedere pe rafturile ei și să evadeze în lumea lui Fabian și a lui Maryanne în timp ce își explorau pasiunile pe mare.

S-a lungit pe șezlongul de lângă foc, cu un picior sprijinit pe scaun și cu celălalt pe podea, stând rezemată de o pernă cu ciucuri.

Chiar dacă și-ar fi recăpătat ochelarii, Felicity bănuia că ar fi ținut cartea la fel de aproape de ochi, astfel încât mintea ei să poată absorbi cuvintele în șoaptă. Fiecare paragraf era presărat cu scene atât de scandalos de chinuitoare, de excitante, încât deseori trebuia să tragă cu ochiul în jur pentru a se asigura că nimeni nu era conștient de desfrâul în care îi erau absorbite gândurile.

Fabian, un destrăbălat și un pirat, o hărțuia pe Maryanne, care era o femeie de treabă. Nu o încolțea, de fapt, ci o seducea cu răutate.

O ademenea necruțător.

Și chiar dacă el o furase de la logodnicul ei, chipeșul, dar ticălosul duce de Rottersham, Maryanne pur și simplu cedase în fața săruturilor pasionale ale lui Fabian.

Buzele lui Felicity s-au desfăcut ușor în timp ce scena prindea viață în mintea ei. O mare bătută de vânt. Un războinic care se îndrepta spre femeia care avea să-l facă pe acest ticălos iubitul ei.

Și un sărut interzis și necruțător, care le-a pecetluit destinele și inimile împreună.

De fiecare dată când Felicity se întâlnea cu o astfel de scenă, mușchii ei mereu încordați păreau să se trezească și să se topească în același timp. Pe dinăuntru, trupul ei devenea deopotrivă fluid și solid.

Mai multe senzații îi răscoleau interiorul în același timp.

Când Fabian și-a trecut degetele peste buzele lui Maryanne, Felicity a reluat mișcarea pe propria gură, gâdilând cu vârful degetului marginile nervilor sensibili. Agitată, și-a tras degetele în jos pe bărbie și pe pielea delicată de pe gât, apoi s-a jucat cu împletitura de la corset, chiar deasupra sfârcurilor ei întărite.

Până și părul părea să i se ridice în timp ce își mângâia căptușeala de mătase de pe coaste, care acum se ridica odată cu ritmul accelerat al plămânilor ei.

Mâna ei ezita pe burtă, iar coapsele i se încleștau în timp ce se înfrupta din cuvintele atât de senzuale și de confuze.

Aici, descrierile deveniseră înfloritoare și opace... întreaga scenă dispărând în cele din urmă în spatele unei uși închise.

În carte se menționa faptul că Fabian își folosisese mâinile și gura pentru a crea fiori inevitabili în interiorul lui Maryanne.

Înăuntru? Cu gura lui?

Cu siguranță, Felicity înțelesese reprezentările alegorice ale poftelor trupești dintre bărbați și femei. Mecanismele acestora. Ea și Mercy furaseră de la Titus numeroase texte medicale despre anatomie, iar apoi făcuse toate eforturile pentru a umple golurile cu propria ei literatură romantică.

Dar ce însemna acest lucru? Ce putea face gura unui bărbat cu interiorul unei femei?

Poate că va avea curajul să o întrebe pe Nora...

Doar că nu voia să-și imagineze niciun fel de păcat între Nora și Titus. Simplul gând o făcea să-și ducă mâinile la ochi și să geamă, cuprinsă de o mâhnire inutilă. Dacă Mercy ar fi fost aici, ar fi fost suficient de îndrăzneată să întrebe pe oricine.

Poate că se cunoștea pe ea însăși acum, fiind căsătorită.

Poate... dacă Felicity ar găsi un soț care să-i placă, i-ar putea cere să-i arate.

Ideea o făcea să simtă că i se întoarce stomacul pe dos de o anxietate stridentă, dar amețitoare. Și-a pus întreaga carte pe față, inhalând parfumul familiar al hârtiei și al cernelii prăfuite și parfumate cu trandafirul chinezesc uscat pe care îl folosea ca semn de carte.

Oh, dar nici nu putea să suporte. Era prea mult. Prea delicios. Toate fibrele mușchilor ei păreau să fie vii. Trezite și conștiente într-un mod în care nu mai fuseseră până astăzi.

Poate pentru că, în ochii minții ei, Fabian adoptase o

formă foarte reală. Descrierile masculinității sale periculoase. Ale posturii lui amenințătoare, ale vocii lui grave și ale bogăției de păr lung și negru... ei bine, nu se putea abține să nu suprapună prezența în ansamblu a domnului Severand peste cea a eroului din carte.

Nu era ca și cum el ar fi știut, a încercat Felicity să se justifice în sinea ei.

Și nu o făcuse intenționat, sau ceva de genul acesta, doar începuse să citească și... iată-l acolo, apărând în ochii minții ei.

Felicity își simțea obrajii înroșiți și febrili și se lupta cu o senzație familiară de neliniște. Una pe care o simțea adesea în nopțile nedormite, când stătea la fereastră, privind în întuneric.

Ca și cum ar fi fost bântuită de dor, chinuită de o dorință arzătoare, care nu-i aparținea în totalitate.

Sau poate că da, ce știa ea?

Respirând adânc, pentru ultima oară, din parfumul cărții ei, a ridicat-o de pe față și a scos un icnet stânjenitor când umbra enormă din ușă a speriat-o de moarte.

Tremurând din toate încheieturile, a reușit să se așeze într-o poziție corectă, puțin nedumerită că fusese prinsă într-o ipostază atât de ciudată și de nepotrivită. Aplecată, cu un picior îndoit.

— Oh! Domnule Severand... bună seara.

Și-a netezit părul, rochia, și-a încrucișat gleznele și și-a apăsât coapsele de locul *ace/a*, sperând să poată ignora un puls ciudat acolo în timp ce se afla în prezența lui.

Nu a avut noroc.

— Dumnezeule, iartă-mă! Eram... cufundată într-o carte și am uitat că am lăsat ușa întredeschisă.

— Cufundată? a reluat el cu acel timbru întunecat și grav, care nu a făcut mare lucru pentru a calma tumultul din abdomenul ei sau de puțin mai jos. Mi s-a părut că încercai efectiv să te furișezi înăuntrul ei.

— Cât de mult mi-aș dori să pot, a spus ea cu răsuflarea tăiată. Este atât de interesant acolo, dar am atât de multe întrebări fără răspuns.

În timp ce el stătea de cealaltă parte a camerei, în pragul ușii, ea nu îi zărea, ci mai mult îi simțea starea de confuzie.

— Te-ai... răzgândit în legătură cu cina? a întrebat el.

— Poftim?

Întorcându-se, el a trecut pragul, făcând doar câțiva pași.

— Este nouă fără un sfert, domnișoară Goode. Mă întrebam dacă ai prefera să reprogramezi...

— Oh! O, Doamne! A sărit în picioare și s-a învârtit înapoi și încolo, căutând pe masă, pe scaun și pe covoare semnul ei de carte. Nu, bineînțeles că vom lua cina imediat. Trebuie să fii flămând, încă nu mi-am recuperat ceasul sau ochelarii, așa că nu prea funcționez ca o ființă umană normală.

Ar fi putut să jure că lăsase floarea presată pe brațul șezlongului ei.

— Te pot ajuta să găsești ceva? s-a oferit el.

— Nu, mulțumesc.

A tras cu ochiul în spatele canapelei, găsind-o frustrant de curată.

— Personalul dumitale nu te anunță când este ora mesei?

— Probabil că au uitat...

S-a ghemuit în genunchi, căutând sub șezlong, fără rezultat.

— Li se permite asta servitorilor tăi? Să te uite?

Ea s-a ridicat în picioare, scuturându-și fustele. „Of, acolo era!” Cumva, rămăsese prinsă în jupoanele ei. Bine că se gândise să păstreze floarea în pergament de ceara, altfel s-ar fi dezintegrat.

— Mă tem că nu conduc cu o mână de fier, a recunoscut ea cu o undă de regret, în timp ce puneă cu greu semnul de carte la partea cu întâlnirea amoroasă dintre Fabian și Maryanne. Simpla idee de a-mi admonesta personalul îmi provoacă... ei bine, nici măcar nu aș ști cum să o fac, dacă este să fiu sinceră. De obicei, doamna Winterton se ocupă de astfel de lucruri, dar nu știu dacă s-a

Întors din vizita de la familia ei. După cum îți poți da seama, m-a cam furat această zi.

El a privit-o o clipă, iar ea a citit o dezaprobare alarmantă în postura lui. Bărbatul se îmbrăcase pentru cină, a observat ea zâmbind, purtând o cravată albă, mănuși și o vestă sub un sacou suficient de mare încât să înghită cel puțin două ca ea.

Croitorul său trebuie să perceapă un cost suplimentar pentru material.

— Însoțitoarea ta își abandonează postul într-o astfel de zi, fără un bilet de voie?

Felicity a pufăit. Suna destul de ciudat când o spunea așa.

— Știe că i-aș acorda orice permisie, mai ales când este vorba despre un membru al familiei.

Pași repezi au troncănit pe hol, în timp ce tânărul Billings căra cărbunele pentru a face focurile pentru noapte.

Domnul Severand s-a întors și s-a postat în ușă, oprindu-i efectiv înaintarea.

— Este pregătită masa de seară a stăpânei dumitale?

Întrebarea lui nu era o cerere sau un reproș, dar când Gareth Severand vorbea – mai ales pe un ton atât de sonor – autoritatea din vocea lui era de necontestat.

— Este... hm... Va trebui să verific, a scârțâit vocea lui Billings, aflată în pragul dintre copilărie și adolescență.

— În ce domeniu lucrezi dumneata și restul personalului de aici? a întrebat Severand cu blândețe.

— Servicii, domnule.

— Și pe cine slujești?

— Pe domnișoara Goode, bineînțeles. Ea este doamna casei.

— Atunci, personalul, adică oamenii angajați în serviciu, își îndeplinesc obligațiile pentru care sunt recompensați?

— N... nu în prezent, nu. În timp ce băiatul stătea încă pe hol, nu-i putea vedea fața, dar vocea îi tremura și el crăpa de rușine. I-am adus cărbune pentru foc... asta este datoria mea, domnule, nu bucătăriile. N-aș vrea s-o văd pe

domnișoara Felicity răcită. *Niciodată.*

— Într-adevăr. Cel puțin, tu ești un băiat bun.

Domnul Severand s-a dat la o parte pentru a-i face loc băiatului, care a trecut în vârful picioarelor pragul salonului ei. Grăbindu-se spre șemineu, a abandonat cărbunele pe vatră și s-a înclinat în fața ei.

De două ori.

— Iertați ora târzie, domnișoară Felicity. Sunt convins că vi se pregătește cina imediat. Dar dacă nu, o să le dau un șut în coaste, să vedeți dacă nu. N-ar trebui să vă faceți griji.

— Mă îndoiesc foarte mult că va fi nevoie de o lovitură, Billings, dar îți mulțumesc că verifici progresul lor.

Aproape că îi era milă de băiat în timp ce se strecura afară din cameră, ocolindu-l pe Severand.

Bărbatul în cauză stătea drept ca un abate iezuit.

— Iartă-mă dacă am fost prea îndrăzneț, dar este important să mănânci. Să îți păstrezi forțele, mai ales dacă luăm în calcul stresul la care ai fost supusă.

Ea a ridicat un umăr, ciudat de emoționată că hrănirea ei însemna ceva pentru el.

— M-ai salvat de la a fi nevoită să fiu îndrăzneată. Și, ca să fiu sinceră, mi-e cam foame.

Simțind prezența lui puternică după ce abia se surprinsese pe ea însăși nutrind gânduri nepotrivite despre el, Felicity s-a întors spre raftul cu cărți, punându-și romanul la locul lui.

— Pot să te întreb ce citeai?

Întrebarea lui era precaută, aproape timidă, ceea ce a pus-o în încurcătură.

Acest om avea aerul unei persoane care nu cere permisiunea nimănui. Avea o constituție dură, de dimensiuni barbare. Se adresase personalului ei cu un calm și o încredere de nezdruccinat.

Chiar și atunci când mergea, o făcea cu mișcările unui om care revendica terenul pe care se afla și provoca pe oricine să conteste această revendicare. Unul care deținea și își alegea cu grijă acțiunile pentru un efect fără cusur.

Adresându-i-se însă, părea să îi provoace un oarecare deranj.

— Citesc „Marea aurită”, de Daphne Crane.

— Nu am auzit de asta, a recunoscut el, părând din nou ciudat de stânjenit.

Să fie a naibii dacă nu a fermecat-o!

— Este o aventură romantică, a continuat ea. Sunt plăcut absorbită.

— Asta a fost cât se poate de evident.

De cât timp o urmărise? Lui Felicity i s-a uscat gura la acest gând. Ar fi putut un bărbat atât de atent ca el să nu-și fi dat seama de efectele nefaste pe care romanul le producea asupra ei?

— E... ești un cititor înrăit, domnule Severand?

— Sunt un cititor vorace.

Cuvântul acela. Cu vocea aceea. Doamne, Dumnezeule! S-a scufundat înapoi pe șezlong, împreunându-și din nou coapsele și încrucișându-și mâinile pe genunchi pentru a nu se zbate.

Ce era în neregulă cu ea?

— Ce... ce citești? a întrebat ea, sperând ca el să preia conversația pentru ca ea să-și poată recăpăta discernământul.

— Și mie îmi place un pic de aventură. Și comedie. Satiră. În special, Hugo și Verne. Cel mai recent, Wilde.

— Oscar Wilde? a exclamat ea. Auzisem că lucrează la o nouă piesă. Ai în plan să o vezi?

— Nu am fost niciodată la teatru.

— Oh. Ea nu știa ce să răspundă la asta. Deși părea îmbrăcat destul de bine, era foarte probabil ca teatrul să fie un lux pe care nu și-l permitea.

El nu a spus nimic. Iar ea s-a grăbit să umple tăcerea.

— Pot să îți ofer un aperitiv, domnule Severand? Un coniac, poate? S-a ridicat, fericită să își caute de lucru la bufet.

— Aveți coniac?

Doamne, a rostit acest cuvânt cu atâta înflăcărare. S-a întrebat dacă știa franceză.

Ce enigmă era acest om!

— Bineînțeles. A luat decantorul și l-a destupat, încercând să nu pară prea curioasă.

Prea nerăbdătoare.

Pentru că era.

— Spune-mi câte ceva despre dumneata, domnule Severand. Sper că această slujbă nu te îndepărtează de familie. Soție? Copii?

I-a turnat o măsură generoasă de băutură și a pus puțin într-un pahar pentru ea.

Nu mai încercase niciodată coniacul. Nu se cuvenea ca femeile să participe la așa ceva într-o companie politicoasă. Dar ceva îi spunea că domnului Severand nu i-ar fi plăcut să bea singur.

Și că nu ar judeca-o dacă alegerea ei în materie de băutură s-ar potrivi cu a lui.

— Nu am familie. Tonul răspunsului său ar fi putut seca Nilul.

Sub un junghi de tristețe pentru el, se ascundea un mic și chinuitor izvor de ușurare.

Nu-i plăcea ideea de a lua un soț de lângă soție și de lângă copii pentru a-și petrece zilele – și nopțile – cu ea.

Da, mai bine să nu aibă o soție.

Lucrul acesta era de preferat pentru ea.

Felicity i-a așezat băutura pe masă, știind strategic că omul va trebui și se desprindă de peretele de care își lipise spatele și să se așeze în fața ei pentru a o bea.

— Te rog! I-a făcut semn spre scaunul pe care îl ocupase mai devreme, înainte de a se așeza în șezlongul de vizavi de el.

S-a așezat la fel de atent ca înainte, aplecându-se pentru a lua băutura și aruncând-o pe gât dintr-o înghițitură puternică.

Felicity a sorbit-o pe a ei, pălind puțin la arsura surprinzătoare. Nu era deloc neplăcută însă, pe măsură ce căldura s-a răspândit pe limbă și pe gât, persistând timp de câteva clipe.

Gustul îi amintea de mere coapte.

— Domnișoară Goode, a ezitat el. Nu pot să nu mă întreb de ce ai angajat serviciile mele fără să vorbești cu ceilalți candidați pentru comparație. Alegerea pare...

Ea a catalogat mental toate cuvintele pe care el nu le-a spus. Idioată. Ridicolă. Impetuoasă. Nebunească.

Oftând, Felicity și-a abandonat băutura pentru o clipă, având nevoie să își revină după prima înghițitură.

— Presupun că ar trebui să te avertizez de acest lucru înainte de a-l afla pe propria piele. Eu sunt... o femeie exasperant de absurdă. Deseori mă simt irațional de temătoare în prezența străinilor. De fapt, m-am temut de această zi încă de când am postat anunțul, pentru că trebuia să mă întâlnesc cu atât de mulți bărbați, ăăă, cu persoane noi. Numai gândul mă epuiza. Nu am închis un ochi noaptea trecută.

— Asta nu te face absurdă, mai ales având în vedere prin ce ai trecut în urmă cu puțin timp...

— Tocmai asta e. S-a răzgândit și și-a recuperat din nou paharul, luând o înghițitură mai îndrăzneță decât înainte. Atacul nu are prea mult de-a face cu asta. Întotdeauna am fost așa.

El a strâns mai tare paharul și s-a aplecat puțin în față, dându-i impresia lămurită a unor ochi întunecați, adânciți în orbite, și a unei guri serioase.

— De ce îți este teamă, domnișoară Goode?

Ea a scos un sunet crispat din străfundul gâtului.

— Nu mă tem de nimic important și, în același timp, mă tem de tot ceea ce se află sub soare. De a spune vorbele greșite, de exemplu. Mă tem de lucrurile banale și de cele inevitabile, cum ar fi să par prostuță și slabă în prezența unor bărbați aspri și capabili.

A arătat în direcția lui cu un zâmbet ironic, bifându-și temerile pe degete.

— Mă tem de improbabil, cum ar fi căderea cerului sau inundarea străzilor, sau să fiu lovită de fulger în timpul unei furtuni. Mă tem că i-aș putea pierde pe cei pe care îi iubesc cel mai mult, chiar dacă acest lucru este inevitabil. Mi-e teamă de moarte. Mi-e teamă să trăiesc. Și, mai nou,

mi-e teamă că cineva ar putea da foc casei mele cu mine înăuntru.

A făcut o pauză, dregându-și glasul după o acumulare de emoții, pentru a putea aduce momentului un pic de lejeritate.

— Ieri, cel mai mult mă temeam că amploarea ridicolului meu va fi dezvăluită viitoarei mele gărzi de corp și iată-mă aici, expunându-ți-o de bună voie.

— Vrei să spui că... angajarea primului bărbat care ți-a apărut la ușă te-a salvat de acel chin.

El nu a formulat ideea ca pe o întrebare, dar ea a sesizat-o în spatele cuvintelor.

Felicity și-a smuls o scamă de pe fustă, gândindu-și cu grijă răspunsul.

— Sper că îmi vei ierta îndrăzneala, dar nu la asta voiam să ajung. Te-am angajat pentru că... pentru că, deși m-ai speriat când ne-am întâlnit, nu m-am speriat de dumneata.

— Eu... nu înțeleg.

Nici ea nu era sigură că înțelege, dar asta era situația. Era pe punctul de a se face vulnerabilă la batjocura lui și, cumva, nu-i păsa.

Nu i-a fost frică. Pentru prima dată.

— Este ceva în prezența dumitale, domnule Severand, care mă liniștește. Iar cu o dispoziție nervoasă ca a mea, o prezență liniștitoare este ca o comoară rară, într-adevăr. De aceea te-am angajat pe loc. M-am... simțit imediat în siguranță alături de dumneata.

El nu i-a răspuns, pentru un timp mai îndelungat decât se aștepta ea.

— Dar... ți-am spus că sunt un bărbat periculos și violent.

— Și întâmplarea face să am nevoie de un om periculos și violent.

Stătea nemișcat, doar că umerii i se ridicau și se lăsau în ritmul a ceea ce părea a fi o respirație chinuită. Nu a spus nimic. Doar a rămas nemișcat pentru o perioadă de timp, din ce în ce mai lungă și mai puțin liniștitoare.

— Asta... Te-a deranjat ceea ce ți-am dezvăluit? s-a îngrijorat ea.

El a lăsat paharul jos și s-a ridicat brusc, retrăgându-se spre fereastra dincolo de care o ploaie cețoasă întuneca lumina felinarelor. A privit o clipă în întuneric, iar Felicity s-a întrebat în mod absurd dacă tânjea să fie afară, acolo unde îi era locul.

Pentru că el făcea parte din acel întuneric.

El s-a îndreptat spre ușă și, exact când ea se temea că va pleca, el a închis ușa și s-a întors la fereastra alăturată.

— Înainte de a merge mai departe, domnișoară Goode, vreau să te uiți la mine.

Stingherită, Felicity s-a ridicat și ea în picioare. Oare înnebunise?

— Mă uit la dumneata.

— Poți să-mi vezi fața?

Oh. Asta era.

— Nu... cu detalii exacte.

— Ar trebui, înainte să mă inviți să te însoțesc în public. Vocea lui nu s-a ridicat nici în volum, nici ca tonalitate, dar era împletită cu o tensiune din ce în ce mai mare. Nu mă potrivesc foarte bine într-o sală de bal sau în sera unei doamne. S-ar putea să regreți că m-ai invitat. Voi sta aici, iar dumneata te poți apropia cât vrei.

— Nu văd de ce este necesar...

— Doar... vino mai aproape. Tonul lui a devenit mai tăios, dar era și oarecum înmuiat de ceva ce ea ar fi putut identifica drept teamă amestecată cu o epuizare resemnată.

— Te rog, a rostit el mai blând.

— Foarte bine. Dacă insiști.

Felicity era în egală măsură și curioasă, și precaută. Se gândea că Daniel ar fi putut trăi ceva asemănător în timp ce înfrunta grotă cu lei cu ceea ce trăise ea.

Fără teamă, dar foarte conștient de ce fel de bestie abordase.

Ar putea să o devoreze cu totul, dar știa că nu o va

face. Cel puțin, era *destul* de sigură.

Nu s-a oprit decât atunci când s-a ridicat în fața lui, cu capul înclinat spre spate, în timp ce el se aplecase pentru a-i acorda acces liber la examinarea lui.

Stătea în picioare ca o statuie, ca o figură a vreunui general roman antic sub privirea ei, iar Felicity era sigură că nici măcar nu respira.

A devenit imediat evident ceea ce voia el ca ea să observe.

Ceea ce se temea că ea ar fi putut insulta.

Chipul lui era un monument de violență. Într-adevăr, o hartă a acesteia. Nasul îi era strâmb și cioplit, ca și cum ar fi fost spart de prea multe ori și apoi asamblat la loc. O tăietură îi întrerupea buza de jos. O alta, sprânceana. Alte câteva dispăreau sub linia părului, care era atât de negru, încât strălucea albastrui în lumina lumânărilor. Pleoapa stângă i se închidea ceva mai mult decât cea dreaptă, conferindu-i o privire veșnic malefică. O parte din pielea de pe obrazul stâng părea lucioasă și puțin mai roz decât restul trăsăturilor sale dure și îmbătrânite înainte de vreme. Caneluri adânci brăzdau o gură fermă, care era subțiată și albită la colțuri.

Era prea brutal pentru a fi chipeș. Maxilarul îi era pătrat și larg, cu bărbia puternică și ascuțită. Cavitățile obrazilor lui erau adânci ca niște canioane, iar pielea de sub ochi era vânată de la nopțile nedormite, creând în jurul lor o asprime care amenința să-i frângă inima.

Dar nu-și putea întoarce privirea de la ochii lui.

Nu erau întunecați, așa cum crezuse la început, ci doar adânciți sub sprâncenele grele și pline de umbre.

Privirea cu care o fixa era gri-argintie ca mercurul. Striațiile din interiorul irisului ar fi putut să conțină ceva verde și auriu dacă ar fi stat în soare. Hipnotizată de frumusețea lor, lui Felicity îi era imposibil să identifice ce citea în acei ochi. Nu exista în vocabularul ei niciun cuvânt care să o poate face, dar o atrăgeau cu o intensitate dureroasă.

Expresia lui ar fi putut fi sculptată din marmură, și

totuși era precaută și pregătită, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-l lovească. Sau să-l scuipe.

Sau să țipe și să fugă.

Poate că unii oameni o făcuseră.

În mod neașteptat, simțea că o mânăncă degetele să îi exploreze chipul fascinant. Să-i netezească fruntea și să-și petreacă degetul mare peste pielea roșiatică a cicatricei lungi.

Ce durere inimaginabilă trebuie să fi îndurat!

O parte ciudată și întunecată din ea a sperat că el îi va răspunde la fel.

Că, acolo, altcineva era la fel de distrus.

Consternată de ferocitatea ei necaracteristică, Felicity a devenit brusc conștientă de cât de caldă îi simțea respirația pe piele, plutind pe obraji ei în suflu cu parfum de măr. Într-adevăr, căldura emana din fiecare părticică a lui, iar ea și-a dat seama năucită că, sub hainele elegante și trăsăturile mai puțin elegante, Gareth Severand era un *bărbat*.

Un bărbat incomparabil de solid, cu întinderi de piele și mușchi atât de diametral opuse dimensiunilor ei, încât nu-și putea închipui cum ar trebui să arate de fapt. Ce înseamnă să se miște prin lume așa cum o făcea el. Un turn de forță, de îndemânare și de cicatrice.

Aproape că îl invidia.

Fiind o persoană atât de conștientă de propria vulnerabilitate, a fost uimită de caracterul lui aparent de neînving.

Acest bărbat o fascina.

— Uită-te până la capăt înainte de a te hotărî.

Vocea lui era încordată ca o coardă de arc, iar ochii lui se concentrău pe ceva în spatele ei, ca și cum nu mai putea suporta să-i întâlnească privirea.

— Stimate domnule Severand. I-a pus o mână pe braț, sperând să îi transmită un minimum de confort. Fii liniștit. Eram destul de hotărâtă în această după-amiază. Trăsăturile dumitale nu au nimic de-a face cu asta. În orice caz, nu cred că ai ezita să îți faci treaba. Sunt mai convinsă

de asta ca niciodată.

Bărbatul s-a holbat la locul unde mâna ei se odihnea, chiar deasupra cotului lui, în timp ce a rostit în șoaptă:

— Nu există nici o forță în acest oraș care să poată trece prin mine pentru a ajunge la tine.

Era hiperbolic, desigur, dar, dintr-un motiv oarecare, ea l-a crezut.

Dându-i drumul brațului, și-a atins propriul obraz, bucuroasă și vinovată în același timp că nu a găsit acolo decât o piele netedă, neafectată.

— Toate acestea s-au întâmplat în timp ce tu protejai pe altcineva?

— Da.

Privirea lui îi urmărea mâna cu intensitatea unui câine de vânătoare care cerșește să fie hrănit.

Unul dintre ei ar fi trebuit să se retragă. Nu avea niciun motiv să stea așa deasupra ei. Sau pentru ca ea să își încline capul puțin mai sus. Să se apropie cu un centimetru. Dar o vrajă oarecare o ținea într-o stranie stăpânire, blocând toate detaliile interioare care nu aveau legătură cu el.

Dacă el și-ar apropia buzele de ale ei, ar simți ea canelura adâncă a cicatricei de acolo? Avea gura lui același gust cu gura ei? De mere și căldură?

Ușa s-a deschis brusc pentru a face loc vârtejului competent în persoana doamnei Emmaline Winterton, cu părul roșcat vâlvoi, cu pana de la basca elegantă, de culoarea piersicii, căzută și cu buclele arămii pline de ploaie.

— Te rog să-mi ierți întoarcerea mea târzie, Felicity, a spus ea. Am fost reținută pe pod, deoarece o căruță plină de albine – dintre toate creaturile ridicole – s-a răsturnat și a împotmolit totul! Bestiile astea mici și blestemate s-au împrăștiat peste tot, iar noi am fugit să ne salvăm viețile prin râuri de miere. Uită-te la tivul meu.

Ea și-a ridicat tivul care, în realitate, părea lipicios, lăsând la vedere o frumoasă cizmă până la gleznă și o bună parte din gamba ei acoperită de țesătura ciorapului.

După ce a sărit ca arsă de lângă domnul Severand, Felicity și-a ridicat privirea pentru a vedea dacă acesta observase – sau apreciasse – ciorapii tovarășei sale.

În mod surprinzător, privirea lui nu o părăsise încă pe a ei, iar nările i se umflau ca și cum s-ar fi chinuit să ridice o greutate chinuitoare.

Felicity s-a răsucit, conștientă că, în agitația ei, atingea coapsele lui.

Oh, Doamne. Coapsele lui. De ce gândul la ele o făcea să roșească?

Cufundată în continuare în tragedia tivului ei, Emmaline a continuat.

— De asemenea, un Billings curios de neliniștit m-a rugat să vă informez că mai durează câteva minute până să sune clopoțelul pentru cină – nu am mâncat nimic toată ziua, și dincolo de toate, sunt lihnită...

În cele din urmă, a ridicat privirea și a observat că nu erau singure.

— Oh, bună ziua.

Felicity s-a grăbit să facă prezentările.

— Emmaline, acesta este domnul Gareth Severand, pe care l-am angajat pentru protecție personală. Domnule Severand, permite-mi să ți-o prezint pe doamna Emmaline Winterton, însoțitoarea și tovarășa mea.

Ochii albaștri ai lui Emmaline au ieșit din orbite când s-a uitat în sus și în jos la stoicul domn Severand.

Asta trebuie să fi fost reacția pe care el o așteptase de la Felicity.

Neliniște, suspiciune și curiozitate la un loc.

Amintindu-și bunele maniere, Emmaline și-a luat ochii de la chipul lui și a făcut o reverență.

— Încântată, domnule Severand.

— Asemenea, a rostit ei din spatele lui Felicity, provocând fiori și piele de găină, făcându-i carnea să tremure.

Vocea lui părea cu două octave mai joasă decât înainte. Dacă era posibil asta. Să fi fost datorită strălucirii doamnei Winterton? A gambelor ei frumoase și dezgolite?

Datorită genelor ei dese și a părului roșu strălucitor?

De ce ar trebui să conteze dacă o găsea pe Emmaline drăguță? Era drăguță.

Emmaline s-a retras spre ușă mergând cu spatele, ca și cum nu ar fi vrut să-i întoarcă spatele muntelui de bărbat din spatele lui Felicity.

— Dați-mi voie să mă aranjez și să hărțuiesc personalul ca să mă asigur că va pregăti un loc pentru domnul Severand. Scuzați-mă!

Felicity a privit peste umăr în spatele ei.

— Ne mai turnăm un pahar și mergem mai departe? s-a oferit ea, nesigură dacă să rămână singură cu el pentru moment, când toți nervii ei au zvâcnit într-un fel atât de primar și de electric.

El a închis ochii, iar genele i-au acoperit privirea, dar nu înainte ca ea să prindă căldura care o topea.

Limba lui a umezit buza inferioară plină de păcate înainte de a răspunde:

— După tine.

Capitolul 4

Înainte de operațiile lui Gabriel, acesta avusese grijă să nu mănânce niciodată în prezența nimănui, nici măcar a fratelui său. Rănile de pe obraz și pielea de deasupra buzei superioare se vindecaseră atât de oribil, încât nu putea să deschidă gura decât până la un punct pentru a nu-și rupe cicatricea.

De când cu grefele de piele, putea să mănânce mult mai ușor, dar tot nu prea îl ajuta în ceea ce privește manierele și rigorile de la mesele luate cu nobilimea.

Locuise într-un conac nu departe de aici, timp de câțiva ani destul de ciudați, dar luase mesele singur în camera sa ori în bibliotecă și ar fi scos ochii oricui ar fi îndrăznit să-l deranjeze.

Cât de inedit a fost să folosească o sufragerie pentru

scopul său obișnuit. Să aprecieze tapiserii vechi de secole și opere de artă neprețuite, luminate de lămpi decorative, candelabre de cristal, pe care nimeni nu se obosea să le aprindă pentru ceva atât de neînsemnat, și sfeșnice înconjurate de ghirlande de flori proaspete.

Deși ezitase la ideea de a sta la aceeași masă, a descoperit că îi plăcea să stea la o masă lungă, în fața optimistei doamne Winterton, în timp ce aceasta discuta și se certa cu Felicity pe o mulțime de subiecte care se schimbau rapid.

Vocile lor sunau ca o melodie plăcută peste zumzetul scăzut al bucuriei care vibra în el și, în timp ce femeile erau distrase de conversația lor, el putea să o privească în liniște pe ea.

Nu putea spune exact la ce se așteptase când ea se apropiase pentru a-i examina trăsăturile. Recunoaștere, poate? Sau, mai rău, teamă. Dezgust. Regret. Respingere.

Fusese surprins – încântat, chiar – să nu aibă parte de nimic din toate acestea.

Doar atunci când aerul se schimbase în jurul lor. Când pupilele ei se dilataseră, iar buzele i se deschiseseră în timp ce privea îndelung la gura lui...

Ar fi putut fi doborât cu o pană.

Apropierea ei îl înflăcăra cum nimic altceva nu o făcuse vreodată, dar cu siguranță își imagina acea flacără de interes din spatele inocenței din privirea ei.

Era greu de descifrat, având în vedere că nu se mai uitase la el din acel moment.

Când supa a apărut în fața lui, a luat ceea ce știa că este lingura de supă, dar nu și-a permis să mănânce până când nu a putut să studieze cum se comportau doamnele.

Era, cel puțin, suficient de inteligent pentru a le imita manierele.

Vizavi de el, doamna Winterton, îmbrăcată acum în mătase lila, fără decorațiuni de miere, își înmuia lingura în castronul ei și o ducea la buze, pur și simplu.

Și-a înmuiat și el lingura în același mod, aruncând o privire surâzătoare către Felicity, care se încrunta către

lichid. Ea a așteptat până când lacheii au dispărut, și abia după aceea a strâmbat din nas.

— Oh, Doamne... Doamna Bullock a făcut tocana ei de pește.

Gabriel s-a oprit cu lingura pe jumătate la gură.

— E ceva în neregulă cu ea?

— Mi-e teamă că nu o pot înghiți.

A dat-o deoparte de lângă ea.

— Serios? Doamna Winterton a privit-o ca și cum ar fi fost nebună. Este una dintre mâncărurile mele preferate. Adică, cum poți să urăști ceva care este cremos, sărat și cu șuncă?

Felicity a aruncat o privire în jur.

— Poftim, ia porția mea, i-a oferit ea tovarășei sale.

— Nu, am porția mea și nu am de gând să mă pun rău cu bucătăreasa.

— Repede, a insistat Felicity. Înainte ca lacheii să se întoarcă. Toarnă în castronul tău. Nu vreau să aflu că eu nici nu am gustat-o. Este atât de mândră de acest fel de mâncare. Dar, data trecută, abia am putut să-l dau pe gât.

— Foarte bine. Repede, repede! Și-a pus pe furiș castronul mai aproape de cel al lui Felicity și a lăsat-o să le combine porțiile înainte de a se înfrupta din el cu poftă.

— Și tu ce vei mânca? a întrebat Gabriel, încruntat și el.

— Oh, există o mulțime de pâine proaspătă și un mușchi de miel înăbușit pentru felul următor.

— Și o budincă cu rom, a spus doamna Winterton după o degustare consistentă. Îți place tocănița?

Ura peștele, dar știa că nu trebuie să spună asta.

— Mănânc aproape orice, a răspuns el, dar a întors lingura în castron.

— Mărturisesc că mă bucur că sunteți aici, domnule Severand. Doamna Winterton și-a tamponat colțul gurii. Am fost cu toții nespuse de tulburați când biata domnișoară Felicity a fost acostată.

— Nu este nevoie să vorbim despre asta, a spus Felicity cu fermitate, jucându-se cu panglica neagră de la

gât. Acum, că domnul Severand este aici, nu prea avem de ce să ne mai preocupăm în această privință.

Înainte de a încheia conversația, el a dorit să clarifice un lucru.

— Domnișoară Goode, trebuie să insist să nu pleci nicăieri fără mine, ai înțeles?

— Aveți obiceiul de a le ordona tuturor angajatorilor dumneavoastră? Doamna Winterton și-a dat părul la o parte cu o mișcare obraznică, în timp ce strângea mai tare mânerul cuțitului, sau doar femeilor? Să nu uităm că vorbiți cu fiica unui baron.

— Emmaline, serios! Cuvintele lui Felicity transmiteau mai degrabă cenzură decât jignire. Obrajii ei se aprinseseră în cea mai adorabilă nuanță de piersică. Nu aveam de gând să merg nicăieri fără el.

Privirea lui Winterton era... ei bine, de gheață, în timp ce se holba la el.

— Da, dar nu trebuie să aibă obiceiul de a-ți da ordine. Nu tu ești subordonatul aici.

Gabriel și-a șters buzele, gândind un răspuns pentru femeia cea îndrăzneță.

— Aveți dreptate, desigur, doamnă Winterton.

Auzind acestea, gura ei s-a deschis complet. Așa că s-a întors spre Felicity.

— Iertare, domnișoară Goode. Nu am fost crescut cu blândețe și sunt obișnuit să dau mai degrabă decât să primesc directive. Nu posed maniere drăguțe și sunt adesea prea direct atunci când vorbesc. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a mă abține cât timp mă aflu în slujba dumitale. Singurul meu scop este să te știu în siguranță.

Când a terminat, a observat că ochii lui Felicity luceau la el ca niște safire strălucitoare. Plăcerea aproape că strălucea pe tenul ei auriu.

— Nu te-am angajat pentru manierele frumoase, domnule Severand, dar apreciez respectul dumitale. Acestea fiind spuse, te rog să vorbești liber în prezența mea; Dumnezeu știe că sunt obișnuită cu așa ceva, având o asemenea familie.

— Mulțumesc!

O mulțumise pe ea, iar satisfacția ei era o priveliște radiantă.

— Este totul în regulă cu familia dumitale, doamnă Winterton? a întrebat Felicity, ungând o bucată de brânză moale pe o bucată de pâine și înfigându-și dinții dreپți și perlați în ea.

Gabriel a luat o înghițitură din vinul său excelent, pentru a-și umezi gura care i se uscaseră.

De ce tot ceea ce făcea ea îl atrăgea atât de mult?

De ce gândul că ea ar mușca din trupul lui îl făcea să se excite dureros de mult sub masă?

Nu era un mare mister...

— Nu a fost mare lucru la urma urmei, a răspuns tovarășa lui Felicity, aparent preocupată de plăcerea ei de a savura mâncarea. A fost aproape o pierdere de timp pentru mine să îi vizitez. Se pare că sora mea mai mică a avut o problemă, dar a rezolvat-o înainte să ajung eu. Am stat doar cât să le sărut pe toate și să prind următorul tren. A fost îngrozitor de plictisitor.

Gabriel a observat că nu menționase deloc despre ce necaz era vorba. Doamna Winterton era o femeie cu un chip deschis, dezarmant și cu o inimă păzită mai bine decât Palatul Buckingham.

— Îmi pare rău că ești departe de rudele tale. Felicity a mângâiat-o pe braț. Am fost o norocoasă că i-am avut întotdeauna pe ai mei aproape până când... ei bine, moartea părinților mei a schimbat multe, iar acum se pare că suntem împrăștiați în patru zări.

— Ai fost foarte apropiată de părinții tăi? s-a învrednicit Gabriel să întrebe.

Ea a clătinat din cap, rearanjându-și lenjeria de pe genunchi.

— Am fost - sunt - cea mai tânără dintr-un șir dezamăgitor de fete. Așa că, deși și-au făcut datoria față de mine ca progenitură a lor, părinții mei nu au încurajat relațiile apropiate. Cu atât mai puțin cu mine.

— Dar tatăl tău ți-a lăsat totul. Și-a rostit gândul cu

voce tare, apoi și-a strâns buzele, dorindu-și să-și smulgă limba.

Ea a făcut un gest de neputință, ea și cum acest fapt o împiedica la fel de mult ca pe un străin.

— Tatăl meu a fost în primul rând un om de afaceri. Într-adevăr, a fost unul dintre puținii nobili care au observat de timpuriu declinul proprietăților funciare. A folosit zestrea mamei mele pentru a cumpăra o companie de transport maritim pe care a transformat-o fără milă într-un imperiu. La început, aristocrația leneșă îl ironiza și îl lua în derâdere pentru că era un comerciant. Dar apoi a devenit atât de obscen de bogat, încât familia noastră a frecventat clasele superioare luând masa cu conți și marchizi care erau bucuroși să îl primească pe tatăl meu în rândurile lor. Mai bine unul dintre ai lor, decât niște parveniți de comercianți care câștigă putere socială și politică în zilele noastre.

Gabriel știa, desigur, toate acestea; folosisese mijloace criminale pentru a exploata respectiva companie de transport maritim pentru afacerea sa de contrabandă, cu câțiva ani în urmă. Acea decizie fusese cea care îi condusese în locul în care se afla astăzi

— Ai vreo idee de ce ți-a lăsat totul ție?

Ea a dat din cap.

— A spus-o chiar în amendamentul la testamentul său. După căsătoria dezastruoasă a Norei cu un viconte, aceasta s-a ales cu un grăjdar orfan. E drept, Titus devenise cel mai renumit doctor din imperiu, dar lucrul acesta nu a contat pentru tata. La nunta lui Pru a avut loc o crimă, pentru care mai întâi a fost arestată, iar apoi a ajuns să se căsătorească cu inspectorul-șef care i-a cercetat cazul și apoi Mercy... A suspinat, uitându-se în poală. Nu este suficient timp pentru povestea aceasta.

El a făcut tot posibilul să nu tresară la auzul regretului din vocea ei când a continuat:

— Tata mi-a scris că a apreciat întotdeauna la mine simțul datoriei. Că mă credea ultima speranță de a salva onoarea numelui Goode. El și mama au fost atât de zdruncinați de scandalurile provocate de surorile mele,

Încât au fugit din Anglia. Nimic nu a mai fost la fel după ce au plecat.

— Îți este dor de ei?

Nu-și putea imagina de ce i-ar fi.

— Cu mama n-am avut o relație apropiată, iar pe tata l-am admirat, dar nu, nu îmi lipsește influența lui în viața mea. A fost un om dur, critic și furtunos, iar prezența lui mi-a provocat nenumărate suferințe. El și mama erau devotați credinței lor. Hobotnici, obișnuiau unii să le spună. Nu ne-a oferit nicio bucurie, nicio viață ușoară, nici libertate și, ca să fiu sinceră, am ajuns să apreciez aceste lucruri în absența lui.

A clipit puțin, trăsăturile ei transformându-se într-o mască de îngrijorare. Ce groaznic din partea mea să vorbesc astfel despre morți! Cred că mă considerați un monstru.

El i-a întâlnit privirea și i-a susținut-o.

— Știi foarte bine cum arată monștrii. Tu nu ești unul.

Doamna Winterton și-a dres glasul, iar Felicity a tresărit, părând să fi uitat de prezența ei la fel de mult ca și el.

Luându-și privirea incomodă de pe chipul ei, Emmaline a avut o strălucire vizibilă în ochi.

— Ți-am pregătit rochia și accesoriile pentru mâine-seară, a spus ea, făcând un apel evident la o schimbare de subiect. Este uimitoare, așa cum mi-am închipuit că va fi pentru debutul tău în societate.

Felicity a afișat un zâmbet larg.

— Ce drăguț din partea ta, Emmaline.

— Și domnul Severand ni se va alătura? a ridicat doamna Winterton o sprânceană în direcția lui.

— Desigur.

— Dansați, domnule?

El s-a repezit asupra tocăniței, sorbind-o în timp ce ea îl privea absorbită, ca și cum ar fi fost mai mult decât doar interesată de răspuns.

— În general, încerc să scap.

Doamna Winterton a pufnit disprețuitor înainte de a

se întoarce către Felicity.

— Nu uita că ai o plimbare în parc cu lordul Bainbridge înainte de prânz.

Felicity își duse o palmă la frunte.

— Oh, așa este. Cred că vrea să-și declare niște intenții înainte de bal... Nu am nicio idee despre ce să spun.

Gura mare a lui Winterton nu ar fi trebuit să fie atrăgătoare pentru nimeni, dar când zâmbea așa cum o făcea, cu o sclipire de răutate în ochi, Gabriel putea să îi aprecieze trăsăturile. Nu atingeau perfecțiunea celor ale lui Felicity, desigur, dar majoritatea bărbaților ar fi găsit-o chipeșă, își imagina el.

— Lasă-l pe Bainbridge să vorbească despre el însuși, a sfătuit-o ea cu o notă amară în glas. Oricum, asta e ceea ce preferă cel mai mult bărbații. Vor crede că ai cea mai încântătoare personalitate atât timp cât nu ai deloc.

Felicity a scos un pufăit deloc feminin și un chicotit, apoi și-a strâns buzele, aruncându-i o privire conciliantă.

— Iertați-ne, domnule Severand, că v-am denigrat sexul. Emmaline este extraordinar de răutăcioasă.

Gabriel a ridicat din umeri.

— Oricât de neplăcut ar fi, doamna Winterton spune adevărul.

Asta i-a adus o privire aprobatoare din partea femeii în cauză.

Și o încruntare din partea lui Felicity, care și-a mutat privirea de la el către însoțitoarea ei.

Tot restul cinei, doamna Winterton și Felicity au vorbit despre programe și evenimente, despre bârfe și despre grădină. Gabriel nu și-a mâncat tocănița, dar a considerat mielul delicios, iar desertul, neobișnuit de bun. După masă, pleoapele lui amenințau să i se închidă, mușchii i s-au dezmoțit și și-a dat seama că era destul de mulțumit să zăbovească la masă, sorbindu-și paharul de Porto, până când și-au terminat cu totul discuția.

Poate că nu avea maniere elegante, dar știa să se ridice în picioare când au făcut-o doamnele. Le-a urmărit până la scara principală și i-a urat doamnei Winterton seară

bună când aceasta a plecat spre un dormitor de la etajul al doilea. Ca doamnă de companie, ea era un alt membru al personalului care nu dormea cu servitorii.

A încercat să nu observe când Felicity a pășit cu câteva trepte înaintea lui, deși agitația ei era destul de evidentă.

Ce ciudat că femeile își schimbau astfel dispoziția.

Cum arăta domnișoara Felicity dezbrăcată? O văzuse în halatul de noapte, o creație de mătase crem, vaporoasă, care lăsa mult loc imaginației. Și chiar și atunci, numai de la distanță, luminată de o lampă slabă prin fereastră.

Dumnezeule, era un pervers mutilat. Bine că nu rămânea cu el. Nu se putea uita la ea așa mult timp fără să înnebunească.

A urmărit-o pe holul de la etajul al treilea și a fost surprins când ea s-a oprit în fața camerei lui, întorcându-se să i se adreseze.

— Îți place camera dumitale, domnule Severand?

Îi plăcea felul în care lămpile îi luminaseră părul ca niște fire de aur filate.

— Mai mult decât potrivit.

Ea părea să caute altceva de spus.

— Din moment ce vom petrece atât de mult timp împreună, ai putea să-mi spui Gareth în particular, a sugerat el. Dacă dorești.

— Doresc, a spus ea cu vioiciune, apoi a tresărit. Adică, aș fi încântată. Ai putea să-mi spui Felicity? Sau domnișoară Felicity, dacă preferi.

— Aș putea.

— Ei bine... Ea s-a întors, iar el s-a întrebat dacă era la fel de reticentă să plece cum era el să o lase. Mi s-a spus că sforăi destul de tare încât să se audă prin pereți... Și-a dus vârful degetului pe hârtia albastră cu arabescuri. Așa că îți cer scuze dacă asta te deranjează.

— Nu mă deranjează.

— Da, asta-i bine... Atunci îți urez noapte bună.

Nu a făcut nici o mișcare pentru a pleca, doar a trasat conturul modelului care se repeta pe perete. El putea să-i

privească roțițele din minte învârtindu-se, în timp ce ea căuta ceva de spus.

— Te deranjează ceva? a întrebat el în cele din urmă.

Și-a ridicat privirea spre el, părând dintr-odată extraordinar de tânără. Îl mâncau degetele să netezească ridurile de îngrijorare de pe fruntea ei.

— Noaptea nu este niciodată extrem de confortabilă, nu-i așa? Întunericul este atât de plin de tăcere, iar gândurile mele sunt teribil de zgomotoase.

— Adesea, somnul mi se pare exasperant de evaziv.

S-a surprins pe sine dezvăluind ceva sincer.

Ea și-a mușcat buza, apoi i-a dat drumul, hipnotizându-l.

— Știi, m-am trezit temându-mă de această zi, dar s-a dovedit a nu fi atât de groaznică până la urmă.

— Mă bucur de asta.

— Deci... mulțumesc, domnule... Gareth.

— Noapte bună, domnișoară Felicity!

— Vise plăcute.

A privit-o până când a închis ușa, știind că dacă vocea ei îl va urmări în visele lui, acestea vor fi cu siguranță foarte dulci.

Capitolul 5

Felicity considera că lordul Duncan Murphy, contele de Bainbridge, era neobișnuit de chipeș pentru un bărbat puțin trecut de 40 de ani. Vioi, grațios și de o eleganță fără margini, nu făcea nimic fără un fler efervescent și putea să te jupoaie de viu cu un sarcasm atât de viclean, încât majoritatea oamenilor îl iertau instantaneu pentru că îi făcea să râdă.

Dacă ar fi trăit cu mult timp în urmă, poate la curtea dinastiei Tudor, ar fi fost un bufon. Șoptind satire la urechea regelui și vorbe de seducție pe sub fusta reginei.

Felicity a făcut tot posibilul să-i acorde atenție în timp

ce se plimbau prin Hyde Park.

Dimineața târzie era învăluită într-o peliculă de ceață, pe care ea și personajul înalt și elegant de la brațul ei o dislocau cu picioarele. Soarele încerca, dar nu reușea, să străpungă norii înalți, dar cumva roua de pe frunze putea să persiste și să strălucească în ciuda tuturor acestora.

A apreciat nuanța firelor argintii care îi înspicau părul castaniu de la tample. Iar ochii lui de chihlimbar străluceau și clipeau cu istețimea lui de netăgăduit. Era neobișnuit de în formă și se mișca agale, neafectat, cu un mers pe care mulți l-ar fi considerat încrezător, dar pe care ea îl considera la limita aroganței.

Felicity a observat aceste lucruri în timp ce el vorbea, pierzând șirul conversației cu câteva minute înainte. Urmând sfaturile înțelepte ale doamnei Winterton, s-a limitat să dea din cap și să scoată sunete de încurajare atunci când tonul glasului sau păreau să o justifice.

De departe, totul a funcționat de minune.

Nu era vorba că nu-i plăcea compania lui Bainbridge, ba chiar dimpotrivă. Cu toate acestea, tot corpul ei – toată atenția și conștiința ei – era concentrat asupra bărbatului care îi urmărea de la o distanță precaută.

Supraveghind. Întotdeauna supraveghind.

Privirea lui Gareth Severand era un lucru real, iar ea nu o găsea deloc neplăcută, ci doar îi distrăgea atenția.

Când se trezise în acea dimineață, se grăbise cu ritualul de spălare și aranjarea, mai nerăbdătoare decât de obicei să coboare la micul dejun.

Deschizând ușa, rămăsese încremenită.

Acolo, pe o masă decorativă de lângă ușa ei, se aflau o pereche de ochelari strălucitori și un ceas agățat de o broșă cu un colibri din safir.

Cineva se dusese în seră în timpul nopții și găsisese acolo comorile ei dispărute. Le curățase până când le redase strălucirea și i le returnase fără să o deranjeze.

Fără să lase vreun bilet sau să aștepte să se trezească pentru a i le înmâna personal și a primi laudele meritate.

Ea știa, fără îndoială, că el o făcuse.

Servitorii ei erau încântători, dar știau că ea prefera ca ei să evite sera. Acela era domeniul ei. Sanctuarul ei. Singurul loc în care se putea duce pentru a fi cu adevărat singură.

Gândul că el zăbovise în incintă nu a deranjat-o deloc.

De fapt...

— Mă bucur să te văd fără hainele tale de doliu, Felicity. Bainbridge a strâmbat din nas dezgustat. Arăți ca o rază de soare în această rochie.

— Mulțumesc, a murmurat ea, netezindu-și corsajul de catifea cu mâna pe care o avea liberă. Toată lumea, de la Lucy, menajera doamnei, la domnul Bartholomew, la șoferul trăsurii ei, comentase despre frumusețea noii ei rochii.

Toată lumea, cu excepția lui Gareth Severand.

El doar o privise o singură dată, de la tivul rochiei ei până la pana de la pălărie. Tăcut, îi oferise mâna pentru a o ajuta să urce în trăsură.

Și apoi s-a așezat alături de vizitiu.

Probabil pentru a fi atent la pericole și altele asemenea...

Faptul că nu observase nu a deranjat-o. Ar fi fost o prostie. Și nu era vorba despre faptul că își pusese rochia gândindu-se la el, până la urmă.

Dar îl surprinsese admirând cu o zi înainte o figurină de sticlă din aur și chihlimbar și se gândea că poate avea o slăbiciune pentru această culoare.

Acum, gândindu-se la lucrul acesta, poate că el admirase forma femeii goale pe care o reprezenta statuia, și nicidecum umbra ei.

— Ce culoare vei purta la balul din seara asta? a întrebat-o Bainbridge privind în jos spre ea. Dețin toate nuanțele de butoni și de ace de cravată și aș vrea să mă asortez cu rochia ta.

— Oh, hm... Este un soi de culoare dulce... nu e auriu, nu e argintiu, nu e ivoar... și nici roz.

El a lăsat să îi scape un râs mioros, care i-a scos la

iveală dinții egali și albi.

— Ei bine, acum că știu ce nu este, sunt mai intrigat ca niciodată.

— Este un fel de culoare diafană, ca șampania.

— Și iată cum mă faci mincinos, a făcut cu ochiul. Când am spus că am toate culorile, am uitat de șampanie. Va trebui să văd ce pot face într-un timp atât de scurt.

I-a aruncat o privire conciliantă de sub gene.

— Îmi pare rău că sunt dificilă.

— Nu îți face griji pentru atât! A înghiontit-o afectuos. Apropo de dificil, de obicei o aduci și pe doamna Winterton la astfel de ieșiri, nu-i așa?

Felicity a tresărit, exprimându-și mila pentru biata doamnă.

— Suferă de efectele gazoase ale unei tocănițe de pește prost gătite.

Pufăiala lui voia să pară afectată, dar ea credea că în gestul lui era o dezamăgire autentică.

— Săraca de ea. Abia așteptam să îi văd dezamăgirea, încruntarea dezaprobatore, privirea de gheață și condamnarea înflăcărată.

Auzind acestea, Felicity și-a înăbușit un chicotit cu mănua de mătase.

— Oh, situația nu este atât de rea. Doamna Winterton abia dacă este de acord și cu mine. De aceea a fost angajată, cred. Tatei nu-i plăcea nimic mai mult decât o persoană severă. Iar ea a fost mult mai amabilă de când a murit el.

— Da, dar de multe ori m-am întrebat de ce o păstrezi? Mai ales acum, când îl ai pe acest barbar robust care este aproape *pe jumătate* la fel de înfricoșător ca ea. A râs de propria glumă.

Felicity a trebuit să fie foarte atentă să nu se uite peste umăr pentru a se asigura că barbarul robust în cauză nu se supăraseră.

— Domnul Severand este angajat pentru siguranța mea, nu pentru compania mea, iar doamna Winterton îmi amintește de Mercy, așa că nu pot să nu o plac foarte mult.

Suntem mai mult prietene decât angajator și angajată.

— Trebuie să ai grija cu asta, a avertizat el cu un zâmbet ironic, care nu-i lumina și ochii. Dacă lași pe cineva de genul acesta să se apropie, îți va lua tot ce ai.

Asta a făcut-o să se încrunte. Bainbridge fusese întotdeauna un pic tăios, dar ea nu-l știuse atât de cinic.

— De câte ori ar trebui să dansez cu tine la bal? a întrebat el, frivolitatea revenindu-i ca și cum ar fi adunat-o din eter.

Felicity își mesteca interiorul buzei, întrebându-se dacă Bainbridge era chiar atât de rău pe cât părea sau dacă nu cumva era mult, mult mai rău. Se bucura de compania lui întotdeauna, dar se întreba dacă era așa și când era singur.

Când nimeni nu era acolo pentru a-i urmări spectacolul.

— Știi la fel de bine ca și mine că, dacă ai dansa cu mine mai mult de o dată, ar însemna o declarație de intenție...

— Și ce părere ai despre lucrul acesta? a insistat el ușor.

S-a clătinat puțin și s-a dat într-o parte ca și cum și-ar fi verificat pantofii de vreun defect.

— O declarație? Vrei să spui că vrei să faci una? Dar noi nu suntem... și tu ești...

— Bătrân? a întrebat el, iar gura lui a schițat un fel de zâmbet ironic.

— Nu aveam de gând să spun asta, s-a grăbit ea, spre a nu-i răni sentimentele. Adică, ești cu douăzeci de ani mai mare decât mine, dar mă gândeam mai mult la faptul că o legătură ar putea părea puțin... incestuoasă, tu fiind verișorul meu.

— Văr de-al doilea, a corectat el. Și știu că lucrul acesta nu mai e la modă în zilele noastre, dar nici măcar nu trebuie să procreăm un moștenitor dacă nu ești dispusă. M-am gândit pur și simplu că, din moment ce titlul tatălui tău și anumite pământuri mi-au revenit mie la moartea lui, la fel ar putea să facă și încântătoarea ta persoană. În plus, ai

menționat în trecut că ți-ar plăcea să găsești o modalitate de a păstra bunurile laolaltă.

— Am... am zis, dar...

— Oh! Bainbridge a ridicat o mână și a făcut entuziasmat semn cu mâna către un grup de domni. Iartă-mă, dragă Felicity, văd un nemernic cu care trebuie să am o discuție. Te voi lăsa în grija acestui individ, dar mă voi întoarce cât ai zice pește.

El s-a îndepărtat în grabă peste întinderea verde a gazonului, lăsând-o la umbra unui fag, lângă o bancă din stejar și fier.

Felicity s-a lăsat pe ea, privind în gol către umbrela pe care o învârtea, în timp ce se lupta cu o criză de nervi din ce în ce mai acută. Bainbridge vorbise cu atâta dezinvoltură despre căsătorie. Ca și cum ar fi fost o distracție. Dar, cu voia lui Dumnezeu, avea timp zeci de ani pentru a-și trăi întreaga viață. Pentru că a decide cum va arăta acel viitor – și cu cine îl va împărți – părea o sarcină prea mare și copleșitoare pentru a o lăsa în mâinile ei.

Dacă făcea o greșală enormă? Acesta era genul de contract pe care numai moartea îl poate rupe.

Sau, mai rău, divorțul.

Nu avea nicio idee despre căsătorie. Majoritatea cărților pe care le citise se încheiau în momentul în care erau rostite jurămintele. Iar atunci când fuseseră întrebate, surorile ei au susținut toate că știau că bărbații cu care se căsătoreau erau iubirea vieții lor. Alegerile lor erau absolute, iar regretele lor, inexistente.

În timp ce ea... primise douăsprezece propuneri prin poștă după ce ieșise din doliul mare. Cele mai multe de la bărbați pe care abia îi cunoscuse, însă toate erau puțin mai bune decât niște contracte de afaceri. Nobili, politicieni, chiar și un duce la sapă de lemn, toți se oferiseră să preia conducerea companiei de transport maritim a tatălui ei.

Într-adevăr, претендентii ei credeau că oferirea unui salariu generos din banii ei echivala cu o curtare.

Bainbridge era altfel sau, cel puțin, așa credea ea. Cineva pe care îl cunoștea. Cineva pe care îl plăcea.

Cu toate acestea, în spatele farmecului lui se ascundea ceva secret, ceva care a declanșat un semnal de alarmă în mintea ei.

Era oare îndreptățită această teamă sau era ceva impus de dispoziția ei deja nervoasă și surescitată?

Fir-ar, dar era îngrozitor să nu ai încredere în tine însuși!

A simțit o prezență înainte de a auzi foșnetul slab din iarba de lângă bancă. Un corp mare o adăpostea de briza din ce în ce mai rece, Gareth Severand stând de strajă lângă ea.

A ridicat privirea spre el, atât de bucuroasă că avea ajutorul ochelarilor pentru a-l observa.

Doamne, dar era irezistibil la privit. Din fiecare unghi ea afla ceva nou. Descoperea o cicatrice sau o particularitate pe care nu le detectase până atunci. Dinții îi scrâșneau când medita la lume, ca și cum își mesteca gândurile pentru a le face mai gustoase. Avea o venă chiar sub părul lung care îi cădea pe frunte, la baza cărării, care apărea atunci când era încordată sau iritat. Ochii lui nu stăteau niciodată nemișcați, nu erau niciodată fixați; făceau călătorii neîncetate prin întreaga vecinătate, iar ea bănuia că identifica și cataloga orice amenințare percepută, oricât de mică ar fi fost.

Din unghiul acesta, își dădea seama că se zgâriase la bărbierit în dimineața aceasta sub maxilar.

O imagine a bărbatului la toaletă i-a distras atenția de la gândurile ei tulburi. Părul îi era pieptănat pe spate în straturi organizate și așezate cu pomadă. Maxilarul îi era ras, dar amenințat de o ușoară umbră întunecată în locurile unde cicatricile nu străluceau.

Și l-a imaginat în fața oglinzii, trecându-și o lamă peste obrajii distruși, cu părul în dezordine umedă și cu gulerul deschis lăsându-i pieptul la vedere.

Era mai ușor să ți-l imaginezi izvorât din întuneric așa cum era. Curat, oacheș și prezentabil. Niciodată nu era ciufulit sau mototolit.

A simțit dintr-odată imboldul de a-și trece degetele

printre șuvițele de păr domolit. Să-l tragă, să-l ciufulească și să se joace cu șuvițele lucioase.

— Te simți bine? Nu s-a uitat la ea nici măcar o dată, doar a stat lângă ea, scrutând elita promenadelor ca și cum s-ar fi așteptat să găsească un asasin în mijlocul lor.

Începând conversația, și-a întors privirea de la a-l mai studia.

— Sunt uimită, domnule... ăăă... Gareth. Se aflau în public, dar nimeni nu-i băga în seamă. Se simțea suficient de singură ca să îndrăznească să-i spună pe numele mic. Dacă era să fie sinceră, avea nevoie de această legătură. Bainbridge crede că a fost un fel de propunere? Să-și asorteze acul de cravată cu rochia mea și să danseze cu mine de mai multe ori? Ce poate face o lady într-o astfel de situație?

Mușchiul acela pe care îl observase mai devreme i se încorda pe maxilar, în timp ce-și rotea umerii.

Felicity și-a încovoiat gâtul pentru a se uita la el, până când el a părut în sfârșit că îi simte privirea și s-a uitat înapoi.

Între sprâncenele lui a apărut o încrețitură uimită, ca și cum ar fi fost șocat că întrebarea ei nu era una retorică.

— Eu... nu aș îndrăzni să îmi imaginez ce ar putea face o lady de rangul dumatile în orice situație.

— Foarte diplomatic din partea ta.

Buzele i s-au sucit într-un zâmbet mâhnit în timp ce a încercat să-și ascundă dezamăgirea. Nu că se aștepta la vreun sfat înțelept din partea gărzii sale personale, doar că era singura persoană pe care o cunoștea în preajma ei în acest moment.

— Pot să vorbesc liber, domnișoară Felicity?

— Numai dacă stai jos. O să-mi succesc gâtul uitându-mă la tine.

Ea s-a dat mai într-o parte pe bancă pentru a-i face loc, iar el s-a așezat lângă ea, încercând să păstreze o distanță respectabilă.

Lumea chiar nu făcea obiecte de mobilier suficient de mari pentru oameni ca el.

Genunchii lor s-au atins, iar Felicity nu a putut să și-i îndepărteze pe ai el.

Dacă el a observat, nu a scos lucrul acesta în evidență. În schimb, și-a mutat privirea în direcția lui Bainbridge și a grupului său de domni, să fi fost șase în total, care erau atenți la fiecare cuvânt al lui.

— Exista vreun risc ca acest Bainbridge să aibă motive ascunse? a îndrăznit el cu o prudență aparentă.

— Cum ar fi?

— Cât de mult l-ar avantaja o căsătorie cu tine?

La această întrebare, ea s-a încruntat.

— Nu știu. A moștenit titlul de baron al tatălui meu, dar îl ascunde sub al lui, mult mai mare, cel de conte. Este posesorul unor domenii vaste și al unui nume bun. Nu pot decât să cred că se oferă din bunătațe sau din datorie.

Trăsăturile lui împietrite se schimbau insesizabil, trecând de la sumbre la firoase.

— Nu ești de acord? a întrebat ea.

— Nu am încredere în bunătațe și în datorie ca motivații pentru nimeni, mai ales pentru oameni ca Bainbridge.

Și-a îndreptat privirea spre ea, a mijit ochii și s-a uitat înapoi la Bainbridge, ca și cum ochii lui nu puteau să se oprească prea mult timp asupra ei.

— Din experiența ta profesională, cum se face evaluarea motivațiilor altcuiva? a întrebat ea nedumerită.

— Ai putea încerca să-l întrebi pe el.

La sugestia lui seacă, Felicity a scos un sunet de consternare din străfundul gâtului înainte de a se da înapoi pentru a-i observa întreaga expresie de pe chip.

Un mușchi din obrazul lui s-a încordat, s-a ridicat, iar ochii lui cenușii au sclipit mai degrabă blânzi decât înfuriați.

O tachina.

— Nu fi moji, l-a sfătuit ea zâmbind, înainte de a-i urmări privirea îndreptată spre vărul ei.

Era un individ mai degrabă uluitor. Atât de zvelt și drăguț, într-un costum gri pe măsură. Pielea îi era perfectă, maxilarul unghiular și dinții uimitor de dreți. Jumătate

dintre femeile din lumea creștină îl doreau pe Bainbridge ca amant. Cealaltă jumătate se pare ca îl avuseseră deja.

A scos un oftat adânc.

— Urăsc să pun întrebări incomode mai mult decât orice pe lume. Mă tem întotdeauna că oamenii vor fi ostili sau umilitori. Mai ales cineva ca Bainbridge, cu faimosul său spirit ascuțit.

— Nu voi tolera nici măcar o vorbă urâtă.

Așa cum îi stătea în fire, declarația a fost rostită pe un ton scăzut și indiferent, dar ochii lui erau la fel de reci și de duri ca oțelul călit.

Felicity a trebuit să înghită în sec de două ori înainte de a răspunde.

— Eu... eu mă bucur de compania ta astăzi, Gareth. Cred că m-ai ajutat foarte mult.

Privirea lui îi alunecă în jos, străbătând ca o sulită iarba dintre picioarele sale. Măinile i se încrucișau pe genunchi cu pumnii strânși.

— Dimineața a fost atât de haotică, cu boala doamnei Winterton și restul, încât nu am avut ocazia să îți mulțumesc că mi-ai găsit ochelarii și ceasul, a insistat ea.

— A fost un mizilic, a mormăit el cu capul în pământ.

— Nu a fost un mizilic pentru mine. Și-a pus mâna pe antebrațul lui pentru a-și sublinia punctul de vedere. Dacă ei sunt pierduți, la fel sunt și eu. Urăsc să nu pot vedea, dar lentilele se încețoșează atât de tare în seră. M-ai salvat să stau oarbă zile întregi în timp ce aș fi așteptat după optician. Iar ceasul acesta este un cadou prețios de la Mercy.

Cu mâna liberă, a dezmiardat broșa pusă pe piept. I-a alungat cuvintele cu o ridicare din umeri, dar o pată purpurie s-a strecurat deasupra gulerului și s-a răspândit pe toată fața lui, până când și urechile i s-au înroșit.

Un om ca Gareth Severand *să roșească*? Existase vreodată ceva mai drăguț pe acest pământ?

El a mârâit și s-a mișcat pe scaun, trăgându-și brațul din strânsoarea ei.

— Se întoarce pretendentul sau vărul tău, cum vrei

să-i spui, a zis el și a indicat cu bărbia în acea direcție.

Asprimea din vocea lui chiar făcea ca o legătură de sânge cu Bainbridge să sune ca un fel de perversiune.

— E un văr îndepărtat, s-a găsit ea să se apere.

El a scos doar un sunet indescifrabil din fundul gâtului.

Felicity s-a ridicat în picioare, creând spațiu între ea și Gareth. Distanța aceea se simțea rece. Ceva ca un soi de abandonare.

Cât de ciudat!

— Îți apreciez răbdarea, dragă.

Bainbridge i-a strecurat mâna înapoi în cotlonul brațului său și și-au continuat plimbarea.

— Duncan?

Felicity și-a simțit inima bătându-i în piept și un gol în stomac, așa că s-a concentrat asupra scârțâitului de sub cizmele grele ale bărbatului din spatele lor.

— Da?

— Tu îți dorești să te căsătorești cu mine?

El și-a dat capul pe spate și a râs vesel, un hohot atât de lung, încât ea s-a întrebat dacă ar trebui să se simtă ofensată.

— În general, propunerea este de competența domnului, dar apreciez o lady cu inițiativă. El a mai chicotit de câteva ori. Mă uimești, Felicity Goode, căci credeam că ești mult mai fricoasă de atât. În regulă. M-ai convins să fac asta. Mă voi căsători cu tine.

I s-a părut că aude un geamăt din spatele ei, ceea ce nu o ajuta deloc.

Apăsându-și mânușile pe obrajii înfierbântați, ea a rectificat.

— Nu te-am cerut în căsătorie. Adică, am crezut că deja... adică... Te întrebam dacă dorești acest parteneriat. Sau, mai degrabă, de ce îl doreai. Dacă vrei... adică. Dacă ți-l dorești.

O privea de parcă i-ar fi crescut coarne și coadă. Ea a început să bolborosească așa cum se umflă un pârau primăvara, depășind malurile și revărsându-se.

— Ceea ce vreau să te întreb este, cred, de ce vrei să te căsătorești. Mai precis, de ce ai vrea să te căsătorești cu mine. Nu știu ce aș avea de oferit de interes pentru dumneata... Vrei copii?

Despre asta să fie vorba? Era interesat datorită tinereții ei? De data aceasta, râsul lui a fost mai scurt, cu o notă de neliniște.

— Păi, nu mă opun copiilor dacă insiști. Sunt aproape sigur că aș putea avea un puști sau doi pe aici.

A tras aer în piept. Chiar recunoscuse asta în timp ce discuta cu ea despre căsătorie?

S-a oprit în loc, întorcându-se spre ea și luându-i ambele mâini înmănușate în mâinile lui.

— Îmi pare rău, dragă, sunt extraordinar de prost crescut. Cum ai putea să mă suporti vreodată?

Ea nu știa dacă vrea să o facă.

— Crezi că ai putea să mă iubești? a respirat ea adânc.

Chipul i s-a înmuiat și i-a apropiat degetele de la fiecare mână pentru a le săruta.

— Deja te ador, Felicity, știi lucrul acesta.

Ea și-a strâns și mai tare mâinile pe degetele lui, făcându-i zâmbetul să dispară.

— Întreb dacă *mă iubești*, Duncan! Cu adevărat? Cu afecțiune... cu credință?

El și-a dres glasul și a privit pe furiș în jur la veselie strălucitoare a oamenilor care se plimbau. Sinceritatea nu i se așezase cu ușurință pe trăsături, dar Felicity era sigură că era pentru prima dată când urma să audă adevărul de pe buzele lui.

— Felicity, un aranjament între noi ar însemna afecțiune și respect reciproc. Te-aș face contesă, iar după căsătoria noastră, proprietățile tatălui tău mi-ar aparține. Ca să fiu sincer, fără ele voi fi nevoit să vând niște terenuri pentru a-mi menține proprietățile.

— Mă vrei pentru bani?

Și-a îndepărtat mâinile.

— Recunosc că, parțial, da. Dar, din cauza

evenimentelor recente, mă aflu în situația de a avea nevoie de o soție, iar tu îmi placi deja atât de mult, încât cred că ne-am potrivi. Ai fi liberă să trăiești cum vrei. Să-ți iei un amant sau doi. Să călătorești pe tot continentul. Și așa mai departe. Dar nu te voi minți și nu-ți voi spune că nu voi face același lucru. Știu că ai fost crescută inocent de tatăl tău tiranic, dar așa stau lucrurile în clasa noastră. Am putea pica la o înțelegere, tu și cu mine?

— Eu...

Felicity nu se putea gândi la niciun cuvânt de spus.

— Te-am necăjit, s-a bosumflat el. Îți cer scuze, draga mea.

Scuzele păreau sincere, iar Felicity s-a trezit înghițind în sec iritarea. Înțelegerea, recunoștința și o multitudine de alte emoții derutante.

— Pur și simplu, am nevoie de ceva timp pentru a mă gândi la aceste lucruri, presupun.

— Bineînțeles. A făcut un gest de bunăvoință. Poftim. Vom dansa în seara aceasta o singură dată, ca să nu facă nimeni presupuneri despre noi. Nu sunt într-o situație disperată, dragă, și am o mulțime de moștenitoare dintre care să aleg, dacă nu crezi că ne vom înțelege. Oricum ar fi, ar trebui să rămânem mereu prieteni și verișori.

Avea o privire sinceră și un farmec candid.

— Bineînțeles. Întotdeauna. Mulțumesc pentru onestitatea ta, Duncan. Țin foarte mult la tine. Cred că acum mă voi întoarce acasă să mă pregătesc pentru această seară.

— Aștept cu nerăbdare valsul nostru.

I-a sărutat mâna încă o dată înainte de a se așterne peste ea acel ceva întunecat și melancolic care i-a străbătut trăsăturile.

Dintr-odată, lui Felicity i-a venit să plângă.

— O după-amiază frumoasă!

S-a întors și a pornit înapoi prin parc, ținându-și emoțiile în frâu până când a fost sigură că nu o privea nimeni.

— Nu am de gând să mă căsătoresc cu el, a afirmat

ea rigidă în fața umbrei uriașe și tăcute.

— Bun, a venit răspunsul tăios.

— Nu pot fi singura dintre nurorile mele fără fidelitate. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Aș fi nefericită.

— Bainbridge m-a surprins, a remarcat el, surprinzând-o la rândul lui. Nu mulți bărbați sunt atât de sinceri. Ceea ce mă face să cred că ori este un om bun, ori are de ascuns un secret mai adânc decât aparenta sa răutate. Ceva dezastruos. Ceva letal chiar.

— Crezi că da?

— Mi-aș paria averea pe asta.

Asta îi dădea de gândit până la temutul bal.

— Ei bine... Hai să mergem acasă, Gareth, trebuie că mă spăl și...

Bărbatul de lângă ea s-a împiedicat din senin. Cu reflexe impresionante și cu un pas în plus, a reușit să evite o cădere sau chiar un spectacol mai mare.

— Pietre nenorocite, a mormăit el.

Ea nu a spus nimic, nu dorea să-l facă de râs. Deși conversația cu Bainbridge fusese tulburătoare, se simțea un pic mai ușurată decât înainte. Cât de norocoasă era că Gareth fusese aici astăzi, îndemnând-o să pună întrebările corecte.

Ce binefacere să aibă alături de ea un bărbat direct și cinstit. Care să aibă grijă de ea. Ascultându-i problemele. Oferindu-i sprijin și înțelepciune. Dându-i încrederea de a acționa pe cont propriu.

Nu ar fi minunat să aibă asta pentru totdeauna?

Capitolul 6

Gabriel presupusese că, odată ce scăpa de mască, nu va mai dori niciodată să se mai uite la ea.

Îl deranja cât de mult și-o dorea acum.

Chiar și îmbrăcat într-un costum de seară impecabil, nu putea spera să se integreze.

Ceea ce însemna că ieșea în evidență, mai ales în mulțime. Se știa că era un fel de servilor, dar nu unul care putea fi ținut ocupat și invizibil, cum ar fi un lacheu sau o cameristă. Treaba lui era să vegheze, iar privirea lui îi făcea pe oameni atenți la comportamentul lor.

Și absolut nimeni nu aprecia acest sentiment.

În timp ce unii îl priveau cu prudență, ostilitate, cu dispreț sau chiar teamă, pentru el erau ușor de ignorat. Ceea ce l-a nedumerit cel mai mult au fost reacțiile mai multor femei la prezența lui. Curiozitatea.

S-a sprijinit de un perete alăturat unui bufet încărcat cu tartine, în mare parte neatinsse, făcând tot posibilul să se cufunde cu totul în tapet. Observase că multe dintre femeile din sala mare de bal păreau să inventeze realități, altele decât mâncarea, pentru a trece cu grație pe lângă el, ca un stol de fluturi agitați.

De fapt, recuperase mai mult de o jumătate de duzină de batiste aruncate accidental pe jos în fața lui. Ținuse mai multe pahare în timp ce o doamnă sau alta își aranjase ba un tiv, ba un ciorap încrețit, ba o dantelă ruptă în spatele ferigii din stânga lui, expunându-și diferite lungimi ale gleznelor și gambelor. O marchiză căsătorită își pierduse cu totul echilibrul și căzuse în brațele lui, aparent leșinată. Făcuse cumva imposibil de evitat presiunea bustului ei proeminent în timp ce el o îndrepta, iar aceasta îi promisese recunoștința ei generoasă dacă va veni la ea în ziua următoare, după ce soțul ei va fi plecat la Camera Lorzilor.

Într-adevăr, mai multe doamne căsătorite au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-și convinge soții că au nevoie de protecția personală a lui la fel de mult ca orice fiică de baron orfană și pedantă. Una dintre ele făcuse în mod deschis un gest care atrăgea atenția asupra trăsăturilor și proporțiilor sale ca mijloc de descurajare a geloziei soțului. De ce ar fi trebuit să-și facă griji în preajma unei brute atât de neîndemânatică?

În mod surprinzător, nu a primit nicio ofertă de angajare de la nici unul dintre bărbații din acea încăpere.

Nu numai că atenția îl făcea să se simtă ciudat și incomod, dar îi făcea și munca mai dificilă decât ar fi trebuit.

Felicity era singura femeie care merita atenția lui în seara aceasta. Toate celelalte nu reprezentau decât un motiv de iritare.

O iritare care se accentua rapid din cauza căldurii și a aglomerației din sala de bal, a muzicii diabolic de asurzitoare și a numărului mare de bărbați care o ținuseră pe Felicity Goode în brațe în acea seară.

În imaginația lui Gabriel, el rupsesese deja șapte brațe și scosese numeroși ochi.

Acesta era iadul.

Lucifer însuși își luase ceea ce i se cuvenea mai devreme decât era de așteptat, făcându-l să o privească cum zâmbea către bărbații eleganți și bine crescuți din clasa ei socială și făcându-l să se întrebe dacă el va fi bărbatul care o va cuceri.

Așa cum fusese înțelegerea, ea și lordul Bainbridge dansaseră un dans liniștit, iar bărbatul nu se arătase decât preocupat și politicos.

Îi cedase apoi locul unui arici cocoșat, cu fața roșie, pe care ea l-a răsfățat cu un zâmbet binevoitor, ba chiar a început o discuție animată cu el. În tot acest timp, celelalte femei râdeau în spatele mănușilor și evantaielor lor.

De ea. De partenerul ei.

Câțiva nobili de rang mai mic au zăbovit în jurul prăzii, privind-o ca lupii în jurul unui cerb cu ochii mari. Își rânjeau dinții lor ascuțiți în timp ce ghiceau cine va fi următorul pe lista ei. Se lăudau că au salvat-o de la a fi nevoită să sărute un broscoi râios precum lordul Kessinger. Că au uimit-o cu originea lor și cu proprietățile de familie.

În tot acest timp, Gabriel și-a dorit să îi sfâșie pe toți. De la stern la gât.

Stătea la pândă, așteptând ca ei să-i dea un motiv.

Unul singur.

După o veșnicie, valsul s-a încheiat, iar lordul Kessinger a escortat-o de pe ringul de dans, arătând în fața

celorlalți de parcă ar fi câștigat doi centimetri în înălțime.

Gabriel știa cum se simțea omul.

Un zâmbet din partea ei era ca un sărut al soarelui sau ca o iertare a lui Dumnezeu.

Iar în seara aceasta, era ca o zeiță. Mătasea de culoarea șampaniei, țesută cu un soi de magie strălucitoare, nu a fost cu siguranță fixată pe trupul ei de acele chestii pe care lumea avea tupeul să le numească mâneci. O țesătură vapoasă de substanța unei șoapte îi curgea de pe umeri, lăsându-i carnea aproape goală de la baza gâtului până la marginea mânușilor ivorii care îi ajungeau deasupra cotului.

Corsajul ei, dacă se putea numi așa, dezvăluia mai mult decât acoperea, deoarece diferitele dispozitive de dedesubt îi ridicau sânii mai sus decât aveau dreptul să fie. Oferind pe fiecare dintre ei *ca* pe un măr al Evei, ispitind orice bărbat neștiutor să guste. Fusta, deși nu era strâmtă sau mulată, lăsa impresia că se agață de șoldurile ei, ceea ce, după cum aflase din bârfele doamnelor, era noua – unii spuneau chiar indecentă – modă.

Nu putea să nu fie de acord. Atunci când mergea, conturul coapselor îi apărea sub fuste, înainte ca țesătura care curgea să i se învoluteze în jurul genunchilor și picioarelor ca un văl de ceață.

Când Gabriel îi dăduse jos pelerina la sosirea lor, avusese nevoie de toată voința lui să nu o înfășoare din nou în ea, să o arunce pe un umăr și să o ducă departe de ochii oricui.

Ai oricui, în afară de ai lui.

În timp ce se apropia, Gabriel a observat că, dincolo de comportamentul ei liniștit, se ascundeau semne de încordare. O mică linie între sprâncene, o albire la colțul buzelor și o umbră sub ochi care contrasta cu o piele cu trei nuanțe mai palidă decât de obicei.

Chiar și așa, s-a întors spre lordul Kessinger, care l-a ignorat pe Gabriel, și a făcut o reverență grațioasă.

— Îți mulțumesc pentru un dans atât de plăcut, milord, a rostit ea, îndurând sărutul pe care el l-a depus

deasupra articulațiilor degetelor, înainte de a se retrage lângă Gabriel.

Cu un zâmbet recunoscător, deși fragil, a acceptat paharul de puncte pe care i-l adusese Gabriel și și-a înăbușit un câscat în spatele mânușii.

— Ar trebui să bei, i-a sugerat el când, în loc să ia o înghițitură de puncte, ea a supravegheat sala de bal așa cum făcuse el toată noaptea.

— Ce? a întrebat ea distrată.

A făcut un gest arătând spre paharul ei.

— O să te încingi dacă nu bei ceva.

— Oh, ce grijuliu din partea ta! A luat câteva înghițituri lungi din paharul de cristal, apăsând o mânușă la rădăcina părului ei. Ce părere ai despre lordul Kessinger, domnule Severand?

Acum, că erau în public, el era din nou domnul Severand.

— Nu mă gândesc la el.

A schițat un zâmbet ironic din spatele buzei paharului.

— Ești obraznic, l-a acuzat ea.

Afectat, și-a ridicat bărbia.

— Nu am fost obraznic în viața mea.

I-a scăpat un sunet fin de amuzament.

— Asta chiar cred despre tine. Dar, te rog, spune-mi, ce impresie ai despre el?

Nu intenționase să o amuze. De fapt, îl enerva faptul că o făcuse.

— De ce îmi ceri părerea? Nu eu sunt cel care se gândește la căsătorie.

— Te întreb pentru că tu citești oamenii, cred. Așa cum eu citesc cărți. Le prezici motivațiile. Cum ai făcut cu Bainbridge, de exemplu, știai ce haimana este înainte ca el însuși să recunoască acest lucru.

Laudele ei au servit ca un ușor balsam pentru enervarea lui urâtă.

— O haimana? a răspuns el ca un ecou, trăgând de nodul de la cravată.

— Nu-i așa că e un cuvânt delicios? a răsuflat ea. Am

terminat „Marea aurită”, dar din cauza ei sunt acum obsedată de pirați și de corsari, așa că citesc despre acest monstruos rege-pirat căruia i se spun adesea lucruri precum haimana, vagabond sau timonier.

El și-a mușcat buza, jurând să uite acel ultim cuvânt de pe buzele ei.

— O altă aventura romantică? a presupus el.

— Da, doar că de data aceasta el se îndrăgostește de o sirenă.

Buza lui i s-a încrețit intenționat.

— Sună...

— Fantastic și incitant? a răspuns ea.

— Voiam să spun că nu-mi miroase a bine, a murmurat el. Nu sunt un mare iubitor de pește.

Și-a înclinat capul pe spate și a râs, un sunet de veselie blândă, dar nestăpânită. Lumea s-a oprit în loc să o audă.

— De aceea abia te-ai atins de tocană aseară, l-a tachinat ea. Bucătăreasa trebuie să se fi simțit foarte jignită.

— Nu la fel de jignită ca nasul meu.

— Termină! L-a îmbrâncit cu un alt chicotit, bând mai mult puncti. Ei bine, avem ceva în comun, căci nici eu nu sunt mare iubitoare de pește. Mi-am reevaluat, totuși, părerea mea despre șmecheri. Acest rege-pirat mi se pare foarte convingător. Este plin de cicatrice și foarte tatuat și spune cele mai ticăloase lucruri. Sunt surprinsă că este permis ca o astfel de carte să apară în librării.

Gabriel s-a simțit invadat de dorință, în timp ce se gândea ce cuvinte răutăcioase ar putea să aștearnă pe chipul ei o privire atât de răpitoare.

— Pirații sunt, după cum se știe, niște soți groaznici, i-a reamintit el.

„Ca și contrabandiștii”, și-a amintit el apoi.

— Ei bine, cu siguranță, dacă este să fim practici. Dar el este un om cu un crez și cu o inimă mare. În plus, se revanșează în cele din urmă.

El a aruncat o privire plină de dubii către ea.

— Nu ai de unde să știi lucrul acesta; nu ai terminat cartea.

— Toate poveștile de dragoste se termină așa.

— De ce să le mai citești dacă știi finalul?

S-a întors să se uite la el, cu o expresie jucăușă și profundă deopotrivă.

— Pentru că sunt oameni cărora le place să urmărească desfășurarea călătoriei. Cu toții știm cum se termină viața, nu-i așa? Dar nu o trăim ca să ne grăbim spre moarte. Ceea ce se întâmplă între timp este cel mai important. În plus, știu că romanul de dragoste poate nu este cel mai respectat subiect, dar sunt momente în care trebuie să știi că, măcar într-o poveste, totul se termină așa cum ar trebui... cu final fericit.

Umilit de atâta înțelepciune ambalată într-un pachet de tinerețe fără viclenie, Gabriel nu a putut decât să se holbeze la ea pentru un moment prelungit.

— Nu te căsători cu Kessinger!

Cuvintele i-au ieșit înainte de a le putea reține.

— De ce spui asta?

Ochii ei îi căutau pe ai lui, o speranță stranie, dulce, în adâncurile lor azurii.

— El nu este... ei bine, uită-te la el.

S-a întors spre locul unde bărbatul se apucase de un joc de cărți în camera alăturată. Omul cel odios și-a suflat nasul chiar în acel moment nefericit, apoi s-a uitat în batistă înainte de a o arunca.

Amândoi au tresărit.

— Nu e vina lui că arată astfel, i-a luat ea apărarea bărbatului, deși degetele îi erau strânse la gât într-un gest de aversiune. Și nu este chiar atât de rău. Mi s-a părut că are o privire blândă și am avut cea mai amuzantă conversație. E un adevărat gentleman, se spune. Nu are vicii sau răutăți. Este studios și metodic, iar mie mi s-a părut îngăduitor și interesant.

— Oricum ar fi, o femeie atât de frumoasă ca tine ar trebui să-și ia un soț frumos.

Și-a coborât genele pe obraji în nuanțe de piersică.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Nu fi timidă, a spus el cu un rânjel.

— Nimeni nu m-a mai numit timidă până acum, l-a informat ea, întorcându-se să-l studieze pe Kessinger. Frumusețea nu este atât de importantă pentru mine la un soț. Nu și dacă este bun, blând și amabil.

Bun, blând și amabil. Acestea erau singurele lucruri pe care le dorea, dar el tot nu se încadra. Ceva întunecat și nefericit i se răsucea în piept.

— Nu vezi că ar fi lipsit de inimă să-l alegi pe el? Oamenii ar specula. Ar fi cruzi cu el, ar insinua că ai fost cu el din oricare dintre motivele urâte pentru care se căsătoresc oamenii. Disperare. Putere. Tinerețe. Indulgență. S-ar aștepta să-i pui coarne. Ar număra lunile dintre nunta ta și un moștenitor și ar specula cui îi aparține copilul.

Îngrozită, și-a dus o mână la buze.

— Doar nu crezi că...

— În cele din urmă, te-ar disprețui.

Umbrele din ochii ei s-au transformat în dâre vineții în timp ce contempla la acest lucru, apoi albastrul dulce s-a întărit în așchii de gheață când s-a încruntat la el.

— De unde știi tu ceva despre asta? Cineva cu felul tău atractiv – cu alura ta masculină – nu ar putea spera niciodată să empatizeze cu bietul domn Kessinger.

— *Acum*, cine este crud? a rânjit el.

— Ce? Privirea ei aspră a lăsat loc mai multor clipiri confuze. Cum ar putea fi crud un compliment?

— Atunci când este atât de flagrant spus de dragul de a face pe cineva să se simtă bine, a subliniat el afurisita evidentă. Cum ar fi să spui că o persoană corpolentă este slabă sau că cineva ca mine este atrăgător.

— Dar...

— Domnișoară Goode, cred că eu sunt următorul pe lista dumitale.

Unul dintre lupii tineri, un tip cu părul blond, binecuvântat cu o perfecțiune aproape simetrică, s-a apropiat de ea cu o mână galantă întinsă în semn de ofertă.

Scotocind puțin, Felicity a verificat cardul de la încheietura mâinii.

— Deci, sunteți Lord Melton. Și-a strecurat mâna în mâna lui și i-a permis să o conducă la etaj, încruntându-se doar o dată la Gabriel.

Și-a simțit sângele fierbându-i atât de tare, încât cu siguranță putea să perceapă un miros de metal.

Transpirația îi țâșnea din trup, în timp ce în piept i se forma o gaură întunecată și rece.

Alură masculină.

Oare asta a fost ceea ce a făcut ca batistele să-i zboare la picioare, iar femeile de vârstă mijlocie să leșine în brațele lui?

Păsările elegante adoră un pic de duritate, îi spusese odată Raphael, în drum spre o noapte de desfrâu.

Ochii lui o devorau pe Felicity în timp ce aceasta părea să se topească în brațele lordului Melton.

Așa era, oare?

Era pe naiba! Gabriel nu era atins de un pic de duritate, ci era un munte întreg de duritate. Mâinile lui, trupul lui, inima, vocabularul și comportamentul lui.

Nevoia lui.

Era o tortură nenorocită!

Vederea mâinii lui Melton pe curbura spatelui ei. Brațele lui îndreptând-o înapoi și încolo în timp ce pluteau pe ringul de dans. Corpurile lor la o șoaptă unul de celălalt, fusta ei învolburându-se printre picioarele lui.

„Ar trebui să fiu eu în locul lui.”

Gândul și-a făcut loc în capul lui, dar a băgat fiara înapoi în cușcă.

„Nu, nu ar trebui”

Ce fel de ofertă i-ar putea face unei femei ca ea? Ce avea el de oferit? Trecutul său, păcatele sale și sângele de pe mâinile sale? Banii pe care i-a adunat furând de la egalii ei nobili sau făcându-le treburile murdare?

Dușmani care vor încerca să o distrugă. Care ar putea să încerce deja să o facă.

O viață plină de secrete și de întuneric?

Nu, trebuia să fie aici, în lumină, valsând pe sub candelabrele de cristal care făceau tot posibilul să se potrivească cu lumina ei înăscută. Era o creatură menită pentru acest loc strălucitor și pentru acești flăcăi blânzi.

Iar el nu putea spera decât să o privească din umbră.

Gabriel nu mai putea suporta prea mult. Trebuia să afle cine reprezenta o amenințare la adresa ei, să-l ucidă în cel mai brutal mod cu putință și să o ia la sănătoasa după ce ea era în siguranță, înainte ca ea să-i descopere înșelăciunea.

Poate că ar trebui să se căsătorească cu Kessinger. Ariciul era un om cu un aspect blând. Cel puțin ar fi ținut-o pe piedestalul pe care îl merita.

Imaginile cu vicontele în călduri peste ea îl făcuseră să se întoarcă spre masa lângă care stătea. A fost la un pas să o răstoarne cu totul, doar ca să vadă cum totul se spulberă și cum toată lumea țipă.

Gândindu-se mai bine, Gabriel a fugit într-o mică grădină privată, ale cărei uși fuseseră deschise pentru a se aerisi sala de bal din ce în ce mai încinsă, însă intrarea fusese izolată pentru a descuraja oaspeții.

A dat buzna în noaptea răcoroasă și familiară, trăgând cu putere aerul rece al serii.

„La naiba. La naiba. La naiba.” Trebuia să lovească ceva.

Pe cineva.

Locul lui nu era aici. Nu în această lume. Nu era demn să atingă tivul de mătase al rochiei ei.

Trecându-și degetele prin păr, s-a tras de el cu frustrare. Ce făcea? La ce se gândise? Cum se lăsase atras în această lume ciudată în care dormea sub acoperișul ei și o urmărea ca un cățeluș protector?

Și totul pentru că el tânjea după prezența ei de atâta vreme. Tânjise să vorbească cu ea. Să o atingă. Să facă parte din lumea în care ea trăia. Și i s-a oferit ocazia inexplicabilă de a face asta.

Ar fi trebuit să știe că va fi un dezastru. Voia ca toți ochii care o atingeau să dispară, să o păstreze doar pentru

el, ca un sălbatic primitiv.

Își jurase că, odată ce va desființa organizația tatălui său, nu va mai fi o bestie. Că singura lui răzbunare va fi să refuze moștenirea care îi fusese destinată.

Însă iată-l aici, vrând să sfâșie un om cu dinții. Să lege o femeie – cu sau fără permisiunea ei – să o ducă înapoi în bârlogul lui și...

Și...

Și ce? Niciodată nu va putea să înjosească un astfel de înger cu actele malefice, diabolice, la care tânjea trupul său.

Și nu avea niciun fel de experiență în acest act. Nici o îndemânare sau referință.

Doar o dorință neatinsă și nevoi neîmplinite.

O înțepătura a pielii l-a avertizat că se apropia cineva în tăcere din spate.

Mâna lui Gabriel s-a întins pe sub haină pentru a găsi cuțitul fixat la spate înainte de a se întoarce să se confrunte cu însuși subiectul reflecțiilor sale chinuite.

— Este o căldură insuportabilă acolo. Felicity și-a pus o mânășă peste fruntea înroșită. Ce idee splendidă de a evada.

El a clătinat din cap, arătând spre ușă.

— Ar trebui să te întorci înapoi. Nu va fi bine să fim prinși aici împreună. Dacă te-ai încălzit prea tare, ne putem refugia în grădinile publice...

— Nu pot suporta grădinile publice.

S-a uitat agitată în jur, găsind un gard viu în partea laterală a ușii care bloca din vedere o pergolă confortabilă. Retrăgându-se spre ea, s-a întins pe o bancă și s-a aplecat în față atât cât îi permitea corsetul, respirând greu, cu fața plină de tensiune.

Cuprins de îngrijorare, Gabriel s-a dus la ea.

— Nu te simți bine? Crezi că ai ceea ce are și doamna Winterton?

Ea a scuturat din cap, încă luptându-se vizibil pentru a respira.

— Atunci ce este? El i-a dat târcoale, cu mâinile

dornice să o examineze, dar din ce motiv nu își putea explica. Să te duc la doctorul Conleith?

Șiretlicul lui s-ar fi terminat, dar asta nu conta dacă ea era în pericol.

Din nou, ea a făcut un gest de negare, ridicând o mână pentru a obține tăcerea lui, în timp ce ducea o luptă interioară pe care el nu putea decât să o privească.

În cele din urmă, după un minut sau două, și-a lăsat capul în mâini și a lăsat să iasă un oftat îndelungat.

— S-a terminat... Nu a fost atât de îngrozitor pe cât este de obiceii. Cuvintele se înăbușeau în mânușile ei.

S-a așezat lângă ea, iar inima lui, deja bătând cu putere din cauza propriei sale frământări, acum alerga de îngrijorare pentru ea.

— Ce s-a terminat? Ce s-a întâmplat?

Ochii care i-au întâlnit pe ai lui erau atât de bântuiți, încât abia putea să reziste.

— Te simți vreodată ca și cum ai fi gol, Gareth? Ca și cum ai rămas fără cuvinte, fără spirit și fără energie? Ca și cum zâmbetul tău este atât de greu și totuși atât de fragil, încât mușchii nu mai pot să îl mai țină? Și toate acestea pentru că oamenii ți-au luat zâmbetul acela... ți l-au cerut, chiar și atunci când se pare că ai mai puțin de oferit decât majoritatea? Nota sumbră din glasul ei i-a furat capacitatea de a vorbi. Gura ei s-a strâmbat într-un rictus. Bineînțeles că nu. În primul rând, tu nu zâmbești. Și nimeni nu îndrăznește să-ți poruncească.

Ea ar putea.

A încercat să zâmbească pentru ea. Trecuse atât de mult timp, dar a făcut un efort curajos. Și-a încrețit ochii și și-a relaxat buzele.

— Ca să vezi, chiar există.

Degetele ei înmănușate s-au ridicat, ca și cum s-ar fi gândit să-i atingă gura, să-i testeze încercarea cu degetele.

În cele din urmă, s-a răzgândit.

— Ești palidă, a insistat el. Ești sigură că nu ești bolnavă?

— Nu, eu doar... Uneori am atacuri de panică. S-a

Încruntat la degetele din poala ei, încolăcindu-le strâns. Când sunt copleșită sau supărată.

În acel moment, a intrat imediat în alertă. Nu ar fi trebuit să vină aici. N-ar fi trebuit să plece de lângă ea pentru o clipă, crezând-o în siguranță într-o mare de cunoscuți de-ai ei, dansând într-o sală aglomerată.

— Cine te-a supărat? a întrebat el.

A ridicat un umăr catifelat.

— Nimeni. *Toată lumea*. Eu... eu doar... Nu am ce să le spun acestor oameni. Și, dacă este să fiu sinceră, nici eu nu vreau să aud ce au ei de vorbit. Nu-mi pasă de bârfe sau de politică, de modă sau de scandaluri. Iar pe ei nu-i interesează botanica sau cărțile. Cu toții se urăsc între ei și tânjesc să se impresioneze reciproc în acest cerc pervers și nesfârșit de înșelăciune, invidie și nevoie.

Privind în sus, a închis ochii și a lăsat aerul să se joace cu buclele de păr de la tâmpile și de la gât.

— Sunt prea dură, știu. Trebuie să învăț să-mi găsesc locul aici. Sau tot ce am se va duce pe apa sâmbetei... Și totuși, chiar dacă aleg această viață, tot ceea ce am se duce la cel cu care am ales să mă căsătoresc.

A deschis ochii și a privit spre bolta imensă de deasupra lor, ca și cum ar putea găsi răspunsuri acolo.

— Sunt lipsită de importanță, în orice caz... Uneori chiar îmi doresc să mă fi născut bărbat. Deși aș fi fost unul groaznic.

Lui Gabriel îi venea s-o ia în brațe. Circumstanțele în care se afla îi induseseră un izvor de simpatie pe care nu-l avusese până atunci. Cum putea cineva să fie atât de privilegiat și de neajutorat în același timp? Exista o cale de ieșire din asta?

— Ai putea să te desprinzi de averea ta, a sugerat el. Să te întorci la oricare dintre membrii familiei tale și să termini cu toate acestea. Și-a fluturat brațul spre sala de bal, unde orchestra se acorda pentru un alt vals.

Ea și-a ros ușor buza.

— Știu că o să sune ciudat, dar acum, când firma tatălui meu este în mâinile mele, mă simt cu totul

responsabilă pentru ea. Când aleg pe cineva cu care să mă căsătoresc, aleg un viitor nu doar pentru mine, ci și pentru afacere. Pentru țară. Industria tatălui meu angajează foarte mulți oameni. Vasele aduc alimente, importuri de mașinării, produse de toate felurile, de la medicamente la textile. Este un efort atât de meritoriu transportul maritim. O parte atât de importantă a economiei și a societății. Mi-e teamă să abandonez asta oricui. Și...

S-a îndepărtat de bancă, străbătând lungimea pergolei cu brațele încrucișate strâns la piept.

— Când vine vorba despre familia mea... Mă gândeam să îmbătrânesc alături de Mercy, dar acum... S-a întors să apuce balustrada și să privească în sus, spre semilună. Vrei să știi care este cea mai mare frică a mea? Să fiu sora fată bătrână din colț care îi privește pe toți îndrăgostiții. Vreau să simt că aparțin unui loc. Cuiva.

— Cuiva ca Melton? a îndrăznit Gabriel, amintindu-și cum arăta ea în brațele bărbatului.

Ea l-a uimit râzând.

— Melton ar fi ultimul la care m-aș gândi. A fost insipid și mirosea ca și cum s-ar fi îmbăiat în aftershave, încă mai simt gustul. Ea a făcut o grimasă.

Sunetul lui ironic de amuzament a părut să o neliniștească, pașii ei s-au accelerat, iar gesturile ei au devenit animate.

— Știu că sunt selectivă. Dar eu îmi doresc ceea ce este în romanele de dragoste. Vreau să fiu lovită de fulger și zguduită de tunet. Vreau să-mi pun inima în mâinile unui bărbat și să știu că el o va păstra în siguranță. N-aș putea suporta un lord inutil, care să-mi risipească averea în timp ce eu stau și privesc și mă ofilesc până devin o bătrână amărâtă. Este prea mult să cer nu doar să împart dragostea cu un bărbat, ci și admirație și respect? Să găsesc pe cineva care face această lume mai bună pentru că se află în ea? Uneori, mă simt ca și cum aș fi acest abis de dorințe neîmplinite și nu pot cere niciodată ceea ce am nevoie. Nu pot găsi niciodată. Nu am curajul.

S-a prăbușit pe una dintre coloane, sprijinindu-și capul

de ea, profund mahnită.

— Și astfel, iată-mă nici. Ascunzându-mă în grădină, așa cum fac întotdeauna.

O durere profundă se întipărea în el în timp ce o privea cum își deschidea inima în fața nopții.

El recunoștea dorul acut pe care îl simțea ea.

Doar că el găsisese deja fulgerul, îl lăsa fără suflare de fiecare dată când o vedea.

Și-ar fi dorit să fie tunetul care răspunde.

Dar nu semăna deloc cu bărbatul pe care îl descrisese ea. Simțindu-se crud, epuizat și mai mult decât dezolat, s-a tras către treptele pergolei, lăsând spațiu între ei.

— Să înțeleg că ai terminat de dansat pentru seara asta? a spus el cu speranță. Să chem trăsura?

Ea a dat din cap, aruncând o privire plină de nostalgie către sala de bal.

— Dacă ar fi fost după mine, aș fi dansat până când mi-ar fi cedat picioarele. Îmi place atât de mult să mă pierd în ritm, concentrându-mă doar pe muzică și pe ceea ce picioarele mele fac... Este singurul moment în care gândurile mele sunt cu adevărat liniștite. De obicei, sunt sora mai mică a Norei și a lui Mercy. Nimeni important. Dar în seara aceasta, am simțit că toată lumea mă privește și... Am uitat cum să dansez. A scos un pufăit printre buze, umflându-le. Sunt zile în care urăsc cine sunt

Pumnii ei mici s-au încleștat și a tremurat de o altă emoție decât frica. El a privit lupta vizibilă în trăsăturile chipului ei cu o compasiune neputincioasă.

Fără să stea pe gânduri, s-a ridicat și s-a dus la ea, oferindu-i mâna.

— Nimeni nu se uită acum.

Ea a clipit la el, confuză.

— Ai spus că nu dansezi.

— Cunosc pașii de bază, presupun. A ridicat din umăr. Poți să conduci. Eu te voi urma. Învață repede.

— Eu să conduc? Ea s-a uitat în jurul grădinii private, ca și cum el ar fi spus ceva scandalos. Nu te vei simți... Nu știu... efeminat?

În acel moment, un zâmbet adevărat i-a apărut pe buze, unul pe care nu și l-ar fi putut reprimă nici dacă ar fi vrut.

— Domnișoară Felicity, dacă bărbăția mea ar putea fi amenințată de faptul că am învățat ceva de la o femeie, înseamnă că nu sunt un bărbat prea bun de la bun început.

Cuvintele lui păreau să o mulțumească atât de mult, încât și-a desfăcut degetele înainte de a-și strecura mâna înmănușată într-a lui.

— Cu adevărat, nu.

Zâmbetul pe care i-l acordase își pierduse din tensiune.

Ea stătea vizavi de el, strălucind ca o rază de lună, și și-a pus mâna pe umărul lui, pășind în cercul brațelor sale. Degetele ei au dispărut între ale lui în timp ce ea și-a întins mâinile departe de corpurile lor pentru a adopta postura de vals.

Gabriel stătea nemișcat și masiv, îngrijorat că ea se va răzgândi că, într-un fel, îl va recunoaște.

Știa că era stângaci uitându-se la ea, că gâturile lor trebuiau să se arcuiască pentru a evita intimitatea contactului vizual.

Dar ea nu și-a dezlipit nicio clipă privirea de a lui în timp ce pășea într-o direcție, apoi – încurajată de faptul că el o urmărea fără efort – a făcut din nou un pas. Și încă unul.

Corpul lui Gabriel se adapta la fiecare indicație blândă a ei, la împingerile aproape imperceptibile ale mâinilor ei. Fundița fină a pantofilor ei atingeă pantofii lui, îndemnându-l să se armonizeze la ritmul muzicii. Acest vals era unul lent, ceea ce, din fericire, îi dădea timp să se obișnuiască. O mai privise o dată dansând la dezastruosul Bal de la mijlocul nopții și se mirase de schimbarea din ea. De încrederea de care dăduse dovadă atunci când își ieșise din minți.

La fel cum a făcut și acum.

Tentația de a i se alătura în acel loc era de netăgăduit și, în scurt timp, Gabriel s-a pierdut în ritmul mișcării lor, al

respirației ei și al bățăilor inimii lui.

— Tu, Gareth Severand, ori ești un mincinos, ori ești înzestrat de la natură, a spus ea după un timp, cu ochii sclipind în lumina slabă a felinarelor din grădină. Îmi vine greu să cred că nu ai mai făcut asta până acum.

— Un mincinos, a mărturisit el cu părere de rău. Mama m-a învățat câte ceva înainte de a muri.

— Oh?

Un junghi i-a străpuns inima la această amintire. Mama lui frumoasă, tânără, cu părul de abanos, încercând să-l învețe un vals nou pe un băiat nerăbdător ele opt ani.

— Asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Abia dacă îmi mai aduc aminte.

— Se pare că amintirile cu mama ta sunt frumoase.

— Toate, a murmurat el.

— Și tatăl tău?

Ultimul lucru pe care și-l dorea în această conversație, în acest moment, cu această femeie atât de aproape de trupul lui, era intruziunea tatălui său.

— Niciuna dintre ele.

Atentă cum era, părea să fi acceptat că discuția pe acest subiect a fost încheiată.

Au tăcut o clipă, pierduți în pași. În gânduri.

— Chiar nu ai o iubită? a îndrăznit ea. Cred că este mare păcat.

Doamne, dar oare s-a gândit să-i răsucească cuțitul în fiecare rană a sufletului său?

— Nu. Nu am.

— De ce nu? Gura ei a devenit mică și ușor bosumflată. Ți-a frânt cineva inima?

Nu, dar o va face ea în cele din urmă.

— Inima mea nu este blândă, domnișoară Goode, a fost tot ce a putut oferi ca explicație.

— Nu cred lucrul acesta.

— Dumneata nu știi cine sunt eu.

S-a gândit la asta pentru o clipă, îngustându-și ochii pentru a analiza.

— Cine ești tu, atunci?

Gabriel a simțit un nod în gât.

Ar putea să-i spună:

„Eu sunt cel care a încasat un glonț pentru tine.”

Sau putea spune:

„Sunt un gangster obișnuit să dețină puterea și întâietatea asupra unei organizații de criminali nemiloși. Sunt un suflet blestemat, care a făcut lucruri de nedescris pentru a supraviețui. Fratele meu este căsătorit cu sora ta și te urmăresc cu mult timp înainte ca Raphael să știe despre existența voastră.

Cine sunt eu? Eu sunt Gabriel Sauvageau, Prințul decăzut al unui Imperiu dezmembrat.

Și te iubesc.”

Nu a spus nimic din toate acestea în timp ce se uita la fața ei nedumerită. Era un ticălos prea egoist pentru a rosti ceva care ar fi putut să o alunge din brațele lui.

El o iubea.

Nu știa cum să descrie fenomenul până acum.

Dar o iubea. Chiar o iubea. Se gândea la ea în fiecare dimineață când se trezea. În fiecare seară, înainte de culcare. Și-o imagina când se lăsa în voia propriei plăceri. Îi păstrase imaginea ei întipărită pe retină în timpul lunilor de suferință datorate mai multor intervenții chirurgicale care făcuseră să poată fi văzut în public fără mască. Siguranța și confortul ei erau prima lui prioritate, o responsabilitate pe care și-o atribuisese fără să se gândească să ceară ceva în schimb.

— Nu contează cine sunt, a șoptit el, distras de lumina care făcea ca moliciunea umedă a buzelor ei să capete o strălucire eterică. Nu în seara aceasta.

Toate motivele pentru care n-ar fi trebuit s-o atingă au dispărut în întineric, fugind din fața creaturii cu instincte primitive în care păreau să îl transforme luna și muzica.

Sângele îi fierbea. Mădularul i s-a întărit. Mușchii i s-au tensionat și s-au transformat într-o mașinărie încordată, pulsând, copleșit de nevoia de a găsi alte ritmuri, mai primare.

Dar și-ar smulge propria inimă înainte de a face așa

ceva.

Pentru că strângerea moale a vârfurilor degetelor ei pe umărul lui era suficientă pentru ca întregul monstru să fie legat cu lanțuri incasabile.

Tot ceea ce era dur și oribil la el însuși, aspru și posesiv, egoist și violent, el a respins cu toată puterea remarcabilă pe care o avea.

Ceea ce l-a lăsat neputincios să i se împotrivească.

Doar când mâna ei i-a părăsit strânsoarea pentru a se odihni pe obrazul lui, a observat și el că nu se mai mișcau. Că gura ei se deschisese, iar umerii lui se încovoiaseră deja în față.

Și-a coborât capul.

Ea s-a ridicat pe vârfurile degetelor.

Respirația care îi mângâia chipul era caldă și ușor parfumată de fructele din puncti. Coafura ei interesantă strălucea ca niște spice aurite, iar el își închipuia că pielea ei era netedă ca o frișca bătută spumă.

Dar felul în care pleoapele ei s-au îngreunat peste ochii întunecați de aceeași nevoie care răzbătea prin el a fost cel care i-a distrămat și ultima urmă de sănătate mintală.

Invitația pe care a citit-o acolo.

Gura lui s-a așezat deasupra gurii ei pentru un ultim moment inutil, în speranța că îi va acorda astfel șansa de a se îndepărta. De a-l refuza. De a se retrage.

Pentru că, odată ce o va fi gustat, nu era sigur când se va putea opri.

Răspunsul ei l-a șocat total.

I-a așezat cel mai scurt, cel mai blând, cel mai sincer sărut pe buza inferioară. O singură mișcare ușoară, încurajatoare, însoțită de atingerea abia sesizabilă a gurii ei care se încrețea și se elibera.

A fost tot ce avea nevoie pentru a-și pecetlui buzele cu ale ei.

Gabriel știuse dintotdeauna că Felicity Goode era făcută doar din căldură și sensibilitate. Dar nu și-ar fi putut imagina niciodată ce înșeninau acele cuvinte aparent

inofensive până în acel moment.

Cu un oftat sibilinic, buzele ei i le-au mângâiat pe ale lui, primindu-le cu dulceață și cu o blândețe răscolitoare.

În străfundul lui, părți din el s-au înmuiat și s-au slăbit, amenințând să cedeze sub asaltul dorinței care îl răvășea din interior spre exterior.

Alte părți – o altă parte în special – au devenit tari ca piatra, încât a gemut de durerea minunată a acesteia.

Nu a strâns-o aproape să o strivească, așa cum tânjea să facă, nu când fiecare instinct îi striga să găsească o cale de a se contopi cu ea. Să se târască în căldura ei și să rămână acolo până când lumea rece va uita că el existase vreodată.

În schimb, i-a cuprins cu grijă fața în mâini, atent la delicatețea oaselor ei, ținând-o în brațe ca și cum ar fi fost făcută din zahăr candel.

Pentru că ea asta era, cu siguranță, de avea un gust atât de insuportabil de dulce.

Sărutul nu i-a încremenit. Buzele lor se mișcau fără îndemânare sau grabă, chiar și în timp ce fiori de emoție tulburătoare îl străbăteau ca niște crâmpie de argint viu, instalându-se în nervurile mușchilor și ale cărnii lui.

Cu această mică apăsare, această îmbinare de guri și de respirații, Felicity Goode l-a revendicat ca fiind al ei.

Nu mai existase nicio femeie înainte de ea și nu-și putea imagina pe nimeni după ea. Le privise pe altele de-ajuns în viața lui, dar niciodată cu speranța de a le avea. Niciodată cu atracția instantanee pe care ea o avusese asupra lui încă de la prima lor întâlnire.

Stătuse chiar lângă sora ei geamănă, o imagine în oglindă ca frumusețe și ținută.

Dar, exact așa cum descrisese ea, fusese lovit ca de fulger și, cumva, știa că un astfel de fulger nu lovea des în această lume.

Probabil pentru că femeile ca ea erau foarte rare, dacă erau.

Cu ochii închiși, el s-a lăsat pradă aromei ei, i-a gustat marginile gurii, i-a supt buza inferioară cu cea mai mică

presiune. Fără să se gândească, atras pur și simplu de un impuls malefic, limba lui a trecut peste buză și, din nou, la linia dintre cele două.

Obrajii ei s-au încins sub palmele lui, iar el s-a temut că frica sau umilința i-au cauzat roșeața bruscă.

Tocmai când el s-ar fi putut îndepărta, ea s-a apropiat mai tare. Punându-și picioarele între ale lui, încolăcindu-și degetele în reverul lui.

Și, ca prin minune, gura ei s-a deschis sub a lui, buzele despărțindu-se pentru a dezvălui propria ei limbă timidă, care îl lingea cu o mișcare delicată, ca de pisicuță.

Senzația l-a descumpănit complet, până când un potop de dorință a învăluit întreg zidul de voință de fier pe care și-l construise în interiorul său.

Și totuși, s-a opus. Împotriva demonilor care îi urlau să o aibă, implorau să fie purificați în prezența ei angelică.

Niciodată. Nu putea avea decât atât.

Acest moment.

Sărutul acesta.

Un sărut pentru care a meritat să aștepte trei decenii.

Capitolul 7

Nicicând nu a fost scrisă vreo carte care să poată descrie în mod adecvat magnitudinea unui sărut.

Romanele lui Felicity nu făceau nimic mai mult decât să descrie ce ar putea implica actul. Cum s-ar putea simți. Dar nimic nu o pregătise pentru asaltul de dorință masculină care era Gareth Severand. Nimeni nu scrisese niciodată despre micile lucruri indescriptibile.

Cum se putea lucrul acesta?

Aroma caldă. Alunecarea unei limbi peste cealaltă, partea de sus texturată și cea de dedesubt incredibil de alunecoasă și de netedă, îmbinarea respirației care era în același timp și umedă, și uscată. Un fior la inspirație și o căldură plăcută după aceea. Presiune peste tot. Blândă de

la buzele lui și de la limba lui exploratoare. Mai insistentă din alte locuri. Locuri secrete devenite moi și umede. Ca și cum un baraj ascuns de dorință fusese perforat, amenințând să o inunde de plăcere.

Mai mult.

Ea voia mai mult. Tânjea la ceea ce urma, deși avea doar o vagă idee despre ce ar putea fi.

Felicity știa cum culminează pasiunea fizică în împerecherea dintre un bărbat și o femeie, dar nu învățase niciodată pașii de dans dintre ele.

Sărutările și curțarea. Cum și când, și ce, și de ce.

Impulsuri ciudate și imorale i-au inundat trupul. Își dorea să-și strecoare mâinile în haina lui și să testeze cu propriile degete părțile încordate de dedesubt. Tânjea să alunece peste el și în jurul lui ca o pisică, frecându-și fiecare parte a pielii ei de a lui cu mângâieri ușoare și curioase.

Avea o dorință ciudată de a-l mușca. Să muște, să sugă, să ciupească și să lingă... să-l lovească cu dinții și cu unghiile ei. Să...

O strălucire ciudată și un zgomot surd au uimit-o, la fel ca și dezlipirea bruscă a gurilor lor când el aproape că a sărit deoparte.

Clipind să deschidă ochii, Felicity a zărit cuțitul înfipt în lemnul spalierului de lângă ei, care încă vibra de mișcare.

Dacă atunci când se sărutaseră timpul păruse să se oprească, acum totul se grăbea să-l ajungă din urmă.

Felicity tremura din toate încheieturile, iar creierul ei era făcut zob. Aerul părea a fi precum nisipurile mișcătoare din cauza felului în care îi împiedica reacțiile și mișcările.

Gareth, în schimb, a reacționat de două ori mai rapid și mai ușor decât cineva pe jumătate mai suplu decât el.

O străfulgerare metalică în lumina lanternei abia a fost sesizată înainte ca el să o împingă brusc la pământ.

Felicity a căzut pe tare, cu respirația tăiată și cu un mormăit speriat. El s-a ghemuit peste ea la timp pentru ca o altă lamă să treacă exact prin spațiul pe care corpurile lor abia îl ocupaseră. Când a aterizat în grădină, ea a privit

lama pentru o clipă, imaginându-și unde ar fi putut să-și găsească loc în carnea ei.

În piept, poate? Sau în gâtul ei.

Încercând să preia controlul plămânilor goliți de aer, și-a văzut garda personală de corp sărind ca o pisică, smulgând primul pumnal de pe spalier și aruncându-l înapoi în direcția din care pornise.

Un geamăt încet i-a spus că nimerise ținta, însă lucrul acesta nu părea să-l liniștească pe Gareth.

Și-a dat colțurile hainei la spate, scoțând un pumnal dintr-o teacă nevăzută.

— Rămâi la pământ, a ordonat el.

Ea nu a putut face altceva decât să se supună.

Doi bărbați și-au făcut apariția din întunericul colțului grădinii. Gareth s-a năpustit asupra lor, sărind peste balustradă doar pentru a se feri de un alt pumnal aruncat la aterizare. A distrus panseluțe și mușcate în timp ce ataca, iar Felicity nu-și putea imagina curajul de care trebuie să fi avut nevoie bărbații pentru a-i face față.

Curaj sau nebunie.

Unul dintre ei, un tip înalt și palid, cu brațe groase pentru structura lui slabă, șchiopăta ușor, având cuțitul din mână înecat de propriul sânge.

Îl nimerise bine.

Deși protectorul ei își ținea propriul cuțit, nu l-a folosit, nu imediat. În schimb, a lovit piciorul rănit al bărbatului palid. Acesta s-a îndoit sub el și, cu un sunet strangulat, agresorul a căzut grămadă la pământ.

Gareth stătea deasupra lui ca însuși îngerul morții.

— Cine te-a trimis? a întrebat el.

— Du-te dracului, sălbaticule!

Gâtul bărbatului a scos cel mai dezgustător sunet când Gareth l-a călcat în picioare înainte de a se întoarce rapid la următoarea victimă. De data aceasta, săbiile lor au sclipit și au pâlپăit în întunericul nopții, în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt, fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt.

Ea nu se așteptase niciodată ca violența să fie atât de

tăcută.

I-a trecut prin cap să meargă după ajutor. Să fugă înăuntru și să facă pe cineva să contacteze autoritățile, dar plămânii ei care se zbăteau o țineau imobilizată la pământ.

Un al treilea bărbat a apărut ca din senin din umbră, plasându-și trupul corpulent între ea și Gareth. La vederea pumnalului pe care îl ridica împotriva gărzii ei, Felicity a găsit în sfârșit puterea de a trage puternic aer în piept.

Pentru a-l avertiza.

Aerul îi urla în plămâni cu un efort chinuitor, iar sunetul jalnic a atras atenția celui de-al treilea interlop, care s-a întors și a avansat spre ea.

Panicată, Felicity și-a amintit de cuțitul care trecuse pe lângă ei în grădină și s-a târât pe mâini și pe genunchi.

A auzit zgomotul unei cizme la capătul opus al pergolei și s-a uitat în spatele ei. Gareth era încă în cealaltă parte a grădinii, cu pumnalul pe adversarul său. Bărbatul corpulent avea zâmbetul unui bandit, al unui prădător care știa că și-a încolțit următoarea pradă. A scos un sunet de încântare perversă în timp ce își ridica pumnalul.

Felicity s-a târât până la gardul viu, găsind pumnalul abandonat.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să îl folosească, dar trebuia să încerce. Cu degetele înfășurate în jurul mânerului într-o strânsoare mortală, l-a împins în direcția lui.

Exact la timp pentru a vedea cum Gareth se ridică în spatele răufăcătorului.

Degetele lui au apucat însă o parte a feței bărbatului corpulent cu o clipă înainte ca Gareth să-i zdrobească craniul de stâlpul pergolei.

Care s-a pulberat.

Și pergola, și craniul.

Felicity s-a întors cu spatele. Mâna i s-a încheștat pe gură în timp ce a simțit că i se întoarce stomacul pe dos.

Sânge. Ura reacția corpului ei la el, dar știa că nu avea ce face.

— Felicity. Vocea lui Gareth suna ca un bombănit

ascuns într-o șoaptă. Felicity, uită-te la mine.

A scuturat din cap, înghițind convulsiv în timp ce punciul de care se bucurase mai devreme amenința să își facă o reapariție înfiorătoare.

„Nu acum. Nu în fața lui.”

A avut mai multe convulsii, vomitând peste tot pe gardul viu, tremurând în timp ce trupul ei respingea tot ce mâncase sau băuse în ultimele ore.

O mână a cuprins-o de spate în timp ce făcea asta, o alta o susținea, iar ea vărsa iar și iar. După ce a terminat, a scos o batistă din buzunar și a apăsat-o la gură, pentru orice eventualitate.

— S-a terminat, a spus el pe un ton sacadat, sumbru și resemnat. Trebuie să te scot de aici.

Ea a dat din cap, incapabilă să facă mai mult decât atât Plămânii i se răzvrăteau. Stomacul ei se revolta. Picioarele parcă îi dispăruseră cumva.

În loc să o ajute să se ridice, Gareth a luat-o în brațe și a dispărut în întunericul de pe aleea grădinii. Au scăpat pe o poartă din spate, iar Felicity a crezut că l-a auzit murmurând ceva despre încuietori desfăcute care le permiteau tâlharilor să intre.

Odată ajunși în stradă, Felicity s-a agățat de gâtul lui în timp ce identifica trei cai pe aleea dintre o casă mare și o alta. Nu erau genul de animale pentru care vreun nobil ar fi plătit să le aibă.

Nici vorbă să se pună problema cui aparțineau.

Înainte ca ea să se poată opune, el deja o aruncase pe spatele celui mai înalt armăsar și încălecase în spatele ei.

Agățându-se cu tenacitate de șa, Felicity s-a strâns la pieptul lui, în timp ce el a pornit calul într-un galop sacadat pe pavaj. Călăreau furtunos în noaptea londoneză, drumul lor fiind luminat de lămpi palide și de o puzderie de trăsurile care stăteau la pândă pentru a-i duce pe petrecăreți la culcare.

Felicity nu călărea la fel de bine precum surorile ei. În ciuda faptului că primise lecții de la mama ei cea ingrată, avusese întotdeauna o relație dificilă cu animalele.

Prudence îi spusese odată că un cal îi poate simți frica și că îi răspunde la fel.

Neputându-și înăbuși frica, a decis că cel mai bine se apreciau caii de la sol.

Gareth însă nu avea scrupule. Călărea cu măiestrie, cu o mână pe frâie, iar cu cealaltă înconjurându-i ei talia, strângând-o la pieptul lui.

Ori de câte ori viața ei fusese în pericol, se stresase cu gândul la cele mai rele rezultate, imaginându-se mereu și mereu ca o victimă mutilată.

În seara aceasta, părea că nu era capabilă să se concentreze decât pe atingerea coapselor lui de fesele ei în timp ce călăreau. Formele trupului lui se mulau pe ea. Era ca și cum s-ar fi sprijinit de granit cald.

Casa ei nu era departe și, când au intrat în fugă în curte, Gareth a sărit din șa înainte să se fi oprit calul de tot, întinzându-se să o dea jos fără un minim de ajutor din partea ei.

Odată ce picioarele ei au fost pe pământ, a echilibrat-o cu o mână, în timp ce se întorcea pentru a-i da animalului o palmă zdravănă pe spate.

Calul a pufnit și a pornit, apoi s-a întors tropăind pe aleea acoperită, dispărând în noaptea londoneză.

— Sfinte Moise, a reușit în cele din urmă să articuleze.

Împingând-o spre casă, el a deschis ușa – de data aceasta descuiată – și a tras-o cu brutalitate înăuntru, trântind ușa în urma lui și trăgând brusc zăvorul.

— Noi... eu... tu... Ea începuse să tremure serios acum, incapabilă să oprească valul adânc de groază care amenința să o trântască. Ar trebui să chemăm pe cineva... poliția? Ce faci?

Mâinile lui erau pe ea, întorcând-o brusc înapoi și încolo.

— Te-au rănit? Te-a atins ceva?

Îi examina încheieturile și ceea ce putea vedea din pielea ei, inspectând-o ca pe un fel de păpușă de cârpă.

— Nu, a răspuns imediat, apoi a stat o clipă să își examineze cu adevărat propriul corp, să strângă și să-și

dezmoștească fiecare mușchi. Nu. Nu i-ai lăsat niciodată să se apropie suficient de mult încât să mă atingă. Dar, Gareth... capul tău.

O, nu, simțea că va leșina din nou... sau poate mai rău.

Și-a pus o mână peste gură.

Sângele i se prelingea pe trăsăturile brutale ale feței, dintr-o tăietură de lângă linia părului. A întins mâna să o atingă și a părut surprins să găsească rana.

— Uitasem, a spus el încercând să se explice.

Ea s-a îndepărtat de el, clătinându-se în strânsoarea lui, recunoscătoare că nu i-a dat drumul. O a doua mână i s-a alăturat celei dintâi peste gură, în timp ce pete îi întunecau vederea.

— Domnișoară Felicity? Domnul Bartholomew și doamna Pickering s-au grăbit să urce de la parter, iar menajera a ajuns la Felicity. Doamne, copilă, ce s-a întâmplat?

A arătat cu degetul spre Gareth, lacrimile curgându-i din ochi din cauza reacției fizice la sânge, mai degrabă decât din cauza vreunui fel de suferința emoțională.

— E rănit, a murmurat ea, sperând că îl vor ajuta.

— Domnule Bartholomew, trebuie să trimiteți după trăsura, a spus Gareth, ca și cum ea nu ar fi vorbit. Este încă pe strada Barclay și trebuie recuperată rapid. Este vital să pară că am plecat împreună cu restul mulțimii când o să fie descoperite cadavrele.

— Cadavre! a exclamat doamna Pickering.

— Ei... ei au încercat să mă omoare. A fost vărsat sânge în întuneric. Al ei propriu se scurgea în jur, amenințând să o înece.

— Cine a încercat să te omoare?

— Tâlhari angajați. Scoțându-și o batistă din haină, Gareth a apăsat-o pe tăietura de deasupra ochiului său, sprijinindu-se ca să o poată susține pe ea. Luați-o, a poruncit el.

Brațele moi ale doamnei Pickering au înconjurat-o pe Felicity, iar aceasta s-a lăsat îmbrățișată de femeie,

luptându-se să rămână conștientă.

— Are dreptate, domnule Severand. Sângerați destul de mult. Să chem un doctor?

— Ai grijă de stăpâna dumată, i-a tăiat-o el. Scoate-o din corsetul ăla ca să poată respira cum trebuie și găsește o cârpă rece pe care să i-o pui la cap. Mă ocup singur de rana mea.

— Prea bine, domnule.

Felicity a vrut să-l strige, în timp ce el urca scările mai mult de două odată, părând să fugă de ea fără să se uite o clipă înapoi. Oh, de-ar putea merge cu el, să-i curețe rănilor și să-l coasă la loc.

De ce trebuie ca trupul ei să fie atât de perfid? Atât de slab?

— Credeți că vă urmăreau pe dumneavoastră, în mod special, domnișoară Felicity? a întrebat menajera în timp ce o conducea prin casă.

— Nu vom ști niciodată, a murmurat ea. Cineva a aruncat un cuțit. El... domnul Severand, s-a luptat cu ei, el...

Îi omorâse pe toți. În fața ei. Pe doi dintre ei cu mâinile goale. Ei bine... cu cizma, într-unul dintre cazuri.

Și o făcuse pentru ea.

— Slavă Domnului că era acolo, a exclamat doamna Pickering. Slavă Domnului. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, domnișoară Felicity, inimile noastre ar fi distruse.

— Mulțumesc!

Acum că furtuna trecuse, că era în siguranță în casa ei, oasele au început să îi tremure, iar dinții îi clănțăneau în timp ce amprenta trupului lui dispărea.

Veniseră după ea. Cumva, ea știa asta. Încă o dată, acest lucru părea mai mult un atac țintit decât o simplă violență la întâmplare.

Deci, cine știuse că va fi la bal? Cine avusese motivul de a face ceva atât de violent, încât să trimită trei bărbați cu cuțite ascuțite și intenții clare?

— Să-ți aducem niște coniac și să te îmbrăcăm într-o cămașă de noapte.

Doamna Pickering a ajutat-o să urce scările spre dormitorul ei.

Felicity a tras cu ochiul la cadrul întunecat al ușii de la spălătorie... cameră în spatele căreia se auzea cum curge apa de la pompe.

Gareth.

— Cineva trebuie să se ocupe de el.

— Un erou este, un adevărat erou, a fost de acord doamna Pickering. La început am avut îndoieli în privința lui, dar mă bucur că ți-ai urmat intuiția și l-ai angajat. El îl va găsi pe tâlharul din spatele acestei afaceri.

Dintr-odată, lui Felicity i-a părut rău pentru tâlhar.

Dumnezeule, fusese un uriaș atât de blând până acum, încât uneori își permitea să uite pentru ce îl angajase. Era un om care, după propria-i mărturisire, susținea că violența era singura lui abilitate.

În această seară, el exercitase această violență în mod eficient, fără constrângere sau ezitare. Aparent, fără să se gândească.

Fără remușcări.

De fapt, își amintea privirea de triumf sălbatic în timp ce îi zdrobise craniul celui de-al treilea răufăcător, înainte ca pumnalul îndreptat spre pieptul ei să poată zbura.

Ce fel de viață trebuie să fi trăit pentru a acumula o asemenea experiență? Ca să ucidă cu atâta ușurință?

Ca să sărute cu atâta tandrețe care topește sufletul. Gareth Severand era un paradox.

Unul de care ea *ar fi trebuit* să se teamă după o asemenea demonstrație.

Dar nu se temea de el. Acum se temea doar că ar putea să rămână fără el.

Capitolul 8

Gareth și-a trecut un prosop peste fața însângerată înainte de a-l arunca în grămada de rufe. S-a plimbat în sus

și în jos pe podeaua lată a toaletei timp de câteva minute.

Știa că încăperea era acoperită cu gresie și faianță în albastru și verde, cu podele de marmură albă sub cada de cupru ornamentată.

Dar nu putea vedea nimic din toate acestea cu chipul însângerat. Sângele refuza să se oprească.

Mușchii lui erau în continuare încordați de violență, cu o familiaritate pură, carnală.

El omorâse niște oameni.

Îi plăcuse. Voia să îi aducă la viață pe acei oameni și să o facă din nou. Oh, dar nu s-ar grăbi cu ei dacă ar avea de ales. Le-ar face botezul de durere și sânge înainte de a-i trimite să se confrunte cu judecata lor eternă.

Singura lui consolare era să știe că se va întâlni cu ei în iad, iar atunci îl va învăța pe diavol câteva lucruri despre pedeapsă.

Ei știau foarte bine că nu trebuie să-l provoace. Cel puțin, doi dintre ei știau. Pentru că îl cunoscuseră într-o viață anterioară.

Cândva îl numiseră stăpânul lor.

Clayton Honeycutt și Richard Smythe. Ambii, ucigași pricepuți. Amândoi, Bestii înainte ca organizația să se destrame, la „moartea” lui și a lui Rafael.

Nu-l recunoscuseră... până când nu fusese prea târziu.

Dumnezeule, ce a însemnat asta? Oare toate acestea au fost despre el tot timpul?

Era Felicity în pericol nu din cauza moștenirii ei, ci din cauza atașamentului lui față de ea?

Îl urmărise cineva în timp ce o veghea? Și dacă da, de ce a decis să atace acum, când el era „mort” de un an?

Gabriel rămăsese la Londra pentru a se asigura că ultima Bestie fusese distrusă. Să-l caute pe Marco. Și pentru ca ea să fie în siguranță.

Oare Maico, vicleanul spaniol, îi aflate cumva identitatea?

Oare coșmarul ei actual exista doar din cauza lui?

Îi furase oare liniștea care-i mai rămăsese doar pentru

un sărut?

Acel sărut.

O revelație! Știuse că sărutul era ceva ce oamenii făceau în fiecare zi fără să se gândească. Și că iubiții, soții și îndrăgostiții se dedau la această practică aparent fără noimă, din capriciu.

Întotdeauna vrusese, se întrebase, își dorise...

Dar nu-și imaginase niciodată proporțiile colosale ale faptei. Că, prin capturarea gurii lui, o femeie îi poate poseda întreg trupul. Că intimitatea respirației împărtășite și a gusturilor fermecătoare ar putea să-i lichefieze mușchii precum este fierul topit și să-i transforme sângele în miere.

Sânge.

De la chiuveta din fața lui, în timp ce dâre roșii șiroiau spre scurgere, și-a privit chipul în oglinda de deasupra.

Chipul lui. Tot nu și-l recunoștea. Un bărbat se holba înapoi la el, aproape întreg, și totuși nici o parte din el așa cum ar trebui să fie.

Nasul lui ar fi putut fi acvilin dacă nu ar fi fost osul zdrențuit de dedesubt. Ochii care nu prea se potriveau ca mărime erau umbriți de o sprânceană despicate de o cicatrice.

Colțul buzei superioare îi fusese cusut și se vindecase într-o ușoară adâncitură, dându-i un aspect etern de desconsiderare crudă.

Era mai ușor, cumva, când arăta ca un demon. Când trăsăturile lui îi îngrozeau pe ceilalți la fel de ușor ca și reputația lui.

Când ea leșinase la vederea lui

Mai ușor, pentru că se trezise în fiecare zi ca un monstru și nu surprinsese pe nimeni făcând lucruri monstroase.

Părea mai cinstit. Omul era adeseori cel mai rău soi de bestie, iar cei mai periculoși, după părerea lui, erau cei care se ascundeau în spatele unor trăsături angelice.

Gabriel a umezit marginea unei alte cârpe și s-a șters la ridurile care se ramificau de la ochi, la pliul nasului și la colțurile gurii. S-a tamponat la tăietura de sub linia părului,

care abia se mai observa.

Sângerarea se opri, dezvăluind că fuseseră mai mult decât câteva straturi de piele care lăsaseră sângele să țâșnească precum o cascadă de munte primăvara.

Cea mai mare parte a sângelui pe care tocmai și-l clătise de pe mâini nu era al lui.

Iar ea fusese martoră la măcel.

Biata Felicity, abia dacă reușise să se uite la el după ce își vomitase tot conținutul stomacului.

A închis ochii și a inspirat adânc, în timp ce un val de regrete îl copleșea.

Mustrându-se, Gabriel și-a desfăcut vesta și a descheiat nasturii de sus ai cămășii, dând-o la o parte pentru a constata rănila provocate de cuțitul lui Honeycutt.

Poate că era mai bine așa, a recunoscut el în timp ce și-a împăturit un prosop și l-a lipit de rana de pe trup, apăsând ferm. Era mai bine să știe de ce era capabil înainte să se întâmple altceva. Înainte ca el să aibă ideea nebunească de a spera la mai mult decât un sărut. Să-și permită ca gândurile și mâinile lui să se plimbe pe trupul ei. Să caute alte experiențe care îi fuseseră refuzate până atunci.

Nu își dorise niciodată să se întâmple acel sărut. Dar lumina lunii și parfumul ei, senzația ei în brațele lui, în timp ce-l conducea într-un ritm grațios. Corpurile lor în sincronizare perfectă și grațioasă. Strălucirea admirației feminine din ochii ei.

Buzele ei îl căutaseră pe el. Ea apăsase acea urmă de mângâiere pe gura lui, iar fiecare coardă fragilă pe care el o legase de ultimele rămășițe ale decenței sale s-a distrămat.

Își va aminti gustul ei cât va trăi.

O bătaie în ușă l-a îndepărtat de la oglindă. Trebuie să fi sosit iodul, acul și ața pe care le ceruse de la cameriste.

Încheindu-și la loc câțiva nasturi pe piept, și-a apăsant antebrațul de trup, pentru a fixa bandajul improvizat la locul lui înainte de a deschide ușa.

Sfârcurile ei erau tari.

Nu ar fi trebuit să fie primul lucru pe care îl observa. Nu când Felicity stătea acolo într-o cămașă subțire de satin crem cu guler înalt și dantelă. Ținea într-o mână unelte de cusut pe care le ceruse, iar în cealaltă, o cutie misterioasă.

Slavă Domnului, părea că nu se putea hotărî să se uite la el, pentru că a fost nevoie de o clipă rușinos de lungă pentru ca el să-și ia ochii de la sfârcurile tari care se întrezăreau prin rochia și halatul ei.

La naiba cu hainele de noapte de vară, pentru că sunt atât de subțiri!

La naiba cu membrul lui, care devenise tare ca un diamant la această priveliște!

— Ce este?

Întrebarea a ieșit mai dură decât intenționase.

Deși mirosul de săpun floral îi spunea că se spălase, părul ei rămăsese uscat, despletit și periat într-un val lucios și fin care se revărsa indisciplinat pe lângă omoplați.

— Mi s-a spus că ai cerut copci și am vrut să... să verific eu însămi dacă rana de la cap nu este prea serioasă, i-a spus ea din cadrul ușii.

Înduioșat de grija ei, a întins mâna spre ustensilele ei medicale.

— Nu este nimic grav. Nici măcar nu mai sângerează.

Auzind acestea, ea i-a aruncat o privire printre gene înainte de a-și ridica bărbia pentru a-l privi cum se cuvine.

— Oh, bine. Umerii i s-au depărtat de urechi. Atunci nu mai este nevoie de astea. A trecut pe lângă el în toaletă și a aruncat acul și ața pe tejghea. Ți-am adus un unguent din miere, oregano și gențiană pentru a te proteja împotriva infecțiilor.

Când el a întins mâna spre cutie, ea și-a tras mâna înapoi.

— Te rog, lasă-mă pe mine.

— Nu este necesar.

— Măcar atât pot să fac din moment ce ai fost rănit la datorie, a insistat ea.

Arătând spre pervazul larg în care era localizată cada, ea i-a cerut în tăcere să se așeze.

— Aici? a întrebat el ca un prost, gândindu-se la prosoapele însângerate aruncate și la cel care se umplea de sânge sub cămașa lui.

— Putem merge în altă parte dacă vrei, a sugerat ea. Camera ta, dacă e mai confortabilă...

— Nu. Orice loc cu un pat era o idee groaznică, rănit sau nu. Nu. Aici e bine.

S-a uitat la el cu mirare.

— Foarte bine.

S-a lăsat în jos pe margine, reprimându-și un mormăit și și-a împreunat mâinile în fața lui pentru ca protejarea trupului să pară naturală.

Felicity a deschis cutia și s-a aplecat cu grijă să așeze capacul lângă el, oferindu-i șansa de a absorbi aroma săpunului ei și a pielii calde și de a și-o fixa în plămâni.

Îndreptându-se pentru a se afla în fața lui, a băgat două degete în cutie și s-a încruntat.

— Oh, Doamne, unguentul este mai puțin închegat decât îl fac de obicei. Și-a frecat degetul mare și două degete, testând textura unguentului înainte de a-și ridica mâna pentru a plana deasupra frunții lui, în semn de pregătire. Hai, închide ochii.

— Nu.

Cuvântul i-a scăpat înainte de a se gândi mai bine.

Ea a înclinat capul.

— Dar trebuie, pentru că s-ar putea să-ți intre ceva din asta în ochi și asta ar ustura îngrozitor.

— Nu, a repetat el, de data aceasta mai blând. Voi înfrunța înțepătura dacă trebuie.

— Dar... dar de ce? S-a uitat în jos la cutie. Îți promit că nu este o poțiune înfiorătoare. Este doar un unguent de ierburi care a devenit puțin alunecos din cauza că am pus prea multă tinctură și prea puțină ceară de albine.

— Îți amintești ce mi-ai spus despre frică? a întrebat el, înclinându-și ușor bărbia pentru a se uita la ea. Nu mă pot hotărî să închid ochii. Am această nevoie. Această... înclinație. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să văd ce vine spre mine. Nu trebuie să fiu luat pe nepregătite.

— Înțeleg. Îi simțea privirea ei plină de compasiune atingând multe părți ale chipului său distrus și își dorea ca acea mângâiere să fie reală. Trăiești o viață în care armele zboară spre tine din întuneric. Nu mă miră deloc că nu vrei să ratezi nimic.

După o astfel de recunoaștere a slăbiciunii sale, se pare că nu reușea să lege un răspuns. S-a aplecat mai aproape, șoapta ei fiind deopotrivă consolatoare și conspirativă.

— Suntem doar noi doi aici. Nimic nemaivăzut. Nimic în întuneric.

Asta nu conta, sufletul lui tot tânjea să iasă din piele la gândul de a renunța la un simț pe care se baza pentru a lupta.

— Ai încredere în mine, domnule Severand. Încredere. Era un cuvânt pe care nu-l recunoștea. Un concept pe care nu l-a învățat niciodată. Nu ți-aș face niciodată rău. Îți promit.

Nu a înțeles că era singura persoană în viață care putea cu adevărat să o facă. Văzând-o cum vomitase în grădină, inima lui a sângerat împreună cu restul corpului. Nu fusese în stare să se uite la el fără să i se facă rău. Ceea ce făcuse, ceea ce era el, i-a stârnit repulsia și consternarea. Așa cum era normal. A ucis trei oameni.

— Te rog! a implorat ea, cu o expresie rugătoare. Mi-ai salvat viața în seara asta, și eu... Trebuie să fac ceva pentru tine. Nu pot dormi dacă mă gândesc că rana ta s-ar putea agrava.

Se pare că lui îi era imposibil să o refuze.

Inspirând adânc, și-a lăsat pleoapele să cadă.

Nu și-a putut reprima o tresărire când ea i-a atins umărul, dar când mâna ei s-a odihnit acolo pentru a se sprijini, a descoperit că acea conexiune a trupurilor lor l-a făcut să fie nefiresc de conștient de ceea ce făcea ea. Celelalte simțuri ale lui s-au trezit la viață, experimentând-o în moduri în care nu o făcuse încă.

Mirosul ei era îmbibat de lavandă și de ceva mai ascuțit care emana din cutie. Atingerea satinului halatului

ei de pantaloni, în timp ce ea se mișca între picioarele lui, era probabil cea mai erotică senzație pe care o trăise el. Răsuflarea ei fină pe părul lui. Alunecarea rece a unguentului pe zgârietură, atingerea ei la fel de ușoară ca o aripă de fluture. Murmurul gutural al încurajărilor pline de compasiune. Lipsit de cuvinte, dar plin de semnificații.

Gabriel și-a înghițit un geamăt.

— Nu este atât de adâncă pe cât am crezut că ar putea fi, a precizat ea, folosind o cârpă moale pentru a prinde o picătură de unguent înainte ca aceasta să se scurgă în sprânceană.

— Rănile de la cap au tendința de a sângera mai mult decât altele, apărând mai rău decât sunt inițial.

— Oh.

A aplicat un al doilea strat de cremă, fiind extrem de minuțioasă. Sau, poate, înceată? Fără îndoială că fusese o noapte traumatizantă pentru ea, poate că îi era frică să fie singură. Poate că venise la el căutând alinare, ceva ce el nu a avut niciodată de oferit.

— Ce ai văzut în seara asta... ce s-a întâmplat... Aș vrea să-ți pot spune cât de rău îmi pare că a trebuit să fii martoră...

— Pot să-ți spun ceva? I-a întrerupt ea, cu o voce fermă, cum nu o mai auzise niciodată.

— Bineînțeles.

Voia să știe totul despre ea.

— Seara aceasta a fost terifiantă. Dar nu mi-a fost rău din cauza a ceea ce ai făcut. Adică, mi-a fost, dar e vorba de sânge, vezi tu. Vederea sângelui îmi face greață, uneori atât de tare, încât leșin.

În acel moment, ochii i s-au deschis. Se putea ca, în tot acest timp, reacțiile ei să nu fi avut legătură cu el? Chiar și atunci când îi privise chipul, după Balul de la mijlocul nopții...

Fusese stropit cu sângele pe care îl vărsase pentru a o scoate de acolo.

— Dar tu ești voluntară la un spital, și-a exprimat el gândul cu voce tare.

Ea și-a ferit privirea.

— M-am gândit că, dacă voi fi mereu în preajma sângelui și a altor lucruri de genul ăsta, mă voi obișnui cu ele. Dar, după atâtea leșinuri, am fost considerată mai mult un pericol decât un ajutor și am fost delegată să stau cu oamenii în timp ce se refăceau și să ajut cu hârțogăria. S-a luminat în timp ce a întins mâna spre capacul cutiei. De asemenea, creez tincturi din plante pe care cumnatul meu, doctorul Conleith, le folosește ca remedii pentru bolile mai ușor de tratat ale pacienților săi.

— Oh? Și ce faci?

Trebuie că era deosebit de pricepută, deoarece, după aplicarea unguentului, nu-l mai durea rana de la cap.

— Ei bine, comprese de muștar și de tătăneasă pentru durerile în piept. Tincturi de mentă și de perișor pentru sinusuri și plămâni. Valeriană și mușetel pentru calmarea nervilor. Fenicul, mentă și rădăcină de lemn dulce pentru remedii stomacale. Frunze de zmeur și ulei de primulă pentru... ei bine, pentru afecțiuni feminine. Și asta, un antiseptic pentru răni. Titus a spus că a fost o mană cerească.

— De aceea îți petreci atât de mult timp în seră, și-a dat el seama, amintindu-și de câteva după-amiezi și seri în care avusese curajul să zăbovească pe aleea acoperită din curte pentru a o vedea cum își îngrijește numeroasele plante.

— Asta printre alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

Ea și-a șters degetele pe cârpă, iar el a observat că nu se mișcase încă dintre genunchii lui.

— Doar... tot ceea ce-mi vine în minte, presupun. Îmi place viteza cu care cresc plantele.

— Viteza?

A ridicat întrebător o sprânceană.

Ea și-a coborât privirea.

— Presupun că nu este cuvântul potrivit. Mai puțină viteză... mai multă tărie de caracter. Plantele sunt atât de capricioase uneori, atât de delicate și au nevoie de o

îngrijire foarte specială. Dar, în același timp, pot fi atât de hotărâte să înflorească. Să găsească o cale. Îmi place să cred că pot ajuta. Este ceva minunat în a băga degetele în pământ. Apreciez mirosul și texturile. Îmi plac vinișoarele de pe frunze și mișcările imperceptibile ale mugurilor. Unii urmăresc soarele, dar nu-i vezi niciodată mișcându-se. Este o lume atât de fascinantă pentru mine, o lume plină de viață, și totuși atât de liniștită și de tăcută. Este locul în care mă simt utilă, dar nu necesară. Luând un plasture mic de la chiuveță, ea s-a întors să îl aplice, prinzându-și limba în colțul buzei în timp ce se concentra. Secretul meu pentru acest unguent este arborele de ceai. Te va ajuta cu cicatricele.

— Ce mai contează o cicatrice în plus? a întrebat el ironic.

Ea a pufnit în râs și i s-a făcut pielea de găină. Buzele ei erau chiar acolo. Fiecare mușchi din corpul lui o știa.

— Domnule Severand! Ea l-a apucat de mânecă, iar el s-a uitat în jos și a văzut o pată roșu-închis pe ea. Ești rănit!

— Nu-i nimic, o să am grijă de ea când termini aici.

— De ce nu ai spus așa? Oh, Doamne!

Pânza pe care o ținuse peste tăietură a căzut pe jos la picioarele lor când ea l-a apucat de braț. Sângerase prin materialul subțire, deoarece ea rămăsese mai mult decât se așteptase el să o facă.

— Îmi... îmi pare rău.

Genunchii ei au cedat brusc, iar el a prins-o înainte ca ea să se prăbușească pe podea. Înmuindu-i-se brusc picioarele, ea s-a prelins printre picioarele lui.

Ochii ei negri s-au mărit aproape comic sub ochelari când fiecare dintre ei a devenit dintr-odată conștient de excitația care pulsa între ei.

Gabriel a uitat să respire. Ea nu avea lenjerie intimă. Nici corset. Nimic altceva decât o țesătură între sânii ei și penisul lui.

Hristoase! Ce senzație extraordinară!

Felicity, pe de altă parte, și-a pierdut vizibil controlul asupra respirației, dilatându-și și contractându-și coastele

peste mădularul tare lipit de ele. Pupilele i s-au mărit atât de mult, încât negrul amenința să înghită tot acel azuriu cu un întuneric care nu-și avea locul pe trăsăturile ei.

Era uimită? Șocată? Nemulțumită? Ofensată?

Excitată?

Cu siguranță că nu.

El a cuprins-o de umeri, cu intenția de a o ajuta să se ridice în picioare. Sperând că nu i se va face rău.

În schimb, ea a leșinat.

Gabriel a prins-o și a sprijinit-o de partea lui nerănită în timp ce își folosea cămașa pentru a lega un bandaj pe tăietură.

Gemând de durere în timp ce o ridica, a dus-o în camera ei și a așezat-o pe pat, trăgând la o parte păturile și așezându-le sub bărbia ei.

În fiecare fantezie pe care o avusese vreodată, se strecura în pat lângă ea.

— Noapte bună, Felicity.

Luându-și o libertate pe care nu o merita, s-a aplecat să-i dea un sărut pe frunte înainte de a fugi înapoi la toaletă.

Smulgându-și cămașa distrusă și înnodată, s-a apucat de treaba plictisitoare și dureroasă de a-și spăla rana și de a o coase folosind oglinda și încercând să facă minuni cu o singură mână. Nu străpungerea acului i-a făcut să scrâșnească din dinți, ci senzația firului care trecea prin piele.

A avut curajul să finalizeze cu greu, având nevoie doar de șase copci în total. După ce a terminat, a pus o parte din unguent pe rană înainte de a pune un strat de tifon peste ea și de a-și înfășura un bandaj în jurul cutiei toracice pentru a o ține fixă.

Ar fi vindecată în două săptămâni sau mai puțin.

În tot acest timp, se așteptase ca excitarea lui să se diminueze. Ar fi trebuit să contribuie la asta durerea, plictiseala cusăturilor și, da, vederea propriului sânge.

Dar se pare că nimic nu se întâmplase. Fusese într-o oarecare stare de excitare de când se sărutaseră. Chiar și

În timp ce îi omorâse dușmanii. Chiar și în timp ce se ura și se muștra.

Tot ce părea să facă penisul lui era să pulseze constant, cu o cerere din ce în ce mai intensă.

Și-a privit trupul în oglindă, gravat cu tatuaje și legat cu tifon, plasturele mic de sub linia părului.

Doamne, ce prost a fost. Să-și fi imaginat un răspuns sexual în ochii ei? În ce fel de vis ar fi putut exista el?

Nu mai avusese niciodată o femeie atât de aproape de el. Niciodată nu simțise formele moi ale unui trup feminin apăsate pe al lui. Nu se gândise niciodată la adâncitura erotică dintre sâni ca la un loc în care mădularul lui să găsească plăcere.

Un val de poftă agonizantă i-a slăbit genunchii.

Incapabil să se poată opri, el și-a descheiat șlițul pantalonilor și și-a lins palma înainte de a se strânge. Mușcându-și buza de plăcerea și de durerea senzației refuzate prea mult timp, și-a trecut mâna peste mădular.

Arcuindu-și gâtul, și-a sprijinit șoldul de tejea și a închis ochii.

Pielea aspră a mâinii lui era o consolare falsă, incomparabilă cu blândețea ei. Strânsoarea palmei sale, singura plăcere care îi era familiară, era adesea rapidă și eficientă.

Ceva care să atenueze presiunea.

De data aceasta, el și-a mângâiat propria piele așa cum și-a imaginat că ar putea face ea. Mergând de la bază până la vârf cu mișcări lungi și lente. Știa că imaginile care se revărsau în spatele pleoapelor lui erau degradante pentru frumusețea ei inocentă.

Dar acum cunoștea căldura atingerii ei, curiozitatea limbii ei, magia alunecoasă găsită în adâncurile gurii ei delicioase. Cum ar fi arătat acele buze perfecte, ca arcul lui Cupidon, deschise pentru a se înfășură în jurul capului...

Zvâcnirea ascuțită a unui orgasm l-a străpuns, acesta venind de nicăieri și lovindu-l ca un pumnal în întuneric.

Membrele i s-au blocat, iar mâna lui și-a accelerat ritmul când acum, cu ochii minții lui, vedea expuși acei

sâni. Frumoși și cu sfârcuri roz.

A gâfâit și s-a smucit, în timp ce plăcerea scotea lichidul cald din trupul lui, imaginându-și cum îi ungea pielea ei cu el.

Imaginându-și-o pe ea acceptând în gură, pe sâni, resturile alunecoase ale dorinței lui sexuale.

La naiba. Era un animal pentru că își dorea astfel de lucruri cu ea.

Și totuși, el îi va întoarce favoarea. Ar face orice pentru ea. S-ar înjosi până la ridicol dacă ea i-ar cere.

Sau, mai bine zis, dacă i-ar ordona.

Dumnezeule! Nimic nu l-ar mulțumi mai mult.

Și nimic nu ar putea fi mai departe de posibilitate decât să facă dragoste cu Felicity Goode.

Capitolul 9

O săptămână mai târziu

Felicity a folosit sunetul pompei de apă pentru a-l acoperi pe cel al lacrimilor ei.

Le ținuse la distanță, până când Titus a plecat după ce scăpase fără să vrea o veste neplăcută care îi afectase nervii deja zdruncinați.

Din obișnuință, l-a căutat pe Gareth în grădină, dincolo de picăturile nesfârșite de ploaie care se prelingeau pe geamurile de sticlă din toate părțile. Se făcuse nevăzut din momentul în care cumnatul ei apăruse în curte pentru a da vestea în seră.

Fără îndoială, gardianul ei personal a vrut să-i ofere puțină intimitate cu familia ei, dar se pare că dispăruse cu totul.

Pentru că el nu se sustrăgea niciodată de la datorie, ea știa că se afla în apropiere.

Și totuși la distanță.

Trecuse aproape o săptămână de la bal și nu se

simțise mai singură în viața ei. În dimineața de după sărutul lor – după ce ea leșinase la propriu pe el – se trezise să verifice dacă rana lui era în regulă.

Dacă erau în regulă.

Aparent, în timp ce coasta lui Gareth era suturată și se vindeca bine, seara aceea produsese ceva între ei. Deși era civilizat și receptiv la nevoile și sugestiile ei, Gareth devenise ca o fortăreață pe timp de asediu, rece și impenetrabil.

Și exasperant de politicos.

Revenise la a-i spune domnișoara Goode, ceea ce se simțea ca o palmă peste față de fiecare dată. La cele patru evenimente ulterioare la care participaseră, găsisese o modalitate de a evita să o atingă. Chiar și de a trece pe lângă ea pentru a le permite lacheilor să o dea jos din trăsură sau să-i ia mantia.

Fiecare interacțiune dintre ei fusese, în cel mai bun caz, monosilabică.

Ea ura lucrul acesta.

Umplându-și stropitoarea de alamă, Felicity a dus-o cu mâinile tremurânde până la rozmarinul ei. Nu-i scăpase din vedere ironia faptului că uda plantele cu mâna. Când potopul de afară ar fi putut face asta la fel de bine.

Nu conta. Atâtea plante s-au ofilit în frig și în vânt. Nu erau făcute să reziste la vremea necruțătoare. Aveau nevoie doar de un pic de adăpost împotriva frigului pentru a înflori.

O mână grijulie și un grădinar atent care să le scoată din ascunzătoare mugurii timizi.

Cine ar avea grijă de ei dacă i s-ar întâmpla ceva?

Singura persoană care mai știa câte ceva despre îngrijirea lor era doamna Winterton... și ea... ea...

O, Doamne.

Stropitoarea a alunecat din strânsoarea ei și a căzut pe trotuarul de piatră cu un zgomot dușmănos, vărsând apă în toate direcțiile.

Doborâtă și copleșită, Felicity și-a îngropat fața în mâini și a început să plângă.

Gareth a fost acolo în câteva secunde, cu mâinile pe umerii ei, pe încheieturile mâinilor, îndepărtându-le de față pentru a căuta o rană.

— Ești rănită?

Iată-!/ Pentru o clipă, acei ochi cenușii de gheață se topiseră de îngrijorare. Privirea lui i-a atins fiecare parte a feței, mâinile, pe o parte și pe cealaltă, stropitoarea răsturnată. „Ce naiba s-a întâmplat?”

Tot ce voia să facă era să se ducă în brațele lui, să-și apese obrazul pe pieptul lui tare și să elibereze furtuna de lacrimi care se adunase de atât timp. Pentru că știa cum s-ar simți acum, lipită de căldura și de mușchii care se aflau acolo.

Cum ar fi să găsești adăpost sub un asemenea stâlp puternic? Să-și arunce poverile pe umerii lui de Sisif, căci cu siguranță ei erau capabili să-i suporte greutatea, fie și numai pentru a-i da o clipă de respiro. Dar nu ar face-o. Nu când el a trasat atât de clar o linie între ei. Cu siguranță, era mai bine așa.

— Ce-a spus Conleith de te-a făcut să plângi? a întrebat el încruntându-se spre aleea acoperită, cu un soi de furie întunecată.

— E-Emmaline... Doamna W-Winterton. Starea ei s-a înrăutățit. Are dureri atât de mari, încât Titus a trebuit să o sedeze. E îngrijorat că, dacă nu poate să bea apă, organele ei ar putea ceda.

Expresia lui s-a schimbat de la o furie sălbatică la o uimire tulbură.

— Ai spus că se simțea bine când ai vizitat-o ieri.

Dând din cap, și-a strâns șorțul pentru a se șterge la ochi, din care lacrimile nu se mai opreau din scurs.

— Se simțea! Deși era puțin palidă și epuizată, a stat în picioare cât am purtat o întreagă conversație.

Cu blândețe, fără să o întrerupă, Gareth i-a desfăcut șorțul de grădinărit dintre degete și i-a pus între ele o batistă curată. Recunoscătoare, ea și-a șters nasul și a făcut tot posibilul să respingă avalanșa de frică și de emoții care amenința să o cuprindă.

— Emmaline se simțea puternică și a spus că va fi gata să se întoarcă acasă în curând. S-a ridicat în picioare pentru a mă îmbrățișa înainte să plec din spital și mi-a șoptit la ureche că sunt cea mai bună prietenă a ei. Mi-a promis că mă va iubi și mă va proteja mereu.

Și acum... Suferința i s-a adunat în ochi și s-a revărsat într-o nouă avalanșă de durere.

— Dacă aceea a fost ultima dată când mi-am văzut vreodată prietena? Totul pentru că *eu* nu am reușit să o protejez pe ea?

Prăbușindu-se în brațele lui, a făcut ceea ce își promisese că nu va face și i-a udat fața cămășii cu lacrimile ei.

Mâinile lui se odihneau pe spatele ei. Nu o îmbrățișare, dar o aparență de confort. Degetele puternice, surprinzător de suple și de agile, îi atingeau spatele într-o mângâiere blândă care era pe cât de ezitantă, pe atât de liniștitoare.

— Ce ai fi putut face pentru a o proteja pe doamna Winterton? Vocea lui suna incredibil de profund atunci când stătea sprijinită de pieptul care o producea. A vibrat prin ea ca un notă de consolare.

— Titus este convins că afecțiunea ei nu provine de la mâncarea prost preparată. El... el suspectează că a fost otrăvită.

El a scos un sunet gânditor.

— Doamna Winterton are dușmani? Să fi mâncat ceva în timpul misterioasei vizite de familie din acea zi?

Ea a scuturat din cap, cuibărindu-se mai tare la pieptul lui. Cămașa lui era umedă de ploaie și mirosea a pământ argilos și a mirosului și... a orice fel de mosc delicios care radia din pielea lui.

De ce observa astfel de lucruri într-un moment ca acesta?

— Puțin probabil. Îmi amintesc dar că a spus că era înfometată. Că nu a mâncat nimic în ziua aceea până când...

Brusc, și-a dat seama despre ce era vorba, în același

moment în care tot trupul lui a devenit rigid. S-au îndepărtat fiecare suficient de mult pentru a se privi unui pe celălalt și a-și dezvălui gândurile.

— Tocana de pește.

Felicity și-a dus o mână la frunte.

— I-am dat porția mea, iar tu nu ai luat mai mult de o îmbucătură pentru că nu-ți place peștele. Felicity a observat că ploaia îi strânsese pletele în mănunchiuri din care încă mai picura apa, scurgându-se pe denivelările trupului său. Tu nu te-ai simțit deloc rău?

El a clătinat din cap.

— Experiențele de viață mi-au dat un stomac de fier, iar majoritatea toxinelor au nevoie de o doză mai mare pentru a doborî un bărbat de talia mea decât pe o doamnă slăbuță ca doamna Winterton sau...

Privirea lui a coborât ușor.

— Sau pe mine, a răsuflat ea. Au încercat să mă otrăvească. Asta crezi tu, nu-i așa?

El nu a răspuns, dar mâinile lui s-au oprit pe spatele ei înaintea de se agăța de țesătură.

— Trebuie să-mi pun în ordine averea, și-a dat ea seama. Dacă mi se întâmplă ceva cu adevărat? Pentru cei care lucrează la mine în casă ar trebui să îmi fac griji.

— Da, a întrerupt-o el. Cineva care lucrează pentru tine încearcă probabil să te ucidă.

Ea a rămas nemișcată, în timp ce cuvintele lui au pătruns și au atins o coardă atât de dureroasă, încât nici măcar nu putea să o înțeleagă.

Scăpând din strânsoarea lui, ea s-a îndepărtat valvârtej.

— Este imposibil.

— Este singura posibilitate în acest moment. Scrisoarea a fost lăsată în solarul tău privat. Otrava, în mâncarea ta. Chiar și faptul că ai fost acostată la o anumită oră din noapte. Mâna lui masivă a prins-o de umăr și a întors-o. Agresorul tău știa unde vei fi, pentru că cineva din casa ta i-a furnizat această informație.

Și-a acoperit înspăimântată gura cu ambele mâini.

Fiecare parte din ea a respins însăși noțiunea. Cu toate acestea, logica lui era solidă.

— Ce ar trebui să fac?

— Ar trebui să îi concediezi până la ultimul.

Asta a făcut-o să-și încrunte sprâncenele și să dea frâu liber vorbelor către el.

— Nu pot să... Vreau să spun... unii dintre oamenii aceștia sunt în casă dinainte să mă nasc eu. Este casa lor. Refuz să-i pedepsesc pe toți pentru vina unuia singur. Nu fără să fiu sigură de vinovăția lor. Nu-mi cere asta!

El s-a încruntat, dar în cele din urmă a cedat.

— Ce zici de un concediu cu plată? Ai putea inventa un motiv pentru a-i scoate pe toți din casă pentru o perioadă, în timp ce noi facem o anchetă. Poți alege unul sau doi dintre cei mai de încredere să rămână. Doamna Pickering, poate.

Ea a dat din cap, simțindu-se amețită.

— Da. Și domnul Bartholomew. Doar dacă nu cumva făceau parte din... o, Doamne. Nu merită să ne gândim la asta. Ce se întâmplă?

O bandă de oțel îi înconjura plămânii și amenința să o stoarcă de viață. Cu inima bubuindu-i și cu vederea încețoșată, se temea că nu se va mai putea ține pe picioare.

— Felicity. Mâinile lui i-au cuprins umerii, strângând-o atent, dar ferm. Felicity, ascultă-mă! Și-a ridicat privirea spre el, constrânsă de tonul grav din glasul lui. Nu intra în panică. Voi avea grijă să fii în siguranță. Voi veghea asupra celor care au rămas. Mă crezi când îți spun asta?

Credea. Fără îndoială.

— Doar că... Aș vrea să nu am nevoie de tine.

I-a apucat antebrațele și i-a captat privirea, având nevoie să se descarce. Să explice. Să se scuze. Să alunge autocritica aceea care devenise o parte din conversația ei zilnică încă de dinainte de a-și putea aminti.

— Cum de mi se întâmplă asta? Întotdeauna am făcut ceea ce trebuia. Întotdeauna am făcut ceea ce era sigur. Mi-a fost teamă să nu mă complac să mă comport greșit,

pentru că atunci viața mea nu ar mai avea niciun sens. Nu aş fi de folos nimănui. Părinților mei, familiei mele, surorilor mele. M-am convins că sunt capabilă să-mi asum această imensă responsabilitate lăsată de tatăl meu, dar descopăr că, pe măsură ce mă simt mai amenințată, sunt mai puțin capabilă, iar eu... eu detest lucrul acesta la mine. Serios. Nici măcar nu te pot ajuta să-ți cos o rană fără să leșin. Nu pot face față oamenilor pentru mai mult de câteva ore, iar apoi îmi vine să mă prăbușesc. Sunt slabă și ineficientă și...

— Oprește-te!

Ea a clipit către el, uimită de tonul lui nu prea blând și de strângerea fermă.

— Ascultă-mă, Felicity Goode, a spus el cu un ton al vocii pe care ea nu îi auzise încă de la el. Unul care ar fi putut comanda legiuni. Ești capabilă de lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată în aceasta lume. M-ai învățat ceva în timp ce te-am privit. Că puterea – adevărata putere – este tăcută. Și că nimic nu este mai puternic decât amabilitatea. Să rămâi blând într-o lume dură, asta necesită un curaj imens. Curaj pe care puțini oameni îl au. Ai încredere în mine, Felicity, și te rog nu te distruge din cauza a ceea ce nu trebuie să schimbi. Nu lăsa pe nimeni să te facă să te simți slabă pentru că îți pasă.

Cuvintele lui i-au provocat cu totul alt fel de lacrimi în ochi, iar ea l-a privit cu un soi de dorință pe care nu o putea identifica deloc. Când el era aproape, când o atinge... nu se mai simțea atât de pustiită. Putea să creadă că posedă curaj.

El o făcea curajoasă.

— Putem să uităm ce s-a întâmplat în noaptea balului? a răbufnit ea, implorându-l în tăcere să topească fortăreața de gheață dintre ei. Nu vreau să existe această distanță inconfortabilă. Mi-e dor de ușurința cu care comunicam înainte.

Severitatea și ușurarea se așezau ciudat pe trăsături ca ale lui.

— Și mie la fel, a recunoscut el.

— Atunci, să ne gândim la ea ca la o seară ciudată și

periculoasă. Una despre care nu trebuie să ne mai amintim de acum.

— Așa mi se pare cel mai bine.

— Mulțumesc. I-a cuprins mijlocul cu brațele, având grijă să nu apese pe rana lui. El nu i-a întors îmbrățișarea, însă ea a înțeles că valul ei neobișnuit de afecțiune nu era nici potrivit, nici așteptat. Îndepărtându-se, s-a aplecat să își recupereze stropitoarea. După ce termin asta, vrei să stai cu mine în timp ce îi dau personalului vestea?

— Orice ai nevoie. A aruncat o privire în jur, la plantele și la ferigile ale căror frunze și flori se întindeau din ghivecele lor ca și cum ar fi sperat să îl atingă ca niște devotați admiratori.

— Pot să te ajut cu plantele?

— Nimeni nu s-a mai oferit să mă ajute până acum.

I-a înmânat stropitoarea, iar ea a recuperat una mult mai mică.

El a ridicat un umăr și s-a întors, aproape răsturnând un ficus.

— Dacă ai nevoie de ajutor, poți apela oricând la mine. Chiar dacă este ceva ce consideri neînsemnat.

Înduioșată, ea s-a întors cu spatele, ca să nu-i vadă emoția din inimă, care i se reflecta în privire.

Îl mințise, bineînțeles. Nu putea uita ce făcuseră la bal.

La fel ca și vederea unui uriaș ca el îngrijind florile ei iubite...

Sărutul acela avea să rămână cu ea pentru totdeauna.

Capitolul 10

Felicity a fost surprinsă să observe cât de repede s-a golit casa ei sub privirea atentă a lui Gareth. Până când soarele a apus, mai rămăseseră doar doamna Pickering și Bartholomew, iar Gareth coborâse scările și se dusesese la

bucătărie pentru a supraveghea livrarea de alimente și pentru a pregăti masa de seară.

Cei patru au mâncat împreună într-un mic colțișor de lângă bucătăria cu o priveliște minunată asupra curții și a grădinii.

Felicity chiar s-a bucurat de ploaia care se prelingea pe geamuri și de preparatele simple, porumbel la cuptor și sparanghel prăjit, întotdeauna îi plăcuse destul de mult doamna Pickering, iar femeia o făcea să se simtă mai bine în timp ce vorbeau despre Emmaline și despre lucruri mai triste.

Menajera chiar s-a străduit să-l atragă pe Gareth în conversație, întrebându-l despre copilăria lui și altele.

Deși era politicos, nu părea dispus să divulge prea multe.

Felicity a avut sentimentul că nu avusese o copilărie demnă de a fi ținută minte.

Clopoțelul de la ușă a întrerupt jocul lor de cărți de seară, pe care Felicity bănuia că Gareth îi lăsa să-l câștige.

L-a urmărit pe domnul Bartholomew până la ușă ca o umbră amenințătoare, cu trupul încordat și pregătit pentru aproape orice ar putea aduce noaptea la sosirea lor.

Orice, în afară de două gemene care țipă și de o îngrijitoare hărțuită.

— Effie? Ce s-a întâmplat? Felicity s-a repezit pe coridor către intrare, unde menajera nici măcar nu voia să renunțe la haină.

— Mama mea a dispărut, a mormăit ea, cu apa de ploaie picurându-i de pe bască. Se mai pierde uneori, vedeți dumneavoastră. Sir și Lady Morley le-au lăsat pe micuțele acestea în grija mea, în timp ce ei au plecat la niște treburi date de poliție și de politicieni, și este ziua de odihnă a celor mai mulți din gospodărie. Nu pot să-i duc la doctor și la Lady Nora, pentru că ea se odihnește, iar el se află într-o cezariană, aducând pe lume micuțul altei femei. M-am gândit că poate, din moment ce ai o gospodărie plină de personal...

— Bineînțeles, ai făcut bine să le aduci aici. Felicity a

smuls-o pe micuța Charlotte din căruciorul cu două fante și a aruncat-o în brațele lui Gareth, înainte de a se întoarce să o ia și pe micuța Caroline. Du-te să te ocupi de mama ta, Effie; vom fi bine până când se vor întoarce părinții lor.

Effie, o femeie cu părul vâlvoi, care ar fi putut avea între treizeci și cinci și cincizeci de ani, l-a privit pe Gareth cu un aer suspicios.

— Sunteți sigură că totul este în regulă aici? a întrebat ea.

Felicity ezitase mult în privința a ceea ce ar trebui să le divulge surorii sale și lui Morley, având în vedere că se întorseseră cu doar două zile înainte de pe continent. Trebuia să se întâlnească cu ei la o cină de familie sâmbătă și a decis să îl prezinte familiei pe Gareth și situația ei neplăcută în același timp.

Nu ar fi fost bine ca Effie să ducă informații despre un domn cu aspect înfricoșător la familia Morley.

Din fericire, doamna Pickering s-a grăbit și i-a dat lui Effie niște pâine caldă și provizii pe care să le ia cu ea.

Gareth, care încă o mai ținea pe ambele brațe pe copila care se zvârcolea și plângea, i-a oferit-o menajerei, care a aruncat pur și simplu pruncul pe umăr.

— Încă le ies dinții, bieții prichindei. Avem două biberoane fierte și un pic de lapte de capră pentru ei.

Privirea disperată și uluită de pe fața lui Gareth, în timp ce femeia dispărea pe hol, avea să rămână închisă în seiful de amintiri amuzante al lui Felicity pentru totdeauna.

— Uite aici. A strâns bebelușul la piept, trăgând pătura într-un leagăn improvizat și mângâindu-i fundulețul în timp ce îl legăna și îi sălta. Așa, ai grijă la capul ei și nu o împinge prea mult. Se va liniști în scurt timp.

Cu mișcări lente și dureroase, el imita strânsoarea ei, dar nu părea să aibă efectul scontat, căci micuța Charlotte nu făcea decât să se supere și mai tare.

El s-a strâmbat.

— Nu cred că eu...

— Nu, te descurci foarte bine, doar pune brațul sub ea. Da, așa. Să mergem în salon.

S-a întors cu spatele către el, având nevoie de o clipă pentru a se liniști, după ce vederea lui cu un copil dolofan și salivându-i pe umăr îi provocase o explozie de fluturi în stomac.

Ea s-a dus la canapea și s-a așezat, legănând copilul liniștit în brațe, în timp ce îi vorbea cu voce tare.

— Poftim, micuțo! A mângâiat fruntea micuță a fetei, și-a trecut vârful degetului de-a lungul podului nasului ei. Ai scăpat de frig acum. Ești cu mătușa Felicity, ce distracție va fi. În loc să se așeze pe scaunul său obișnuit de vizavi, Gareth s-a așezat lângă ea. Urmărind-o cu atenție și imitându-i fiecare mișcare.

— Ce fac acum cu el?

Nota de agitație neobișnuită din glasul lui a făcut-o să își înfrâneze un zâmbet.

— Doar desfă pătura, ca să se poată mișca, a corectat Felicity cu blândețe. Și este o *ea*, iar numele *ei* este Charlotte.

A așezat bebelușul lungit pe genunchi, sprijinindu-i capul între genunchi în timp ce îi desfăcea membrele ocupate. În timp ce pumnișorii se roteau în vânt și piciorușele mici loveau libere și recunoscătoare, el a aruncat o privire de la un bebeluș la altul cu o buimăceală serioasă.

— Cum le poți deosebi?

— Poate că nu știi asta, dar sunt o geamănă. Asta mă face să fiu foarte calificată, presupun.

— Nu mai spune.

Nu putea fi sigură, dar i se părea că el îi evită foarte intens privirea.

— Am menționat-o pe sora mea Mercy. Cea care călătorește. Fiorul de tristețe o luase prin surprindere. Îi era dor de Mercy în fiecare zi, dar în această seară separarea lor era ca o durere fizică.

Ce ar crede Mercy despre Gareth Severand?

— Nu-ți place că este cu soțul ei? a întrebat el prompt.

Ea a clătinat din cap când pumnul micuț al lui Caroline s-a închis peste degetul ei.

— Nu-mi place că a luat-o de lângă mine. Dar i-am spus să plece. Ea este atât de fericită. Are parte de toate aventurile la care tânjea încă de când eram mici. Și mă bucur de lucrul acesta.

— Și căsătoria ei? Soțul ei? Te bucuri de toate acestea?

Ea a aruncat o privire și l-a văzut cum își ținea mâinile întinse ca niște mici apărători în fața loviturilor puternice ale lui Charlotte. Bebelușul părea încântat de acest lucru și s-a bucurat instantaneu.

— Nu pot să spun că îl cunosc bine, a recunoscut Felicity, atrasă din toate punctele de vedere de imaginea lui cu un copil în brațe. Liniștită de prezența lui. De faptul că stăteau atât de aproape. Voi fi sinceră, am îngrijorările mele. A fost... ei bine, un bărbat rău famat și fără scrupule în cea mai mare parte a vieții sale. Dar l-am crezut când a spus că o iubește. Nu cred că am mai crezut vreodată ceva atât de mult ca lucrul acesta.

De fapt, întotdeauna își dorise ca un bărbat să o privească așa cum o privea Raphael Sauvageau pe Mercy.

Ca și cum ea ar fi fost cea mai mare comoară a lui.

— Și.. sora ta îi răspunde cu aceeași dragoste?

El părea mai interesat de răspuns decât bănuia ea că va fi. Ce frumos, ca un bărbat să fie atât de atent la o conversație care nu era despre el.

— Oh, da, a plecat după el.

— De unde știi toate lucrurile acestea dacă nu sunteți împreună?

Felicity râse zgomotos.

— Scrisorile ei sunt în cea mai mare parte spumoase, efervescente, pline de laude la adresa lui. Și mă bucur atât de tare de toate acestea.

— Nu pari atât de bucuroasă.

A privit în jos, la bebelușul înfășat din brațele ei, convinsă că un copil atât de liniștit precum Caroline ar putea să semene cu ea. Oare va fi doar o mătușă pentru tot restul zilelor ei? Poate că nimeni nu-i va spune niciodată mamă?

— Dacă este să fiu sinceră, sunt invidioasă. Mercy a susținut întotdeauna că nu se va căsători niciodată. M-a făcut și pe mine să promit că nu mă mărit. Aveam de gând să ne croim propriul drum în această lume, așa cum am venit în ea. Împreună. Și iată-ne aici... iată-mă aici... supusă datoriei, în timp ce alegerea ei i-a acordat cumva un minimum de libertate.

Și-a dres glasul în același timp în care Charlotte a scos un zgomot de adorație față de Gareth.

— Cred că te place, a murmurat ea când copilul și-a încolăcit pumnișorul puternic și dolofan în jurul unuia dintre degetele lui aspre.

— De unde știi?

— Uită-te la chipul ei, este foarte mulțumită.

— Ei bine... Nasul i s-a strâmbat într-o grimasă ironică. S-ar putea să fi fost din cauza bulelor pe care tocmai le-am simțit ieșindu-i prin dos.

Felicity și-a dat capul pe spate și a râs într-o explozie de veselie pură. Cât de ușor reușea el să-i risipească melancolia de mai devreme cu acest simț al umorului. Și singurătatea ei, cu simpla lui prezență.

Când, în sfârșit, l-a privit pe Gareth, acesta rămăsese nemișcat.

Și îi zâmbea. Un zâmbet sincer. Ambele părți ale buzelor i se relaxaseră în ceva ce părea a fi bucurie.

A fost ca și cum ar fi stat pentru prima dată la soare. Cald, frumos și uluitor

— N-ai mai ținut niciodată un copil în brațe? a întrebat ea, uitându-se în altă parte și strângându-și coapsele.

— Niciodată.

— La vârsta ta? Mi-e greu să cred lucrul acesta.

Zâmbetul lui i se topise într-o ironie sfidătoare.

— Eu nu sunt Matusalem.

— Câți ani ai?

— Patruzeci și trei și toți ai mei, a mormăit el, evident jignit.

— Nu vârsta ta mă surprinde, ci faptul că nu ai fost niciodată în preajma copiilor. Sunt doar doisprezece ani

Între noi, însă nu cred că este o diferență semnificativă.

— Presupun că nu.

Charlotte a ales acel moment pentru a-i băga degetul capturat în gură și a-l mesteca cu o vigoare nemiloasă, atrăgându-i atenția.

— Sunt o halcă prea mare pentru tine, micuțo, a rostit el satisfăcut. Dar roade, dacă te simți mai bine. Charlotte a gângurit, zâmbind și salivând pe mâna lui. Ia te uită, sora ta crește un mic canibal.

A verificat să vadă dacă Felicity asista la spectacol, un zâmbet de mândrie fermecător netezindu-i trăsăturile dure ale feței. Producând riduri frumoase la colțurile ochilor și adâncindu-i liniile gurii.

Oh, se uita.

Se uita într-un fel în care nu se mai uitase niciodată la el. Ea a simțit furnicături pe piele și o strânsoare în jurul oaselor și, dintr-odată, a fost conștientă de toate lucrurile care o făceau să fie o femeie. Sâni ei au devenit grei, plini de dorință, sfârcurile strângându-i-se până aproape de durere. Își simțea gura uscată, dar umezeala se aduna între coapse. Coapse care tânjeau să se deschidă și să se strângă în același timp.

Acest bărbat. El susținea că nu are copii. Nici familie. Și i se părea o parodie că lumea va continua să existe fără copilul lui.

Ce abuz de perfecțiune masculină!

Doamne, cât de alarmant era faptul că trupul ei părea să ceară ceva fără permisiunea ei.

Poate că Felicity era inocentă, dar acum înțelegea de ce autorii descriau dorința ca pe o foame. Era o senzație atât de carnală și de josnică. Atât de mistuitoare. Atunci când cineva avea nevoie să mănânce, corpul și creierul rareori permiteau orice funcție până când foamea nu era satisfăcută. Nevoia era obsesivă. Copleșitoare.

La fel era și aceasta.

Întreaga ei ființă fremăta de simțire. De propria dorință. Și va fi imposibil să se gândească la altceva până când nu-și va controla foamea...

Sau până când nu își va umple acel gol cu Gareth Severand.

Capitolul 11

Gareth nici măcar n-a mai putut să exprime profunzimea ușurării sale atunci când menajera s-a întors ținând în mâini biberoanele calde, din sticlă, cu mici tetine de cauciuc.

Felicity agita un biberon și îi dădea ordine lui în timp ce o hrănea pe... Of, la naiba! Uitase pe care o ținea în brațe. Pe Caroline? Pe Catherine? Pe Charlotte?

Nu era cazul să o întrebe pe niciuna din doamne, care se ocupau de micuțe cu o grijă de expert. Nu când păreau atât de încântate de el.

Privind în jos la ființa micuță din poala lui, a fost lovit de un ciudat sentiment de uimire. Copila se uita la el cu ochii de aceeași culoare uimitoare ca ai lui Felicity, iar degețelele ei apucau sticla într-un mod neelegant, chiar dacă el o ținea fixă. Buzele ei se lipeau în jurul tetinei, în timp ce o ronțăia, mai degrabă decât să sugă. A trecut un singur deget peste buclele negre și subțiri pe care le putea vedea pe capul ei rotund.

Era greu de crezut, *de înțeles* mărimea degetelor ei de la picioare, chiar dacă erau chiar în fața lui. Cum de picioarele cuiva, care arătau la început ca niște găluște, ajungeau membre utile, pe care oamenii se bazau atât de mult? Cum se putea ca un bebeluș atât de plinuț, cu gropițe și încrețit ca un sul, să se dezvolte într-o persoană în toată regula?

Cum era posibil ca el să fi fost cândva așa? Mic. Neajutorat.

Datorită mamei sale și câtorva miracole, el și Raphael supraviețuiseră.

El fusese cât pe ce să nu o facă. De atâtea ori. Tatăl său nu s-ar fi supărat de dispariția lui, atât timp cât ar

profitat de pe urma ei.

Oglinda spusese această poveste până de curând.

— Este bine să ai din nou un bărbat în casă. Comentariul doamnei Pickering i-a atras atenția asupra locului în care se afla ea, deasupra lui, zâmbind aprobator. În ciuda circumstanțelor.

El a dat din cap în semn de mulțumire, neștiind exact cum să reacționeze la un compliment.

— Avem un loc unde să doarmă? a întrebat el.

— Cu siguranță, dar mai întâi trebuie să o faci să râgâie.

Fiind convins că înțelesese greșit, înclină capul.

— Trebuie să... ce?

— Pune-o pe umărul tău și dă-i câteva lovituri.

El rămase perplex. Auzise că aristocrația avea niște practici ciudate și alarmante de creștere a copiilor, dar chiar așa?

— Nu lovesc un copil.

La auzul acestor cuvinte, ea râse copios.

— Așa, prostuțule. Smulgând-o pe fata din brațele lui Felicity, a sprijinit copilul pe umărul ei și i-a dat câteva bățai ferme pe spate. Unde l-ai găsit pe acest nerod?

Felicity i s-a alăturat râzând.

— L-am găsit pe aleea acoperită și mă bucur foarte mult că am făcut-o.

Scânteia fierbinte pe care seara o aprinsese în pieptul lui s-a întins și s-a transformat într-o vâlvătaie care rivaliza cu cea a unui whisky bun.

— Acum încearcă, băiete, i-a spus Pickering. Uite așa!

Ezitând, a sprijinit micul îngerăș cu un smoc de păr și și-a făcut mâinile căuș, mângâind-o ușor pe umeri și pe spate.

Ambele femei suspinau în tandem, ceea ce l-a determinat să își ridice sprânceana în semn de nedumerire.

— Oare nu fac ce trebuie?

Un sunet ușor și necivilizat s-a auzit lângă urechea lui, urmat de o scurgere caldă de ceva pe gulerul lui și pe spate.

Gareth a făcut ochii mari când a simțit un miros acru.

— Oh, la naiba. Adică... rahat. Adică... îmi pare rău. Doamnelor. Este... ea... în regulă? Am...

— Nu te îngrijora, băiete, e ceva ce le place bebelușilor să facă din când în când.

Menajera a săltat-o pe Caroline, cu obraji ei rumeni, zâmbind amuzată.

Felicity a sărit în picioare și s-a aplecat asupra lui, ridicându-i copilul de pe umăr. Micuța ștregărită părea neobișnuit de mulțumită de ea însăși, în timp ce îi smulgea o șuviță de păr înainte de a fi trasă de lângă el.

Strângând bebelușul la piept, Felicity a șters colțurile gurii ei și s-a dovedit incapabilă să își înfrâneze un chicotit văzând expresia lui uimită.

— Îmi pare atât de rău că te-a murdărit. Te rog să nu fii supărat.

— Nu sunt. Ridică din umeri. M-am murdărit cu lucruri mai rele.

El nu putea să citească expresia de pe chipul ei înainte de a o ascunde de el. Un soi de suferință, sau poate dorință... Poate că avea nevoie să-și examineze propria viziune.

— Probabil că vrei să te cureți. A arătat spre ușă. Eu și doamna Pickering vom pune lucrurile în ordine aici.

Gareth nu putea face nimic altceva decât să dea din cap în timp ce privea tabloul din fața lui. Lămpile aurii creau o aureolă în jurul părului lui Felicity. Argintiul, fildeșul și griul liniștitor al încăperii contrastau cu violetul rochiei ei, care îi picta cumva ochii în aceeași nuanță.

Copilul din brațele ei a întins o mână peste obrazul ei colorat în nuanța piersicii, agățându-i un deget în gură, ceea ce a făcut-o să râdă și să ciugulească degetele mici.

— Uite ce i-ai făcut bietului domn Severand, Charlotte, a icnit ea. Cu siguranță semeni cu mătușa ta Mercy.

Bolborosind nimicuri, copila și-a așezat fruntea pe cea a lui Felicity, care a închis ochii, aparent înviorată de dulcea afecțiune a gestului.

Cineva o va face mamă într-o bună zi.

Un nenorocit norocos o să pună sămânța unui prunc în pânțele ei. Va vedea cum crește acel copil în corpul ei miraculos. Cum își va ține progenitura cu mândrie.

Simplul gând îl îmbolnăvea.

— În cazul acesta, scuzați-mă, doamnelor.

Înainte să-i întoarcă favoarea dubioasă a lui Charlotte și să verse peste tot, s-a rotit pe călcâie și a părăsit încăperea.

Gabriel nu s-a grăbit să facă baie și să se îmbrace, pedepsindu-se pentru sentimentele sale ridicole.

Dorința de a uide orice bărbat care o atingea, laolaltă cu toate motivele pentru care refuza să facă acest lucru, devenise un vârtej tumultuos de frustrare îndreptat doar împotriva lui însuși.

Nu-și dorea nimic mai mult decât fericirea ei.

El nu-și dorea nimic atât de mult ca *pe ea...* ceea ce, foarte probabil, îi va distruge șansele de fericire.

Viața îl învinsese chiar înainte de a se naște.

Până când a terminat el de îmbăiat, de îmbrăcat, de aranjat și de întors la etajul întâi, Cresthaven Place devenise deja tăcut și aproape întunecat, în timp ce doamna Pickering se chinuia să stingă lămpile. L-a întâmpinat cu un zâmbet și făcându-i cu ochiul.

— Sir și Lady Morley au venit să-și ia micuții acum mai puțin de jumătate de oră.

— Înțeleg.

S-a uitat la ușa închisă a salonului, întrebându-se dacă Felicity citea de cealaltă parte a ei.

— S-a dus la culcare, l-a informat femeia atentă. Dar în bucătărie sunt niște afumături, brânzeturi și pâine proaspătă. Soțul meu, Gordon, era un bărbat de statura ta. Până să moară de holeră, dorea mereu o masă în plus înainte de a se culca. Aproape că mi-a mâncat toată averea, Dumnezeu să-l odihnească. Și-a aranjat apoi scufia și i-a făcut cu ochiul. Îmi amintești un pic de el, dacă vrei să crezi asta. Mâini aspre. Maxilare dure. Inimă blândă.

Gareth a vrut să o corecteze, dar nu a fost în stare să

contrazică o văduvă cu suflet bun.

Inima lui era așa cum fusese de când se știa. Dură, rece și ofilită.

— Mulțumesc.

El a zăbovit la balustrada de la baza scărilor, studiind-o pe doamna Pickering pentru o clipă. Dacă ea avea vreo legătură cu ceea ce se întâmpla în această casă, nu ar mai trebui să aibă niciodată încredere în instinctele sale.

— Dacă v-aș cere să ghiciți cum ar fi putut ajunge otrava în bucătărie, cine ați spune că este posibilul vinovat?

Ochii negri ai femeii s-au umezit de remușcări.

— Nu-mi pot imagina pe nici unul dintre noi făcând așa ceva. Mai ales bieteii domnișoare Felicity. Întrebați pe oricare dintre noi și veți primi același răspuns; oricine îi face rău acelui înger de fată merită să ajungă la diavol.

— În privința asta suntem de acord, a spus el și s-a întors să urce scăările.

— Domnule Severand? a strigat doamna Pickering după el.

— Da?

— Mulțumesc... pentru că ai grijă ele ea. Mi-aș dori să găsească un bărbat ca dumneata, și nu pe vreunul dintre acei dandy cu care tatăl ei ar fi vrut să o lase. Voi doi ați fi o adevărată binecuvântare ca stăpân și stăpână.

Gabriel a strâmbat din nas.

— Amândoi știm că nu sunt suficient de vrednic să îi sărut picioarele, doamnă Pickering.

— Tocmai acesta este unul dintre motivele pentru care ești ideal. A făcut un gest de lehamite. Majoritatea bărbaților cred că sunt darul lui Dumnezeu pentru femei, când de fapt este invers. Cineva ar trebui să fie atât de norocos încât să îi fure inima, iar acea inimă era în ochii ei când te-a privit în seara aceasta.

Și-ar fi dorit ca ea să nu fi spus asta.

— Știi că, dacă ar lua un bărbat ca mine, ar pierde totul. Pe dumneata, casa aceasta, siguranța ei.

Inocența ei, liniștea fragilă pe care o avea, reputația ei și... un nume bun. Posibil chiar și sufletul ei.

— Noapte bună, doamnă Pickering.

— Noapte bună, băiete, a suspinat ea, înainte ca vorbele să i se audă pe scări în sus. Aceste fete Goode au învățat toate că la unele lucruri merită să renunți...

El nu a răspuns, doar a urcat cu pași greoi scările interminabile până la etajul trei.

„Nu pentru cineva ca mine.”

Capitolul 12

Scârțâitul unei scânduri l-a trezit pe Gabriel dintr-un somn tulbure.

Ridicându-se brusc în picioare, asculta întunericul. Secunde treceau în tăcere și, exact când începuse să se întrebe dacă sunetul fusese în vis, s-a alertat la o mișcare pe scări.

Sărind în picioare, și-a tras pantalonii, și-a înfipt pumnii în mânecile cămășii și a pus mâna pe pistol.

Când Gabriel ucidea, prefera ca moartea să fie tăcută. Și umedă. Dar nu voia să pună viața ei în pericol, când un act de violență rapid și letal putea fi mai eficient.

Apăsându-și urechea la ușă, nu a auzit nimic de cealaltă parte, așa că a dat buzna afară și a traversat holul mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Totul era tăcut și liniștit.

S-a dus în camera ei. A ezitat, apoi și-a amintit că ezitarea ucide oameni.

Intrând înăuntru, a găsit așternuturile ei de pat șifonate. Și goale.

— Felicity? A început să caute în fiecare colț întunecat al camerei ei. În dulap. A verificat ferestrele, găsindu-le încuiate.

Zgomotul unei uși a răsunat de la parter.

A luat-o la fugă spre hol și a zburat pe scări la timp pentru a vedea cum dispar razele de lumină din spatele casei. Întorcându-se spre vestibul, a zărit o mică strălucire

În curte prin geamurile de la intrarea din spate. A ajuns acolo în câteva secunde.

Strălucirea se diminuase acum, aflându-se în interiorul serei.

Un felinar singuratic împrăstia umbre vagi de frunze și de flori pe pavaj, întrerupte de mișcările unei fete într-o cămașă de noapte albă.

Coborându-și arma, Gabriel și-a ridicat privirea pentru a vedea strălucirea lui Felicity, care zbura prin seră asemenea unui fluture prins în capcană.

Când el a deschis ușa, ea s-a întors, cu ochii mari cuprinși de o teroare pe care el nu o mai văzuse niciodată până atunci, fluturând o mistrie spre el ca și cum ar fi fost o floretă.

Ușurat că o găsisese singură, a pășit înăuntru pe lespezile de piatră reci sub picioarele lui goale.

Identificase cu precizie momentul în care ea îl recunoscuse prin ochii opacizați de forța îngrozitoare care o ținea în sclavie. Răsuflând de parcă ar fi alergat o leghe la turăție maximă, a lăsat jos instrumentul ascuțit de grădină și s-a aplecat, sprijinindu-și palmele pe genunchi.

Gabriel s-a dus la ea, aruncându-și pistolul pe bancul de lucru din spatele ei.

— Ce e în neregulă? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să respir. Nu pot... Sunt... A tresărit și a căzut în genunchi, tremurând, transpirând și înghițind aer.

Prinzând-o de umeri, el s-a lăsat în jos, susținându-i greutatea.

— Ai luat ceva? Ai mâncat ceva? Ești bolnavă?

— Nu, a spus ea gâfâind. Nu. Îmi pare rău. Îmi pare rău că... sunt distrusă. Te rog să mă lași.

Va trece. Ea spusese asta în parc, în seara balului.

Ritmul inimii lui s-a mai liniștit când și-a dat seama că nu se lupta cu convulsii, cu o rană sau o toxină.

Doar cu propriii ei demoni.

Îi spusese că avea episoade de teroare, dar el nu-și imaginase niciodată că ar putea fi atât de puternice ca acesta.

Felicity s-a lipit de el, cuibărită la pieptul lui ca o pisicuță în căutare de căldură, iar el nu a putut face altceva decât să-și încolăcească trupul în jurul ei, creând un adăpost.

— Ești în siguranță. Am eu grijă de tine.

I-a strâns capul la pieptul lui cu o mână, iar cu cealaltă i-a cuprins spinarea tremurândă.

— Respiră calm!

— Nu pot! a spus ea gâfâind. Pielea îmi arde, iar mâinile și picioarele îmi sunt atât de reci. Simt că mă sufoc, așa simt. *O, Doamne!*

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, a liniștit-o el, urmărindu-i pulsul care îi sărea în gât ca o pasăre colibri în colivie. Respiră cu mine.

El și-a umflat intenționat coastele, apoi le-a contractat, îndemnând-o să facă la fel.

La început, inspirațiile ei erau șovăielnice. Bruște și mult prea rapide, dar a făcut cum îi ceruse el să facă. S-a concentrat. Și după câteva minute de tăcere, respirația ei se potrivea cu ritmul respirației lui, cu doar câteva sughițuri.

Tremurul membrelor ei s-a domolit, iar ea s-a lipit de el complet epuizată.

— Gata, a spus el. Vrei să-mi spui ce te-a speriat? A fost un coșmar?

— Nu cred. Uneori mă trezesc așa. Nu mă pot opri. E ca un val care mă trage în jos și mă îneacă de spaimă.

— De ce ai venit aici?

„De ce nu ai venit la mine?”, a spus el în gând.

— Dacă rămân în întuneric, de cele mai multe ori nu se oprește sau mă va chinui până dimineața. Uneori pot să îmi distrag atenția aici până când dispăre. Răcoarea aerului, treburile din grădină, stropirea mâinilor și a feței cu apă rece, îngroparea nasului în lavandă. Îmi pot concentra mintea asupra altor lucruri și, în cele din urmă, îmi trece. Însă, de data asta, mi s-a părut imposibil.

Și-a ridicat capul de pe pieptul lui, iar răcoarea nopții i-a sărutat pielea.

Pielea. Nu-și încheiase cămașa.

— Te simți mai bine acum? a îndrăznit el. Poți să stai în picioare?

Aprobând din cap, i-a permis să o ajute să se ridice, dar când el a dat să se retragă, ea a făcut un pas înainte, menținându-și corpul lipit de al lui.

— Așteaptă! Și-a așezat obrazul înapoi pe inima lui, găsindu-i ritmul cu urechea. Un braț a alunecat în jurul trupului său, pentru a se odihni pe rândul de mușchi de lângă coloana vertebrală, iar celălalt a trasat tatuajul albastru al unui craniu rânjit chiar sub claviculă. Nu știam că arăți așa.

Vârfurile degetelor ei au conturat un traseu pe pectoral, găsind alte imagini în puzderia de păr de pe pieptul lui.

Ar fi fost prea amabilă să o spună dacă i s-ar fi părut hidos la vedere.

Corpul lui era o hartă inestetică de bestii înfricoșătoare, corăbii îmbătrânite, arme, icoane și simboluri ale morții. Nu trebuia să se uite, dar al naibii să fie dacă el nu voia ca ea să descopere fiecare centimetru.

— Ce faci?

De data aceasta, vocea *lui* a fost cea care tremura.

— Nu pot să spun. Doar că... îmi place cum te simt. Mâna de pe spatele lui testa adânciturile și umflăturile mușchilor de acolo, răsfirându-și degetele în evantai pe întinderea de piele netedă. Felul în care arăți. Degetele ei ușoare au sărit peste ridicătura sensibilă a sfârcului lui cu o mângâiere ușoară ca o pană, lăsând dăre de foc în urma lor. Felul în care mă ții în brațe.

— Felicity, a mormăit el în timp ce ea s-a împiedicat de câteva coaste, găsind bandajul de pe rana lui care se vindeca și trasând exteriorul.

— Urăsc faptul că ai fost rănit din cauza mea.

Iar el ura faptul că ea ar putea fi în pericol din cauza lui. Se ura pentru că a mințit-o și pentru adevărurile care îi vor provoca dureri.

Ura faptul că exista o voce decentă undeva, dincolo

de dorința lui arzătoare, atât de slabă și de joasă, o voce care li spunea să se retragă. Să-și încheie cămașa și să o ducă în pat.

În patul ei. Singură.

Pielea de pe tot corpul i s-a făcut ca de găină când ea s-a aplecat pe spate pentru a-l privi, trăgându-și mâna în jurul trunchiului până când ambele palme s-au întins pe pieptul lui.

Respirația i s-a blocat în spatele coastelor în timp ce descoperea lucruri despre sine pe care nu le știuse până atunci. Lucruri pe care își imagina că ceilalți oameni le știau la vârsta lui.

Pentru că fuseseră atinși de alte ființe umane.

Senzația dată de unghiile ei care îi atingeau pielea era probabil cea mai dulce pe care o experimentase vreodată. Își dorea mai mult. Voia să se lase mângâiat asemenea unui câine în căutarea atingerii stăpânului. Locul în care coastele lui se uneau de coloana vertebrală era plin de fiori. Iar atingerea sfârcului o resimțea ca pe o tresărire de plăcere în mădular.

Plăcute lecții au fost acestea. Descoperiri fericite.

— Închide ochii, a șoptit ea.

Era o idee deosebit de proastă. Când arăta ca un înger perfect, cu o aureolă aruncată peste părul ei de lampa singuratică. Pielea ei imaculată strălucea în întuneric ca un faur. Ochii învinețiți, cu cearcăne de oboseală dedesubt, dar sclipind de un sentiment întunecat și orbitor în același timp.

Nu voia să închidă ochii, nu când asta i-ar fi ascuns această viziune.

— Te rog să închizi ochii! I-a implorat ea. Nu pot să fac asta dacă mă privești, nu sunt destul de curajoasă.

El a închis ochii, incapabil să îi refuze ceva. Încrezător că nu-i va face rău.

Degetele îi alunecau pe piept până la mușchii de sub gât și apoi pe ceafă pentru a-i trece prin păr și a-i trage capul în jos.

Un sărut, nu mai consistent decât un nor de ceață, i-a

atins buzele.

El ar trebui să pună capăt aventurii. Nu era bine să continue aici. Nu acum. Nu când ea era într-o stare atât de vulnerabilă, iar tot corpul lui era doar un nerv înfierbântat.

Implorând să fie atins. Să fie alinat. Să fie mângâiat și stârnit și să facă toate lucrurile pe care nu le mai făcuse până atunci.

Toate lucrurile, își dădea seama acum, de care un om avea nevoie pentru a se simți viu.

Să simtă... orice.

Dezvăluirea a venit într-o avalanșă de emoție nejustificată, în timp ce ea îi mângâia curbele gurii cu mici apăsări și ciupituri cu buzele ei. Mângâindu-i buza de sus, lingându-i-o pe cea de jos înainte de a se retrage. Testând cicatricea din colț cu o săgeată a limbii ei.

Gemând, el și-a retras gura de pe a ei și i-a îndepărtat mâinile de pe pieptul lui, înainte de a-i întoarce spatele și de a se retrage spre ușă.

Lipăitul picioarelor ei goale pe dale i-a spus că nu-i permitea să se retragă.

— Gareth? Am făcut ceva greșit?

— Tot ce s-a întâmplat a fost greșit, a protestat el pe un ton supărat, gutural.

Dar nimic pe lume nu-l făcuse vreodată să se simtă atât de bine.

În primul rând, nu se numea Gareth, iar de aici încolo, adevărurile deveneau tot mai distructive.

— Tu ar trebui să fii cea cu ochii închiși, a rostit el. Nu ar trebui să îți petreci timpul sărutând monștri.

— Oh, nu. S-a repezit să-l îmbrățișeze, apucându-l de umeri așa cum o făcuse el înainte. Nu, Gareth, nu trebuie să crezi asta. Tu nu ești un monstru, ci lumea este monstruoasă. Palmele ei s-au ridicat spre maxilarul lui, cuprinzându-l de ambele părți. Tu ești... o minune. Prezența ta a fost o minune pentru mine. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu m-ai fi găsit.

Încrederea din ochii ei era cea care îl zăpăcea. O strălucire serioasă pe trăsăturile ei, care îl făcea să se simtă

absolut devastat.

— Felicity, eu nu sunt... nu sunt deloc așa cum crezi tu. Nu ai fost martoră la cine sunt eu sau la ceea ce sunt capabil să fac. S-ar putea să-ți imaginezi că da, pentru că m-ai văzut terminând mai puțin de o mână de bărbați pentru a te apăra, dar, crede-mă, este mult mai rău decât atât.

— Cum? Strânsoarea ei de catifea nu se slăbise în timp ce îi ținea fața captivă. Spune-mi.

— N-are rost să mărturisesc, pentru că nu există scuze, a avertizat-o el, prinzându-i încheieturile mâinilor și îndepărtându-i palmele de pielea lui, hotărât să îi spună ce adevăruri putea să-i spună. Am devenit insensibil când eram foarte tânăr. A trebuit și o fac, pentru a putea fi din oțel și piatră, mai degrabă decât din carne și sânge. Am făcut-o ca să pot săvârși faptele îngrozitoare care mi se cereau, dar numai la început. După mult timp, a început să-mi placă violența. Și, câțiva ani mai târziu, nu mi-a mai păsat deloc. M-am plictisit de ea. Rece și impenetrabil. Fără sentimente. Fără milă. I-am rănit pe cei care nu meritau. Am luat ceea ce nu-mi aparținea. M-am răzbunat mult mai atroce decât insulta propriu-zisă. Nu ai nici cea mai vagă idee cine sunt eu...

— Ascultă aici! Ea și-a vârât degetele reci în ale lui, iar el nu a putut face altceva decât și i le încălzească. Folosindu-se de consimțământul lui, ea a dus mâinile lor unite la pieptul lui și i-a întins degetele peste inimă înainte de a le acoperi cu palma ei.

— Tu nu ești oțel și piatră. Aceasta este carne și sânge. Căldură și conștiință. Ești un om, nu o mașină. Și, deși ești dur, nu cred că ți-ai pierdut sensibilitatea. Altcineva a încercat să o elimine din tine, dar tu nu i-ai lăsat. Cred că ai îngropat-o undeva acolo, unde nu au putut-o găsi. Poate undeva unde nici tu nu o poți găsi și te-ai convins că nu există. Dar eu cred că ai putea descoperi acea sensibilitate și să-ți recuperezi inima bună. Să o lași să bată din nou.

Gabriel a fost nevoit să înghită de două ori înainte de

a putea lega cuvintele. Membrele îi paralizaseră, iar pulsul îi era neregulat și ciudat. Mîntea îi plutea într-un amalgam de gânduri, dorințe, temeri și fantezii.

— Nu știu cum...

Și-a dus degetele lui la obraz și și-a tras pielea delicată pe sub ele ca o pisică afectuoasă, înainte să-și apese buzele pe fiecare os acoperit de piele cicatrizată.

Înima lui bătea mai tare în timp ce o privea, era prizonierul sincerității ei.

— Eu cred că da. I-a aruncat o privire de sub gene. Ești blând cu mine...

— Nu vreau întotdeauna să fiu.

O încrețire timidă a buzei a fost răspunsul ei uimitor.

— Poate că într-o zi nu va mai fi nevoie să o faci.

Și-a tras mâna din strânsoarea ei.

— Nu-mi spune lucruri de genul acesta, femeie!

— De ce nu?

Genele ei fluturau confuze.

— Pentru că nu *există* o zi pentru noi, știi asta la fel de bine ca și mine.

— Dar... dacă ar exista o cale?

Își pierduse puțin din curajul și calmul pe care le folosisese pentru a-l seduce, iar incertitudinea îi întunecase ochii. Și-a mușcat buza inferioară.

Gabriel o simțea cum se zvârcolea în sine, căutând în el orice semn de consistență.

— Dacă tu nu ai avea trecut, iar eu nu aș avea viitor, m-ai mai vrea? Mă dorești? Sau... această legătură dintre noi este doar produsul unei iluzii de față romantică?

Tocmai apariția aceluiași gând oribil în ochii ei a dus la ruina lui completă. Îngrijorarea vizibilă că ea stătea în fața lui, nedorită, a fost cea care l-a făcut să continue.

Înfingându-și degetele în părul ei, i-a cuprins capul, doar pentru a-i revendica gura tremurândă cu un sărut posesiv.

Voia să-i liniștească îndoielile prin cuvinte. Să-i spună că nu mai găsise niciodată pe acest pământ o femeie pe care să o dorească atât de mult. Că ardea de dorința de a

avea cea mai mică șansă și că niciodată nu își îngăduise să spere măcar la ceva atât de miraculos ca un sărut, întinzându-se, și-a înfipt degetele ei în părul lui de la ceafă, lăsându-l fără nicio barieră împotriva apăsării corpului ei.

Aceasta.

A fost singurul cuvânt pe care îl putea invoca și care cuprindea totul.

Această gură. Acest sărut. Această femeie.

Toți nervii lui au prins viață, era cuprins de dorința de a parcurge fiecare punct de contact.

Gabriel nu avea un cadru de referință, dar știa, fără nicio îndoială, că niciun fel de hrană, fie ea făcută de Dumnezeu sau de om, nu rivaliza cu Felicity Goode în ceea ce privește gustul sau textura. Nicio femeie nu putea spera să se compare cu ea.

Era prea pură pentru această lume. Prea blândă. Prea deschisă, îi păsa prea mult și avea încredere prea ușor. Să o săruți era ca și cum ai întrevedea cum ar putea fi raiul. Să o guști era ca și cum ai gusta ambrozie.

Și să simtă mâinile ei umblând pe pielea lui goală?

Nu fusese niciodată un om religios, dar găsisese o zeiță pe care să o venereze. Pentru că, într-o zi, cu toții nu vor fi decât praf și umbre, dar praful lui se va fi amestecat cu divinitatea pentru o clipă.

Pentru un sărut.

Și asta îl făcea să fie mai mult decât orice alt om în viață.

Nu luase nicio decizie, nu avea niciun plan de seducție sau de a înainta, dar, deodată, i-a înconjurat talia cu mâinile și a ridicat-o pe cel mai apropiat banc de lucru, fără să întrerupă fuziunea gurilor lor.

Limbile alunecau împreună într-o explorare umedă a unui infern în creștere, încărcat cu un element puternic, intangibil. Ceva de genul unui fulger capturat. Electric, sălbatic și neliniștit.

Genunchii ei s-au desfăcut, iar el a înaintat între ei. Unde îi era locul.

Unde tânjea să rămână.

Urmărindu-i cu gura curba maxilarului, el a trasat un contur umed de-a lungul curburii ca de lebădă a gâtului ei, pentru ca apoi să-și îngroape fața în părul ei parfumat. A inspirat adânc în timp ce îi lîngea, sugea și gusta carnea delicată dintre gât și umăr.

Gâfâitul ei primar și răgușit de surprindere i-a făcut pielea ca de găină, într-o senzualitate abrazivă de sunete și de supunere.

Sunetul evidenția tot ceea ce îl făcea atât om, cât și animal, zbatându-se să iasă la suprafață.

Doar pumnul ei prins în cămașa lui îl ținea legat de umanitatea lui. Tandrețea a înflorit sub dorința care pulsa, temperându-l. Ea avea încredere în el. Îl dorea.

Ea nu se temea de el. Nu-l credea un monstru.

Asta în sine era un miracol.

Măinile i-au căzut pe cămașa de noapte cu un geamăt chinuit și de tihnă în egală măsură. Îi trasa un contur pentru care nu avea hartă, coborând pe panta spectaculoasă a spatelui ei până la o talie îngustă, apoi evadând până la șoldurile lărgite de postura ei, așezată cu picioarele deschise.

Doamne, o dorea de atât de mult timp.

De o viață întreagă.

Mirosul ei, de mirodenn și dulceță, îi zdruncina ceea ce mai rămăsese din sănătatea lui mintală.

Iar senzația unghiilor ei care îi scrijeleau scalpul, apoi se îndreptau mai jos pentru a se băga sub gulerul deschis al cămășii și pe umerii lui, l-a descătușat complet.

Degetele lui au aterizat pe cordonul halatului ei, desfăcându-l pentru a-și putea înfige mâinile înăuntru. Dorindu-și ca mâinile să nu-i tremure, le-a așezat pe mătasea rochiei ei, până la umflătura sânilor ei. Amândoi au gâfâit când degetele lui i-au atins sfîrcurile, trăgându-le imposibil de aproape. A testat greutatea sânilor ei, minunându-se de abundența de carne flexibilă. Fără să vrea, buzele lui au urmat calea pe care mâinile lui o deschiseseră, sărutând peste țesătură până când buzele lui au plutit deasupra proeminențelor gemene.

A înconjurat mătasea cu gura, apăsând ușor cu buzele sfârcul întărit.

Arcuirea rezultată a spatelui ei, însoțită de adierea scâncetului ei, l-a încurajat să meargă mai departe. Iar rațiunea l-a părăsit când a simțit delicatețea mătăsii pe barba de pe maxilar.

La naiba, o voia goală. Expusă și deschisă, prăvălită într-un pat de mătase, satin, catifea și blană, să se rostogolească în fiecare senzație decadentă în timp ce pielea lor ar aluneca una peste cealaltă.

În timp ce el ar aluneca în ea.

Niciodată nu-i fusese atât de greu. Nu fusese atât de înnebunit de dorință.

Și totuși, respectul îl împiedica să smulgă rochia de pe trupul ei. Mai bine să rămână acoperită deocamdată. Ca prima lui explorare să aibă limite.

Abia când picioarele ei s-au deschis mai larg, el și-a dat seama că mâinile îi căzuseră pe coapsele ei. Fusese atât de concentrat pe descoperirea sânilor ei... dar acum o altă căldură îl chema.

Dorind să o scutească de intensitatea privirii sale, nu s-a putut abține să nu se îndrepte pentru a o privi de sus. Să-i măsoare reticența sau acceptarea. Să-i observe reacțiile și să-i evalueze nevoile, căci nu avea cunoștințe sau abilități la care să apeleze.

Pentru prima dată, nu a putut găsi nici măcar o urmă de teamă pe trăsăturile ei frumoase.

Slavă Domnului!

Era singurul lucru care l-ar fi putut opri.

Cu ambele mâini așezate pe coapsele ei, el își folosea degetele mari pentru a mângâia mușchii fremătând sub cămașa de noapte, căutând cusătura lenjeriei de corp.

S-a dus cât de sus a putut pe coapsa ei, dar nu a găsit nimic.

Nicio descoperire făcută vreodată de un bărbat nu fusese atât de erotică. De asta era sigur.

Privirile lor s-au întâlnit în timp ce degetul lui s-a aventurat în față, dezvelind firele de păr moale care

acopereau interiorul mătăsos.

Ea a deschis gura, fără a scăpa niciun sunet. Doar respirații din ce în ce mai scurte.

Nu putea să înțeleagă cum de putea cineva să respire într-un moment ca acesta.

Îndrăzneț, el a găsit deschizătura sexului ei și a înaintat, alunecând printre falduri. Mătasea de sub degetul lui mare a devenit instantaneu umedă și alunecoasă, iar scâncetele pe care ea le scotea l-au făcut să înghețe pe loc.

Gabriel i-a rostit numele în șoaptă. O rugămintă. O rugăciune. O cerere de permisiune.

Avea ochii mari în spatele ochelarilor, dar și-a împins soldurile înainte, apăsându-și conturul dulce al sexului ei pe degetul lui, în timp ce-și ridica fața în căutarea unui sărut liniștitor.

Abia reușind să se concentreze la ceea ce făceau în tandem buzele și degetele lui, el a închis ochii și s-a lăsat pradă instinctului pur. l-a explorat profunzimile cu limba. Cu degetul mare.

Până când ea a scos un mic strigăt în gura lui.

Când el ar fi vrut să se retragă, mâna ei s-a dus la a lui, prinzându-l acolo.

Acolo.

— Acolo, a spus ea cu năduf. *Oh. O, Doamne!*

Plăcerea minunată din vocea ei a stârnit un val de euforie masculină. Găsise ceva. Ceva ce ea își dorea. Ceva ce-i plăcea. Un mic nodul umflat chiar sub vârful mobilei ei moi.

A frecat-o pe mătasea umedă cu vârful degetului mare. O dată. De două ori. De fiecare dată, ea își trăgea răsuflarea.

— Da. Ea răspunse la întrebarea pe care el nu o pusese. Da. Așa. Simt... simt ca o... ca...

Cuvintele păreau să o abandoneze când el îndrăznește să apese un pic mai adânc, să o mângâie un pic mai repede. Coapsele ei se mișcau sub mâinile lui, încleștându-se și eliberându-se în mici explozii solicitante. Ea s-a agățat de umerii lui și și-a dat capul pe spate, expunându-și pielea

vulnerabila a gâtului.

Fără să se poată opri, el și-a apăsât buzele sub maxilarul ei și a gustat aroma bogată a pielii ei. Săpun și sare, și ceva mai dulce. Ceva incontestabil al lui Felicity.

În acel moment, Gabriel a știut că trebuie să o guste pe toată înainte de a fi el satisfăcut.

Fiecare centimetru.

Nu știa ce se aștepta să găsească între coapsele ei, dar aceste pliuri de căldură umedă erau mai bune decât orice altceva pe care și-l închipuia imaginația lui. Să-și apese penisul aici, să localizeze sursa umezelii...

Degetele lui Felicity deveniseră gheare blânde, croindu-și drum pe crestele fremătânde ale abdomenului său, doar pentru a se opri la bariera taliei.

Toate gândurile pe care le avea l-au părăsit ca un stol de păsări împrăștiate la auzul sunetului unei puști.

Ea și-a strecurat un deget sub betelia lui, trăgându-i șoldurile mai aproape, trăgându-i trupul mai aproape de trupul ei în timp ce se arcuia pentru un alt sărut.

Mâinile acelea curioase și viclene se aventurau în josul butonilor, găsind umflătura mădularului lui care tânjea să ajungă la ea.

La prima ei mângâiere, palmele lui au izbit cu putere raftul, de ambele părți ale ei, ținând greutatea pe care genunchii lui nu o mai puteau susține.

— Este... atât de gros, se minuna ea în urechea lui.

Felul în care ea îi măsura lungimea și circumferința membrului nu făcea decât să-l determine să scoată din gât sunete strangulate și desperate, în timp ce el se lupta să nu ejaculeze chiar acolo.

— Ți faci rău? se neliniște ea.

El a clătinat din cap, iar asta a părut să o încurajeze să încerce să-l apuce.

— Doamne, Dumnezeule! La naiba!

Ar fi trebuit să-i fie rușine de blasfemia lui în fața ei, dar aceasta exploda din el în rafale neputincioase.

— Ce simți?

Respirația ei fierbinte era un chin erotic pe gâtul lui.

— Nu există... cuvinte.

— Nici măcar unul? a implorat ea.

Gabriel a răscolit prin caverna minții sale, înotând printre gândurile pline de poftă.

— Intens, dar dureros... pulsând. Nevoie de...

Cuvintele lui s-au spulberat într-un geamăt fără suflare.

— La fel am simțit și eu, a recunoscut ea cu timiditate. Intimitatea este întotdeauna așa? Atât de puternică?

— Eu... eu nu...

Fruntea lui a căzut pe umărul ei. Nu putea să mai reziste mult.

— Pot să te ating? Ea s-a jucat cu nasturii pantalonilor lui, desfăcând câțiva, aparent încrezătoare în răspunsul lui. Pielea ta? Pielea...

— Dumnezeule, da.

Picioarele ei s-au deschis mai larg, iar ea și-a eliberat o mână de pe pantalonii lui pentru a trage mai sus tivul cămășii de noapte.

— Vrei să mă atingi? Așa cum ai făcut-o înainte?

Nu se putea întâmpla așa ceva. Era ca un soi de vis fantastic care prinsese viață.

Mâna lui a căzut pe genunchiul ei gol și a urcat, descoperind pielea deosebit de delicată de pe interiorul coapsei ei subțiri.

Tocmai când Gabriel era pe punctul de a începe să creadă din nou în Dumnezeu, o trăsură a intrat în curte cu un zgomot furtunos. S-a oprit lângă grajduri, chiar lângă seră.

Gabriel a sărit înapoi, închizându-și pantalonii și cămașa în timp ce ea își lega halatul, rostind toate cuvintele murdare pe care le știa.

Și-a recuperat pistolul și l-a prins cu o ușoară încredere, în timp ce îi trăgea cămașa de noapte peste genunchi, o ridica de pe bancă și o împingea în spatele lui.

De printre rândurile de verdeață luxuriantă, Gabriel a văzut o formă înaltă sărind din trăsură, iar el ținti cu țeava

armei în centrul pieptului lat.

L-ar împușca cu plăcere pe intrus numai pentru întrerupere.

Spre surprinderea lui, bărbatul a întins mâna în trăsură pentru a lua ceva.

Sau pe cineva.

A ieșit o femeie îmbrăcată într-un costum elegant de călătorie din tuid, cu părul strălucind auriu în lumina lămpii din trăsură.

O femeie identică cu cea din spatele lui.

— Mercy! Felicity a sărit, a deschis ușile serei și s-a repezit spre sora ei geamănă destul de uimită. Doamne, ești aici! Te-ai întors!

— Felicity! Recunoscând-o, chipul surorii sale gemene s-a emoționat în timp ce își ridica fusta și alerga înainte. Sau ciocnit, plângând, una de cealaltă, rostind printre lacrimi bolboroseli ciudate pe care nici cel mai talentat dintre lingviști nu le-ar fi putut descifra.

Trăgându-și pistolul, Gabriel l-a vârat în spatele pantalonilor și a terminat de încheiat nasturii cămășii până la gât, bucuros că era suficient de lungă pentru a-i acoperi mădularul în erecție care se dezumfla.

— Ce cauți înapoi acasă? a întrebat Felicity, surorile părând incapabile să se elibereze una de cealaltă, chiar dacă se îndepărtaseră ușor pentru a privi fiecare imaginea identică din fața ei. Și la ora asta? Este totul în regulă?

Mercy a strâns-o în brațe și i-a dat un sărut grăbit pe obraz.

— Știu că am ajuns târziu, dar pur și simplu nu am putut suporta să fiu departe de tine nici măcar o clipă mai mult. În plus, am primit o scrisoare de la Morley. În care spunea că făcuse toate cele necesare pentru ca noi să ne întoarcem în siguranță și... Felicity, cine este acest bărbat?

Mercy a făcut ochii mici către Gabriel, în timp ce acesta pleca din seră, mintea ei rapidă făcând presupunerile corecte, care au făcut-o să devină tot mai serioasă.

Felicity s-a înviorat, în ciuda roșetii din obraji.

— Oh, acesta este...

— Gabriel?

Vocea neîncrezătoare a lui Raphael l-a bucurat și l-a devastat în egală măsură.

Fratele său iubit se întorsese la el. Iar din această cauză, totul se terminase.

Chipeș, suplu și sarcastic, Raphael avea pielea mai închisă la culoare și părul mult mai deschis decât atunci când plecase. Dar aceasta nu era cea mai evidentă schimbare.

Părea relaxat. Fericit. Emană strălucire din interiorul lui, ca și cum nici măcar vremea mohorâtă din Anglia nu ar fi putut întuneca lumina soarelui pe care o absorbisese în paradis.

Pentru că paradisul călătorise cu el sub forma soției sale.

— Gabriel, Doamne, tu ești!

Raphael a venit la el cu pași mari, apucându-l într-o îmbrățișare puternică, de la spate. Una pe care el nu a putut face altceva decât să o întoarcă. Evaluarea pe care fratele său o făcuse trăsăturilor lui l-a umplut de neliniște.

— Arăți incredibil. Fratele său fusese singurul om care însemnase ceva pentru el. Până la ea. Ce se întâmplă, *mon frère*? Nu ești fericit să mă vezi? Raphael îl îmbrânci.

— Nu-mi spune că tu... Gabriel? Felicity i-a pronunțat numele lui – numele lui real – cu accentul franțuzesc pe care îl folosisese fratele său, înainte de a reveni la propria ei traducere în engleză a cuvântului. Adică... Gabriel Sauvageau?

Îl s-a format un nod în gât prea mare pentru a-l înghiți.

— Ce face fratele meu...?

Raphael s-a întors spre Felicity, iar o singură privire aruncată către chipul ei i-a șters zâmbetul de pe buze și l-a făcut să pălească.

Felicity nu a răspuns nimănui, uitându-se doar la el.

— Nu... Gareth Severand?

Ca și cum ar fi fost conștient că intrase într-o grămadă de excremente în timp ce purta pantoful greșit, Raphael a

făcut rapid tot ce i-a stat în putință pentru a-și acoperi urmele.

— Ei bine, avem actele, *n'est-ce pas*? Identități noi pentru ca poliția și dușmanii noștri să nu știe de existența noastră. Eu sunt Remy Severand, de exemplu.

Mercy rămăsese cu gura căscată.

— Tu nu știai?

— Nu l-am recunoscut...

Felicity și-a așezat ochelarii, privindu-l ca și cum ar fi devenit un străin. Sau un monstru.

— Ei bine, uite, e aproape frumos acum. Raphael l-a apucat de ambii umeri, stând în fața lui pentru a studia lucrarea de reconstrucție. Doamne, omule, Titus Conleith ăsta e un geniu nenorocit.

— Titus a făcut asta? Vocea lui Felicity a urcat cu o octavă mai sus și cu un decibel mai tare. El... mi-a spus că ai murit. Că ai fost împușcat pentru a mă salva.

— Știi. Condamnarea din ochii ei se simțea ca un cui în sicriul lui Gabriel. Unul pe care era gata să-l meșterească chiar acum și să se urce în el, doar pentru a evita acea privire de trădare. Și fiecare cuvânt pe care ți l-a spus Titus a fost adevărul. El, pur și simplu... a omis că am supraviețuit încercării.

Mercy a strâns-o mai tare.

— Morley a decis că era mai sigur, dragă, cu cât știau mai puțini oameni despre supraviețuirea lui Gabriel, pentru moment. Când informația a fost însă considerată sigură, părinții noștri au avut acel accident îngrozitor, iar totul a fost un haos. Imediat după ce s-a rezolvat, oarecum, Nora a dat vestea sarcinii ei și... ei bine... Gabriel ar fi trebuit să fi părăsit țara până acum. Ea i-a aruncat o privire răutăcioasă. Niciunul dintre noi nu știa că existența lui va însemna ceva pentru tine și nici că vei ajunge atât de sumar îmbrăcată cu el în mijlocul nopții.

Felicity s-a smuls de lângă sora ei, cu pumnii strânși și cu fața înroșită de furie.

— Am fost *singura* dintre voi care nu știa? Tu... propria mea soră geamănă! Cea mai apropiată confidentă a

mea. Mi-ai ascuns asta?

— Doar pentru a te proteja, a izbucnit Gabriel, reușind brusc să se târască din groapa de smoală a vinovăției care aproape că îl târâse în jos.

Ea s-a răsucit către el.

— Nu am nevoie de *protecție*.

El și-a strâns buzele, știind că nu era momentul să nu fie de acord.

Expresia ei s-a dezumflat în timp ce își încrucișa brațele la piept.

— Îmi dau seama că te-am angajat pentru protecția mea fizică. Dar nu am nevoie să fiu protejată *de informații*, asta am vrut să spun.

— Dar, Felicity... Mercy a făcut un pas înainte, cu mâinile întinse într-un gest de penitență. Tocmai trecuseși prin ceva atât de traumatizant. Incendiul de la Balul de la miezul nopții. Să fii împușcată, răpită și atacată. Rana de la cap care a urmat. Nu am vrut să-ți împovărăm firea delicată cu ceva care ar putea să-ți sporească frica.

Gabriel ar fi vrut ca ea să țipe. Să-și piardă cumpătul și să arunce cu lucruri, să-i certe și să-i lovească; era ceea ce meritau. În schimb, umerii i s-au lăsat, iar lacrimi amare i-au umplut ochii.

— Știu că mi-e mereu frică, a spus ea cu o voce cu atât mai devastatoare cu cât era blândă. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi curajoasă. Mă tem cel mai mult de necunoscut. Este o cruzime să mă ții în întuneric. Credeam că știi asta, Mercy.

S-a îndepărtat val vârtej de sora ei, înainte de a fi nevoită să suporte o explicație sau o scuză, fixându-l pe Gabriel cu durerea ei.

— Eu... eu te-am jelit. Ea a dat din cap ca și cum nu-i venea să creadă. Am plantat o floare pentru tine acolo și am îngrijit-o în numele tău. Ce proastă, naivă și infantilă trebuie să crezi că sunt! O idioată.

El a făcut un pas înainte.

— Felicity, eu...

— Cum de nu mi-am dat seama? Unde ți-e accentul?

Spășit, a decis că, de acum înainte, nu-i va mai spune niciodată o minciună.

— Am exersat un accent englezesc în timp ce mă recuperam după toate operațiile... Nu puteam să vorbesc ca mine dacă urma să mi se schimbe identitatea.

Ea a dat din cap ca și cum ar fi înțeles, deși privirea de nenorocire absolută amenința să-l îngroape în pământ, chiar înainte ca ea să-și acopere fața cu mâinile, înjosită.

— Noi am fi... Aveai de gând să... Și nici măcar nu-ți știam numele adevărat.

— Felicity... S-a întins spre ea, dar ea s-a îndepărtat.

— Nu mă pot uita la tine. La niciunul dintre voi...

A trecut pe lângă el, fugind în casă.

Toți trei au tresărit când ușa s-a închis.

Nici măcar nu o trântise. Nu era felul ei de a fi.

Ceva din interiorul lui Gabriel s-a surpat. Viața lui fusese un drum lung prin atâta sânge, groază și lipsă de umanitate. Oamenii se temuseră de el, îl scuipaseră, îl urâseră și îl înjuraseră.

Dar până astăzi nu se simțise niciodată mic.

Raphael s-a apropiat pentru a sta umăr la umăr cu el.

— Ce faci aici, Gabriel? Cu ea?

Mercy se plimba în jurul lor pentru a-i înfrunța pe amândoi, arătând ca o învățătoare furioasă.

— Sunteți împreună? a întrebat ea, privirea ei parcurgându-i trupul dezbrăcat.

Gabriel nu obișnuia să dea explicații, dar în acest caz știa că i se cuvine una.

— Nu suntem iubiți.

— Nu prea reiese lucrul acesta.

— Ne-am sărutat, asta e tot.

— Ce a vrui să spună despre protecție?

Corect, scrisoarea ei nu a ajuns la ei în Islanda, dar ei decisese să navigheze spre casă.

— Cineva a lăsat o scrisoare de amenințare în casă, iar ea a fost acostată pe stradă acum câteva săptămâni, așa că m-a angajat pe mine – ei bine, pe Gareth Severand ca paznic personal.

— Cine a acostat-o? Din ce în ce mai neliniștită, Mercy se plimba încoace și încolo. Cine a trimis scrisoarea? Ce scria în ea? Nimeni nu știa despre lucrul acesta!

Gabriel a sărit în apărarea lui Felicity.

— A scris la Reykjavik ca să-ți spună. Dar sir și Lady Morley erau în Franța, iar ea nu a vrut ca necazul ei să se răsfângă pe umerii lui Conleith și ai soției sale, care, din câte am înțeles, are parte de o sarcină dificilă. Așa că, în timp ce a fost lăsată de izbeliște de familia ei, ca să-și aleagă un soț dintre dobitocii din elita nobilă, ea a dat un anunț în ziar pentru un serviciu de securitate.

— Și tu ai răspuns? a întrebat Raphael, privindu-l plin de înțelegere. Pentru a o proteja.

Gabriel și-a trecut o mână peste trăsăturile încordate.

— Eram prin vecinătate și a presupus că sunt unul dintre solicitanți. M-a angajat la prima vedere, dar nu m-a recunoscut. Eu... m-am gândit că ar fi mai sigur dacă nu mi-aș divulga identitatea.

— Mai sigur pentru cine, mai exact? a răbufnit Mercy.

— Planul meu era să plec când aș fi înlăturat amenințarea, iar ea nu ar fi trebuit să înțeleagă mai mult. I-a aruncat lui Raphael o privire gravă. Am fost atacați săptămâna trecută la un bal. Eu... m-am luptat cu Honeycutt și Smythe.

— Sper că le-ai scos mațele, i-a secerat Mercy încercarea de discreție de dragul ei.

— I-am zdrobit și am plecat cu mult timp înainte de a se pune întrebări. Nimeni nu s-a uitat măcar în direcția lui Felicity.

— Doar nu crezi că Marco le trimite pe vechile Bestii după tine? a sugerat Raphael.

— Nu văd cum. Gabriel a tras aer în piept. Dar și eu mă întrebam același lucru. Dacă nu a făcut-o înainte, s-ar putea să o facă acum, pentru că am făcut câteva cercetări. Refuz să stau și să aștept următorul atac. Voi aduce războiul la el dacă este cazul.

Raphael a clătinat din cap, strivind tensiunea din ceafă.

— De unde să știe Marco Villanueve că suntem în viață, ca să nu mai vorbim despre faptul că ai supravegheat-o pe Felicity?

— Cum adică să o supravegheze? Ochii lui Mercy s-au fixat pe soțul ei, apoi s-au întors spre Gabriel, înflăcărați de mânie. Erai în vecinătate? Ți-a plăcut de Felicity în tot acest timp? Ai stat la pândă, așteptând șansa de a te năpusti asupra suferinței ei și de a seduce o fată dulce, vulnerabilă, romantică și care, evident, este mult prea tânără pentru tine...

— Mercy... Raphael i-a prins mâna și i-a dus-o la buze. Te rog.

— Nu, nu! Și-a smuls mâna și a ridicat un pumn furios către amândoi, în timp ce stăteau în fața siluetei ei micuțe ca niște băieți enormi, certați de mama. Felicity nu știe nimic despre bărbați, în afară de ceea ce citește în cărțile alea blestemate, în afară de tatăl nostru autoritar, care a făcut-o să simtă că însăși existența ei este o greșeală. A disprețuit-o și a certat-o din cauza stângăciei ei de copil. Iar când s-a descoperit că era aproape oarbă, cu toții am protejat-o pentru că nu putea vedea când venea pericolul spre ea. Nu te-ar fi văzut venind după ea până nu i-ai fi stăpânit inima blândă. Tu ai fost primul ei sărut, sper că-ți dai seama. Primul bărbat pe care l-a lăsat în casa asta. Și tu ai înșelat-o. Inima unei femei nu uită asta.

— Știu. Gabriel s-a ridicat și a lăsat adevărul rostit de ea să îl lovească. Era ceea ce merita, ceea ce își dorise ca Felicity să fi spus și să fi făcut.

— Mă duc să văd ce face, a spus ea.

Soțul ei a întins mâna spre ea și a tras-o ușor, înainte ca ea să se îndepărteze cu furie.

— Lasă-mă pe mine, *mon chaton*.

— De ce aș face-o? Ești *bărbat*. Să nu crezi că asta nu e cumva și vina ta, a fluturat ea un deget spre el.

— Este vina noastră, a tuturor, a murmurat Gabriel, captându-le atenția. Felicity are dreptate, să știți. Nu ar fi trebuit să o mințim niciodată. M-am gândit să o protejez, dar îmi dau seama că a fost un lucru îngâmfat, viclean și

egoist.

— Mercy, a spus Raphael cu ceva mai multă fervoare de data aceasta. Fratele meu nu a avut niciodată alte planuri cu sora ta, el avea *sentimente* pentru ea. Dintotdeauna. Din noaptea în care ne-am întâlnit cu toții.

Mercy a închis gura. Apoi a deschis-o din nou, doar ca să o închidă iar. A clipit către el ca și cum ar fi avut nevoie de un moment pentru a-și reevalua viziunea asupra întregii situații.

Degetele lui Raphael au atins maxilarul soției sale.

— Te rog, dragă! Du-te și fă-te confortabilă, spală-te după călătorie și permite-mi să vorbesc cu sora ta. Ai încredere în mine. Știu câteva lucruri despre cum să calmez o fată Goode tulburată.

Ea a pufnit, dar a cedat.

— Dacă o superi și mai tare sau o faci să plângă, vă voi spânzura pe amândoi de cizme și voi decapita pe oricine îndrăznește să încerce să vă taie funia.

Raphael a privit-o pe Mercy cum mășcăluia spre intrarea în curtea ornată, fusta ei zvâcnind în mici mișcări furioase în urma ei.

— Ador amenințările ei vicioase. Ar fi fost un excelent șef de bandă de criminali, nu crezi?

Gabriel a lăsat să-i scape un fluierat încet de aprobare.

— Ar fi fost cea mai nemiloasă pe care a văzut-o lumea interlopă până acum.

— Nu-ți face griji, *mon frère*. Raphael și-a pus mâna pe umărul lui Gabriel, iar greutatea l-a liniștit. Vom pune capăt acestei situații.

— Ar trebui să mă duc la ea, a spus Gabriel. Scuzele mele sunt cele pe care le merită în primul rând. Ea ar trebui să se răzbune pe mine.

— Gabriel. Fratele său s-a întors spre el, i-a cercetat fața ca și cum încă nu-i venea să creadă. Trebuie să-i spun niște lucruri care ar trebui să fie spuse. Femeia a zis că nu vrea să te vadă și... cel puțin în seara asta, cred că ar trebui să respecti asta.

Gabriel a dat din cap.

— Ai dreptate.

— Bea ceva, bine? Arăți de parcă ai avea nevoie de o băutură.

Raphael a intrat în casă cu siguranța lui caracteristică, tropăind, lăsându-l singur.

O rușine și o agonie abisală au izvorât din adâncul lui, încât Gabriel s-a răsucit și și-a înfipt pumnul într-unul dintre geamurile serei, spulberându-l sub lovitură.

Simțindu-se doar puțin mai bine, și-a inspectat rănila de la pumn, care erau abia vizibile. Doar câteva tăieturi mici și poate o picătură de sânge. Și-a întins rana flexându-și degetele, testând pielea, rupând-o mai departe. Avea nevoie de un alt fel de durere care să-l pedepsească în corpul său.

Acesta era motivul pentru care nu avea ce căuta alături de Felicity Goode. Pentru că ea voia o palmă blândă în care să-și așeze inima sensibilă.

Iar el știa doar cum să strângă pumnii.

Capitolul 13

Felicity se plimba prin cameră, tremurând cu fiecare emoție elementară. Mai întâi ca o lance fierbinte de furie, apoi cu vârtejul de rușine pentru acea furie. Ulterior, pământul pârlit a fost inundat de durere și apoi îngropat sub umilință.

A existat vreodată o femeie care să nu trebuiască să-și croiască drum printr-un cimitir al rușinii?

Nici măcar nu făcuse nimic, și totuși iat-o aici.

Doar că... privirea din ochii lui de cremene fusese suficientă pentru a o topi.

Pentru că întrezărise rușinea și acolo.

Era o umilință la baza furiei ei. Familia ei o considera doar un copil, unul care trebuie alintat și răsfățat. Mințit.

Pentru propria ei protecție.

Pentru că nu a avut tăria emoțională de a face față unor adevăruri dure și înfricoșătoare.

Nu se înșelaseră. Asta era cel mai rău. Teroarea o copleșea uneori, teama și îndoiala îi depășeau simțul practic, până când era sigură că lumea se va opri în orice moment.

Acesta era motivul pentru care se refugia în fanteziile ei romantice. Pentru că trebuia să-și amintească faptul că existau și alte finaluri fericite, chiar și în acele momente în care mintea ei îi spunea că un astfel de lucru era imposibil.

Pentru că știa că se întâmplau; le urmărise pe surorile ei cu invidie deloc puțină.

Și se gândise...

Ei bine, nu avea sens să se mai gândească. Fusese întotdeauna imposibil. Străinul masiv și amenințător care o proteja îi stârnise aceste fantezii din imaginație, iar în anumite momente sperase că... că ar putea găsi o cale.

Și pentru că era atât de naivă, atât de lipsită de experiență și atât de ferită de rele, nu i-a trecut niciodată prin cap că el era un bărbat care își făcuse drum prin înșelăciune în casa ei.

În inima ei.

Bătaia decisivă în ușa ei nu a fost o surpriză.

— Intră, Mercy, a suspinat ea.

Ușa ei a scârțâit când s-a deschis, iar apoi s-a ivit capul întunecat al lui Raphael.

— Nu este Mercy, dar îmi permiți să vorbesc cu tine pentru o clipă?

Felicity a stat o clipă să îl studieze. Deși nu erau mai mult de doi ani diferență de vârstă între Gabriel și fratele său, Raphael avea înfățișarea cuiva mult mai tânăr. Chiar și fără cicatrice, Gabriel nu ar fi fost la fel de chipeș ca fratele său. În timp ce trăsăturile lui Gabriel erau brutale și izbitoare, Rafael ar fi putut la fel de bine să fie arhanghelul după care fusese numit. O licărire de răutate în ochii săi de culoarea alunei, precum și un farmec și o încredere pe care numai diavolul însuși le-ar putea avea, făceau o combinație puternică și convingătoare.

Nu era de mirare că Mercy se îndrăgostise atât de repede de el. Erau destinați să se provoace și să se distreze reciproc la nesfârșit.

Felicity nu-l cunoștea pe acest bărbat. Dar ar fi trebuit să-l cunoască. Și, la drept vorbind, nu făcuse nimic care să o nedreptățească.

— Foarte bine, intră.

A făcut semn spre o pereche de scaune arăbești cu spătar înalt, trase lângă șemineu.

El a luat un scaun, iar ea s-a așezat pe cel din fața lui.

S-a aplecat în față, trăsăturile lui exprimând o îngrijorare intenționată și serioasă.

— Lasă-mă să te asigur că nu sunt aici pentru a te convinge să nu mai fii supărată pe Gabriel...

Felicity s-a uitat fix în foc.

— Sunt mai supărată pe mine decât pe oricine altcineva.

— Nu, dragă Felicity, nu există niciun motiv pentru asta...

— L-am întâlnit de două ori, cum de nu l-am recunoscut? a întrebat ea cu amărăciune. Simpla lui statură este pur și simplu unică.

— Dar nu este ceva nemaiauzit. Chiar tu ai spus că ai fost făcută să crezi că e mort. Și cu siguranță îți amintești cum arăta înainte... puțin mai mult decât niște cicatrice agățate de un craniu deformat. Nasul complet dispărut, pleoapa atât de joasă încât abia o putea deschide. Acea jumătate de zâmbet macabru din cauza unei cicatrice. Trebuia să-și tundă părul pentru ca masca să nu-l tragă și să-i dea dureri de cap îngrozitoare. Acum, are o coamă mai frumoasă chiar și decât mine.

Se delectase cu senzația părului lui care se strecura printre degetele ei.

— Va dura ceva timp chiar și pentru mine să mă obișnuiesc cu el, a mărturisit Raphael. Nu mai arată la fel ca înainte de rănilile sale. Așa că nu te pedepsi pentru că nu l-ai recunoscut.

— Ești amabil, a răspuns ea cu recunoștință. Dar asta

nu schimba cu nimic faptul că sunt îngrozitor de credulă. Atât de oarbă și de nerăbdătoare. Este ceva foarte în neregulă cu mine dacă întreaga mea familie, inclusiv el, a crezut că sunt prea proastă sau prea slabă pentru a cunoaște adevărul.

Raphael s-a lăsat pe spate în scaun, sprijinindu-și capul de spătar cu un oftat mahnit.

— Sunt de acord că a fost o greșeala din partea tuturor să îți ascundă anumite lucruri. Aș fi și eu furios în locul tău, pentru că, deși intențiile tuturor se bazează pe iubire, asta denotă mai degrabă o lipsă de respect. Iar asta, în lumea mea, este cea mai mare insultă. Mai ales când ești o femeie care merită această considerație.

Validarea lui a făcut foarte mult pentru a-i liniști emoțiile furtunoase.

— După Balul mascat, toată lumea a vrut să nu fi afectată de introducerea mea și, prin extensie, a fratelui meu, Gabriel, în familie. Mai ales că nu a avut niciun efect imediat asupra ta, pentru că amândoi trebuia să ne aflăm la celălalt capăt al globului, iar tu aveai atâtea lucruri despre care să-ți faci griji aici. A scos un sunet de mirare sardonică. Știam că Gabriel... era atras de tine. Dar voi spune că nimeni din lume, inclusiv eu, nu ar fi putut prezice că se va apropia de tine. Că va lua această atitudine...

— Nu a făcut-o, a recunoscut ea. Smulgând o bucată răătăcită de dantelă de pe învelitoarea ei. Nu chiar. Acum că mă gândesc la asta, mai degrabă eu l-am băgat înăuntru și i-am oferit slujba, fără ca măcar să-i cer referințe. Ridicându-se în picioare, a întins mâna spre vătrai și a atârnat focul, Sunt o proastă. Nu mi-a spus mai nimic în acea zi. Merit batjocura tuturor.

— De ce l-ai angajat? Pe acest bărbat mare, plin de cicatrice, evident malefic, lipsit de farmec sau de un vocabular frumos, ca să nu mai vorbim de o față la care nu este o plăcere să te uiți.

— Ești dur cu el.

— Sunt sincer. Și îți cer să faci la fel. Cuvintele lui erau ascuțite, înfipite ca niște țepi în spatele ei. Îl iubești?

A lovit destul de tare un buștean alb și incandescent, trimițând scânteii pe coșul de fum.

— Cum pot să răspund la aceasta întrebare? Nu-l cunosc.

— Dar știi cum te simți, a insistat el.

Și-a întrebat inima, care bătea ca aripile unei păsări prinse în capcană, dar care refuză să se dea bătută.

— În acest moment, simt câte puțin din toate și nu pot identifica o emoție anume.

— Este destul de corect.

În acel moment, s-a întors și s-a reasezat pe marginea scaunului.

— De ce ai venit aici? a întrebat ea, simțindu-i reticența. Dacă nu a fost pentru a pleda cauza fratelui tău sau a soției tale?

Privirea pe care i-o aruncase era una de aprobare.

— Știi ce s-a întâmplat cu fratele meu? De ce arăta așa cum arăta... așa cum arată?

Amintindu-și brusc de chipul lui jalnic, el a închis ochii pentru a-și înăbuși tristețea.

— A spus că protejase pe cineva.

— Pe mine. Lacrimile au răsunat în vorbele lui. El mă proteja pe mine. Gabriel a fost întotdeauna atât de mare, atât de diabolic de puternic. Când tatăl meu avea nevoie de bani, îl pune pe Gabriel în gropile de luptă și paria pe el.

Felicity s-a prins de brațul scaunului, neimaginându-și nici măcar o dată că povestea lor putea fi atât de degradantă.

Privirea lui Raphael s-a golit în timp ce privea în trecut.

— Odată, tatăl meu m-a băgat în ring și apoi a pariat că voi pierde. Eram un băiat slăbuț. Puteam să lupt, dar nu aveam forța brută sau instinctul ucigaș pe care îl dezvoltase Gabriel. Când a aflat acest lucru, Gabriel m-a închis într-un cufăr și mi-a luat locul în boxă. În acea noapte, cineva l-a lovit pe Gabriel cu o scândură grea de lemn și i-a rupt nasul. Pe mine m-ar fi zdrobit. Aveam aproape treisprezece ani. El avea cincisprezece ani.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul ei pentru cei doi băieți, înainte ca ea să-și dea seama că izvorăsc din interior.

— Iar după aceea, a continuat să lupte în ring ca o ciudățenie supranumită Monstrul din Monaco. Odată ce tatăl meu a fondat *Fauves*, l-a eliberat pe Gabriel de la boxe, dar apoi ne-a pregătit să devenim gangsteri. Am luat bani de în oameni, i-am bătut ca să-i ținem în frâu. Eram niște bestii. Suntem bestii; eu sunt doar o creatură mai elegantă decât el.

— De ce îmi spui toate acestea? Felicity și-a dus repede mâinile la obraji umezi. În speranța că îl voi ierta? Ca o să-mi fie milă de el?

Pentru că funcționa. Inima ei era o rană deschisă. Tot ceea ce spusese înainte avea sens.

Încercase să o avertizeze tot timpul.

Iar ea era prea îndrăgostită ca să asculte.

Raphael s-a întins spre ea și i-a luat mâna. Strânsoarea lui i-a amintit de cea a lui Morley sau a lui Titus. Blândă. Pl tonică.

Dar a lui avea în spate un zel mai profund, mai fervent.

— Ai o inimă blândă, Felicity Goode, și în lumea ta, aceasta este o calitate admirabilă. Gabriel... are sentimente puternice pentru tine... le are încă din prima clipă în care ne-am întâlnit pe malul mării. Și chiar dacă ești supărată sau rănită, vreau să ai încredere în faptul că el va muri pentru a te feri de rău. Așa suntem noi.

Felicity a dat din cap și i-a strâns mâna.

— Cred asta, a murmurat ea.

— Te voi lăsa doar cu acest gând, a spus el în timp ce strânsoarea lui se întărea. Deși te va proteja, Gabriel nu este un scut, *mon amour*. A fost crescut, condiționat, pentru a fi o armă. Avem o vorbă acolo de unde vin eu: „Poți folosi o sulită pe post de baston, dar asta nu-i schimbă destinația”.

— Mă avertizezi să mă îndepărtez de el, a spus Felicity și și-a dus o mână la gât.

— Spun doar că nu sunt sigur că Gabriel știe să facă altceva decât să rănească oameni. Este tot ce a știut vreodată. La ce a fost bun. Nu a avut niciodată un animal de companie, darămite o iubită. Nu știu dacă ți-a dezvăluit asta. Scuză-mi îndrăzneala, dar simt că trebuie să știi. Nu este vorba că nu s-a culcat cu o femeie, ci că nu a sărutat niciodată una, nu a atins-o, nu a flirtat cu ea... nimic.

El a privit în jos, ducând o luptă evidentă în sinea lui, căci ea știa că trebuie să se simtă ca și cum ar fi încălcat un fel de încredere.

— Credeam că nu a atins niciodată o femeie din cauza felului în care arată, dar nu sunt sigur că e așa, în întregime...

— Ce crezi că este? a murmurat ea.

— Nu a învățat niciodată cum să mânuiască lucrurile fragile fără să le spargă. Cred că asta îl sperie. Raphael a pus întrebarea ca și cum nu ar fi vrut să afle răspunsul. Te-a... te-a speriat vreodată?

— Nici măcar o dată, a spus ea cu ardoare. Întotdeauna am știut că sunt în siguranță alături de el și nu am avut niciodată nevoie să fiu păzită de el. Tocmai asta e... Și-a ridicat privirea, ochii ei amenințând să verse din nou lacrimi. El îmi spune tot timpul că nu este bun. Insistă că este tot felul de lucruri teribile și trădătoare... dar nu a fost niciodată decât blând cu mine.

Chipul lui Raphael s-a înăsprit și el de emoție.

— Pentru că nu am mai vrut să fim criminali, iar lucrul acesta i-a transformat pe unii dintre oamenii noștri în dușmani. Marco, cel care te-a lovit, nu s-a confirmat că a murit în foc. Ne temem că el se află în spatele nevoii tale actuale de protecție. Că sentimentele lui Gabriel pentru tine sunt cele care te-au pus în pericol în primul rând. Nu cred că îți poți imagina ce vinovat se simte pentru lucrul acesta.

Ea a digerat această informație pentru o clipă, sfâșiată de ghearele durerii zdrențuite pentru ceea ce fusese protectorul ei laconic.

— Dacă aș fi știut...

Raphael a dat din cap.

— Sunt de acord. Ar fi trebuit să știi. Dar protecția lui Gabriel față de tine a fost, din păcate, absolută. Îl cunosc pe fratele meu. El te-ar scuti de povara de a purta un secret. Sau de frica pe care ți-ar putea-o impune un astfel de dușman, mai ales când frica pare deja să fie dușmanul tău special. Știe atât de puține despre femei; nu-și dă seama că niște creaturi atât de delicate pot, de asemenea, să demonstreze o forță imensă. Cel mai mare păcat al lui este că te-a subestimat, dar simt că a făcut-o din ignoranță, nu din condescendență.

Felicity și-a acoperit ochii. Își dorea cu ardoare să poată fi cumva diferită. Să fi putut moșteni măcar un pic din îndrăzneala lui Mercy, din simțul de aventură al lui Prudence sau din curajul Honoriei.

Un tunet i-a aprins nervii încordați, făcând-o să sară chiar înainte ca cerul să se deschidă și să elibereze un torent de ploaie.

Raphael și-a pus mâinile pe coapse și s-a ridicat în picioare.

— Este târziu. Poate ar trebui să ne odihnim și să vorbim despre asta mâine-dimineață?

— De fapt, trebuie să vorbesc cu Mercy. Am multe de povestit cu ea.

El a dat din cap.

— Sper că o vei ierta pe Mercy. A urât ideea de la început. I s-ar rupe inima dacă ar exista o prăpastie între voi.

Ea a dat din cap, iubindu-l puțin pentru considerația lui față de sora ei.

— Raphael? Mă bucur că ați venit amândoi acasă.

Trăsăturile i se înmuiaseră într-un zâmbet încântător.

— Și eu la fel, *mon amour*.

Ea l-a prins de braț, iar el a condus-o pe hol cu toată ceremonia cu care se escortează o regină la curte. Când au trecut pe lângă ușa lui Gabriel, ea a ezitat, dar cumva știa că nu-l va găsi furișându-se în camera lui. Nu era felul lui de a fi.

Mercy i-a întâmpinat pe scări, neliniștită și

nerăbdătoare.

— Felicity, eu...

— Este în regulă, a spus ea și și-a îmbrățișat sora. Nu mai sunt supărată.

— Oh, bine. Mercy a insistat puțin prea mult. Știi că urăsc să-mi cer scuze. Nu m-am priceput niciodată să fac lucrul acesta.

Dintr-odată, era atât de bucuroasă că sora ei se întorsese, încât nu se putea hotărî dacă să chicotească sau să plângă.

— Unde sunt toți? a întrebat Mercy, ținându-și un braț prins în jurul ei în timp ce se îndreptau spre salon. Nu o găsesc nici măcar pe doamna Winterton.

Felicity a dezvăluit întreaga poveste a scrisorii, otrava ingerată de doamna Winterton, atacul ei pe stradă care a determinat-o să posteze anunțul pentru un paznic. Le-a povestit despre bătaia din grădină, dar nu a ratat privirea plină de semnificație dintre Mercy și Raphael în timp ce povestea despre curajul lui Gabriel din acea noapte.

Gândindu-se mai bine, a omis partea cu leșinul ei.

— Unde este Gabriel? a întrebat Raphael. Eram sigur că dă târcoale prin apropiere.

Mercy a ridicat din umeri.

— Ultima dată când l-am văzut, repara cu scânduri un geam spart în seră.

Raphael a dat din cap, bătându-și bărbia cu degetele într-o poziție gânditoare.

— Mă voi consulta cu el, dar aspectul otrăvirii... nu pare a fi Marco. Nici angajarea altora pentru a-i face treburile murdare. Dacă e de ucis, ticălosul ăla va sări de fiecare dată să se murdărească pe mâini. O studia pe Felicity cu atâta atenție, încât ea putea jura că auzea cum i se rotesc roțile creierului. Vorbește-mi despre această avere pe care ai moștenit-o. Este de notorietate?

Felicity s-a agitat.

— Da.

— Ai refuzat în ultima vreme vreo propunere din partea unor bărbați care ar fi vrut să îți ia averea?

— Au existat mai mulți pretendenți interesați, cel mai recent fiind contele de Bainbridge. Cu toate acestea, el m-a cerut în căsătorie după ce am fost amenințată sau atacată. Nu mă pot gândi care ar putea fi motivul lui.

— Eu pot, interveni Mercy. Este vărul nostru îndepărtat și, în plus, este conte, dar am auzit că este destul de sărac. Are nevoie de o moștenitoare.

— Da, dar a fost sincer cu mine în această privință. Este o parte din motivul pentru care am decis că nu ne vom potrivi. Și, deși mi-a spus foarte clar că nu mă iubește, nu a fost decât cordial când l-am refuzat.

Raphael și-a mângâiat maxilarul ascuțit.

— Bainbridge... locuiește în apropiere?

— Da, chiar de cealaltă parte a parcului.

Dând din cap, părea să fi ajuns la o concluzie.

— Ei bine, este important să aflăm dacă Marco se află în spatele acestei afaceri sau... nu. Nu mă voi simți în siguranță până când nu voi putea scuipa pe mormântul lui. Totuși, aș vrea să vorbesc cu acest Bainbridge.

— Gareth... Gabriel nu părea să aibă o părere bună despre el, a spus ea.

Zâmbind, Raphael s-a îndreptat spre ușă.

— Fratele meu are instincte excelente, deși, în acest caz, s-ar putea să fie puțin suspecte. Poate că îl putem implica pe Morley acum, fiindcă s-a întors de pe continent.

Felicity a scos un oftat adânc la auzul acestor cuvinte.

— Nu vreau ca toată lumea să facă tam-tam.

— Dacă viața ta este în pericol, Felicity, a scuturat-o Mercy de cot, mai bine te obișnuiești cu un pic de agitație și te bucuri că nu este un război total.

Felicity a zâmbit slab, profund recunoscătoare pentru o familie ca aceasta, indiferent de neliniștea pe care i-o provoca atenția lor.

— Ei bine, hai să ne odihnim cu toții, da?

Raphael a căscat, deși era greu de spus dacă în mod serios sau pentru efect.

Felicity s-a ridicat în picioare și și-a sărutat sora de noapte bună, revigorându-se în apropierea lor, ca și cum și-

ar fi recăpătat jumătate din ființa ei pierdută.

— Mi-a fost dor de tine. Mă bucur că te-ai întors.

— Am reușit să mă întorc exact la timp, după câte văd, a spus Mercy, agățându-se de ea. Mai bine ajung în iad înainte de a te vedea căsătorită pentru orice altceva în afară de afecțiune. Nu-mi pasă ce a scris tata în testamentul ăla blestemat. S-a înșelat. A fost ca o lovitură de despărțire.

Auzind-o, Felicity s-a încordat.

— Averea mea merge la Bainbridge la moartea mea?

— Nu, a răspuns Mercy.

— Atunci, la cine?

Sora ei rămase cu gura căscată.

— Avocatul a spus că există o listă de nume, dar nu vi le poate dezvălui nici ție, nici celorlalți destinatari până când nu se consideră necesar.

— Dar dacă cineva a aflat... sugeră Felicity. Nu ar trebui ca toți cei de pe acea listă să fie considerați suspecti?

— În cazul acesta, prima persoană căreia îi vom face o vizită va fi avocatul, a spus Raphael, cu ochii strălucind de o anticipare întunecată. Îl vom face să vorbească.

Capitolul 14

Știind că îi era imposibil să doarmă, Felicity a stat în fața ușii lui Gabriel timp de câteva minute.

Îl simțea înăuntru. Un om ca el își făcea simțită prezența, ca un curent de aer înainte de a izbucni o furtună.

Un avertisment, cel mai probabil, pentru animalele de pradă.

Efectele apropierii lui îi erau cunoscute acum. Mici vibrații ale firelor fine de păr de pe corpul ei sau un fior de conștientizare pe șira spinării.

Doar că gândul că el o putea devora o făcea să

tremure de alte emoții decât frica.

„Nu sunt un om bun.”

Asta îi spusese de la început. O avertizase în toate felurile despre cine era el. Și totuși, chiar prin păcatul lui împotriva ei a dovedit că propria afirmație era falsă.

Minciuna lui izvorâse din blândețe.

Ridicându-și pumnul, ea intenționa să bată la ușa lui. Dar a înlemnit.

Dacă încerca să ceară ceea ce își dorea, ceea ce avea nevoie, rareori îi ieșea bine, iar dezvăluirile lui Raphael despre fratele său clarificaseră și complicaseră lucrurile.

Fusese devastată de descoperirea trecutului lui. De barbaria pe care a trebuit să o îndure. Și ea a înțeles că mâinile lui nu cunoșteau altă meserie decât violența și crima.

Nu avusese niciodată o femeie. Niciodată nu avusese o amantă.

Niciodată nu fusese iubit.

El era o armă, iar ea nu era nimic de genul acesta.

Tot ceea ce se spusese și rămăsese nespus între ei a izbucnit din respirația ei și s-a spart pe bariera ușii. Cum ar fi arătat această conversație, când amândoi erau atât de suprasolicitați și frustrați de orice, de la dorință la circumstanțe? Ar fi fost el amabil, acum că minciuna fusese descoperită?

Avea să rămână acolo?

Și-a coborât mâna înapoi pe lângă ea, spunându-și în sinea ei toate cele nouă nuanțe de lașitate.

Nu în seara asta. Dacă lucrurile ar fi mers teribil între ei, nu ar fi avut tăria de a rezista respingerii sau abandonului lui.

Cu un oftat frustrat, s-a strecurat pe scări, coborând spre biroul tatălui ei, aflat vizavi de salonul ei, pe holul din față.

Acolo, în spațiul extraordinar de masculin, a folosit lumina lămpii pentru a căuta printre puținele hârtii rămase în biroul lui enorm, considerate necesare de către avocați și contabili. Dacă aceștia nu găsiseră nimic notabil în

documentele mai oficiale, poate că ar putea găsi un indiciu în efectele personale pe care încă nu apucase să le sorteze.

După mai bine de o oră de citit dosare cu un limbaj financiar sau juridic pe care abia dacă îl înțelegea, și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochii obosiți. Tot ce-i mai rămăsese erau conturile gospodăriei. Deschizând acea carte, a privit cu ochii întredeschiși cifrele plictisitoare de sub ea, notate cu scrisul hotărât al tatălui ei.

Aici era viața lui în numere întregi, în bani, lucrul pe care îl prețui se mai mult decât propria familie.

Cu un fel de resentiment nostalgic, și-a trecut degetele peste pagina lungă. Plățile anterioare pentru hrana pentru grajduri și pentru salariile servitorilor, de cu ani în urmă. A găsit locul în care el a instalat boilerul care acum le încălzea apa curentă, iar ochii i s-au mărit la cheltuieli. A găsit alocațiile surorilor ei și unde se opreau când fiecare dintre ele își luase soțul fără acordul lui.

Dar ce erau acestea? Plăți trimestriale prin bancnote către un anume M.W. Goode de la Fairhaven House, într-o sumă amețitoare.

Dacă Felicity ar fi dorit ceva în viața ei, ar fi fost o familie extinsă.

Părinții ei erau ambii copii unici, din câte știa ea, și niciunul dintre ei nu provenea dintr-o familie prolifică. Oare tatăl ei ajutase vreo rudă îndepărtată? Cineva mult mai îndepărtat chiar și decât Bainbridge?

Încurajată, ea a răsfoit frenetic mai multe dosare, dar nu a găsit nimic. Dintr-un capriciu, a căutat prin toate sertarele, rafturile și chiar în cutia lui de țigări, găsindu-le exasperant de goale.

Și tocmai când suduia ușor, cu o respirație frustrată, i-a atras atenția raftul lui de cărți.

Desigur! Biblia familiei. Tatăl ei fusese un om religios, poate că M.W. Goode ar fi fost menționat în registrele de nașteri și decese ale familiei.

A ridicat-o și a răsfoit secole de nume cu uimire, dar nu a găsit pe nimeni cu acele inițiale.

Un colț i-a atras totuși atenția, conturul unei hârtii

groase prinse între paginile subțiri, cu foi aurii, ale Scripturii. Extrăgând-o, a desfăcut ceea ce se dovedea a fi un act de proprietate.

Fairhaven House.

Aparent, un conac modest, cu terenuri pe o mlaștină din nord. Nu a putut găsi niciun venit din agricultură sau chiriași, ceea ce nu semăna deloc cu tatăl ei...

Deci, cine era acest M.W. Goode?

Cizme grele s-au auzit la baza scării principale și s-au îndreptat apoi spre curte.

Doar un singur bărbat din această gospodărie mergea în acest ritm.

Și se ducea în furtună.

Felicity a renunțat la descoperirea ei în timp ce ieșea în fugă din birou și o lua pe hol după Gabriel, picioarele goale zburând pe podeaua rece de marmură.

El era deja la jumătatea drumului prin curte când ea a ajuns în prag și a deschis ușa.

— Gabriel, așteaptă! a strigat ea după el, prinzându-se de tocul ușii și clipind, căci ploaia îi aburise ochelarii.

El a încremenit, cu umerii masivi cocoșați sub gulerul ridicat al hainei. Pumnii îi rămăseseră închiși în buzunare, dar el nu a făcut nicio mișcare pentru a o înfrunța.

— Unde te duci?

Bărbia îi atinge umărul, dezvăluind profilul puternic al chipului său.

— Mă duc să-l găsesc pe Marco... sau poate pe avocatul acela, încă nu m-am hotărât.

— În mijlocul nopții? Pe această furtună? E ridicol.

— Este cel mai bun moment pentru a speria pe cineva și a scoate adevărul din el... sau pentru a scăpa de un cadavru.

Ea a întins o mână pe care el nu o putea vedea, pășind înainte sub streășină.

— Nu face asta, l-a implorat ea. Avocatul își făcea doar datoria.

— Iar eu mi-o fac pe a mea, cea pentru care m-ai angajat.

— Nu. Nu asta prevedea contractul nostru.

— Înțelegerea noastră este ca eu să te țin în siguranță, a spus el peste umăr, înainte de a-și relua marșul spre grajduri.

— Atunci, rămâi aici și protejează-mă! i-a cerut ea cu o voce autoritară pe care nu prea o recunoștea ca fiind a ei. El a ignorat-o. Te rog, Gabriel, sfârși prin a implora. Vino înăuntru. Așteaptă cel puțin până trece furtuna. O să îți găsești sfârșitul. Cred că ai înghețat.

— Nu! El s-a năpustit asupra ei cu atâta furie, încât ea s-a retras un pas înapoi în casă. Chiar și de aici, putea vedea că ochii lui nu mai erau gri, ci argintiu topit, arzând de emoție nestăpânită. Nu, la naiba, a răcnit el. Nu mi-e frig. Sunt în flăcări. Înțelegi? Trebuie să scap din casa asta nenorocită înainte să ard de viu. Chiar te aștepți să dorm cu doar un perete care ne desparte, după...

Cuvintele s-au pierdut sub un trosnet de tunet, dar fiecare dintre ei a aruncat o privire către seră.

Stătea ca un războinic în fața unei armate care înainta, mai degrabă decât ca un bărbat în fața unei femei mult mai mici de statură și neînarmate. Picioarele înfipte, pumnii și maxilarul încleștat, nările fremătând. Ploaia se prelingea pe canelurile și cicatricile feței sale sălbatice ca lacrimile unui zeu furios.

„Spune ceva”, își ordonă Felicity. „Spune ceva. Nu fi lașă.”

Dintr-un motiv teribil, maxilarul i se blocase.

S-a dezumflat cu o respirație nesfârșită, ridicându-și o mână pentru a-și șterge fruntea de apa lăsată de șuvițele umede ale părului.

— Felicity... Am greșit când te-am înșelat. Doar că... îmi pare al naibii de rău. Familia ta este aici acum, iar Raphael te va ține în siguranță în timp ce eu voi vâna amenințarea la adresa vieții tale. E timpul – e mai bine – să plec...

— Și eu sunt în flăcări. Cuvintele i s-au împiedicat în gură și au căzut în balta care se aduna între ei. Nu a clipit. Nu a respirat. Și, spre ușurarea ei supremă, el nu a plecat.

Și eu sunt în flăcări, a repetat ea, mai sufocată de data aceasta, în timp ce vaporii vizibili produși de căldura cuvintelor ei ajungeau până la el. Eu... vreau ceea ce vrei tu.

A făcut un pas amenințător spre ea, îndreptând un deget în direcția ei.

— Nici măcar nu-ți poți imagina ce vreau.

S-a îndepărtat din nou, pe linia subțire de pietre uscate de sub streșină.

— Și dacă aș putea?

— Nu o face. El a fluturat o mână în aer ca și cum ar fi vrut să se șteargă din vederea ei. Nu mă urmări.

S-a întors și s-a pierdut în umbră între lămpile cu gaz din curte.

Luând ceea ce ar fi putut fi prima decizie impulsivă din viața ei, Felicity a plonjat în ploaia înghețată și a alergat pentru a-l ajunge din urmă.

Prinzându-l de braț cu ambele mâini, l-a întors cu fața la ea.

— Nu te las să pleci așa, a strigat ea, ca să acopere furtuna. Și dacă nu te mai văd niciodată?

Ceva din maxilarul lui sumbru îi spunea că la asta se gândea.

— La naiba, Felicity, du-te înăuntru, unde e cald.

Ploaia a udat-o aproape imediat, adunându-i părul în șuvițe îmbibate. Lipindu-i cămașa de noapte și halatul de piele.

Picăturile o usturau, dar abia dacă simțea durerea.

— Vino cu mine! a insistat ea.

Privirea lui a coborât pe trupul ei doar pentru o clipă, în timp ce ea stătea în picioare, clipind împotriva picăturilor care se scurgeau pe suprafața ochelarilor ei, ascunzându-i o parte din expresie.

Înjurând în limba lui maternă, el a dat-o la o parte, doar pentru a-și smulge haina de pe umeri și a o pune în jurul ei. O acoperea atât de mult, încât ar fi putut la fel de bine să fie o mantie.

— Nu este sigur. S-a îndepărtat brusc, de îndată ce a

înfășurat-o. Nu înțelege? Treizeci de ani. *Treizeci de ani* în care nu am... pur și simplu, nu sunt făcut pentru o fată ca tine.

— Femeie, l-a corectat Felicity. Sunt o *femeie*. Vreau ca tu să realizezi acest lucru, Gabriel Sauvageau. Sunt o femeie și doar pentru că sunt nepătată nu înseamnă că sunt incapabilă de dorință. De a o înțelege și de a o exprima la fel de bine sau chiar mai bine decât tine.

Ea a înghițit în sec, în timp ce o timiditate familiară i s-a strecurat în obraji și s-a luptat cu instinctul care îi striga să se scufunde în haină și să dispară.

Până aici!

Se săturase să fie invizibilă. Nesemnificativă. Tăcută. Dacă nu spunea acum ce avea de spus, era posibil să nu mai aibă altă șansă.

— Mă gândesc des la tine. În felul acela. Tot timpul, de fapt. Și... când sunt într-o cameră cu tine, nu mă pot uita la nici un alt bărbat. Pentru că nici unul nu se compară.

S-a aventurat înainte pe picioarele care amenințau să-i amortească, încurajată de răspunsul culorii pielii lui îmbibate.

— Când alți bărbați strălucesc puternic în lumină, eu te caut în umbră. Tânjesc să mă alătur ție acolo. Pentru că ești frumos.

S-a îndepărtat de ea, dând toate semnele unui armăsar gata să fugă. Grăbindu-se înspre el, s-a ridicat și i-a cuprins amândoi obraji în mâini. Forțându-l să se întoarcă cu fața la ea, perfect conștientă că putea să o dea la o parte și să dispară în noapte dacă și-ar pune în minte să facă asta. Nu conta, trebuia să-și dezbrace inima în fața lui, altfel nu și-ar fi iertat-o niciodată.

— Nu o spun doar din politețe, a insistat ea, citind reticența din ochii lui. Pentru mine, tu ești singura ființă care merită privită. Corpul tău este singurul pe care vreau să-l descopăr. Singura atingere pe care mi-am dorit-o vreodată cu adevărat.

Nările lui s-au umflat.

Maxilarul i s-a încordat sub mâinile ei, iar întreaga lui

structură enormă s-a clătinat, în timp ce se uita peste umărul ei către ușa de la Cresthaven.

— Eu nu sunt ca ei, a spus el într-o șoaptă sufocată, abia auzindu-se din cauza ploii. Eu nu sunt ca bărbații din cărțile tale.

— Ești mai mult decât ei, a insistat ea, mângâindu-i cicatricile cu o vârf sensibil al degetului mare. Pentru că tu ești adevărat.

În cele din urmă, înfrigurată, și-a mișcat picioarele goale, amorțea făcând loc durerii, în timp ce un fior violent a cuprins-o.

Gabriel a privit în jos la picioarele ei, apoi, cu câteva sudalme întunecate și murdare, a luat-o în brațe și a dus-o înăuntru. Nu s-a oprit până când nu a urcat scările tuturor celor trei etaje și a intrat în dormitorul ei.

Decorată în alb și auriu, singura culoare din cameră era cea a covorului persan albastru, masiv, din fața șemineului. Gabriel a dus-o acolo din trei pași lungi, iar ea a alunecat pe trupul lui când el a așezat-o în picioare în fața focului care duduia.

La început s-a simțit ca și cum ar fi stat pe un pat de ace și furnicături, iar ea a strâns din dinți ca să nu se clatine când el a dispărut în toaleta alăturată.

Cu mișcări rapide, Felicity a smuls plapuma de puf de pe patul ei și a așezat-o în fața focului. Apoi și-a dat jos haina lui de pe umeri, și-a desfăcut halatul îmbibat și s-a luptat cu nasturii cămășii de noapte, chinându-se să și-o tragă peste cap pentru a o arunca înaintea ei ca el să se întoarcă.

Goală, s-a întors și s-a aplecat să întindă hainele ude pe pietrele calde ale șemineului.

Probabil că doamna Pickering nu va ajunge curând la spălat, cu menajerele plecate, și n-ar fi vrut ca ele să se strice în coșul de rufe.

— Iisuse Hristoase afurisit!

Blasfemia fusese rostită ca o rugăciune, iar Felicity s-a îndreptat și s-a întors, găsindu-l pe Gabriel în cadrul ușii, cu ochii larg deschiși a neîncredere și cu două prosoape de

baie curate adunate la picioarele lui, acolo unde le scăpase.

Încă tremurând, ea stătea cât mai aproape posibil de foc, cu mâinile strânse sub bărbie și un genunchi îndoit în modestia pe care încerca să nu o simtă în timp ce încerca să pară seducătoare.

— Cât de atent din partea ta, a spus ea, oferindu-i un zâmbet timid.

— Ce? Oh.

El își desfăcu mâinile, ca și cum ar fi fost surprins să nu găsească prosoapele agățate pe brațe, și nu și-a desprins privirea de la ea în timp ce își îndoia genunchii și pipăia pe podea după ofrandele aruncate. Apropiindu-se de ea așa cum ar fi făcut-o cu un animal periculos, i-a oferit unul de la distanță, atât cât îi permitea brațul.

Când ea l-a luat, el s-a retras spre ușă.

— Nu știi ce faci, a avertizat-o el, încercând vitejește, fără să reușească, să-și ferească privirea.

— Ai dreptate, a recunoscut ea, în timp ce lua prosopul și îl trecea pe umeri și pe brațe, pe sâni, pe burtă, pe coapse.

Privirea lui îi urmărea mișcările, limba îi umezea buzele în timp ce o privea cu o ciudată presiune de neîncredere. Ca un om care ar fi mers zile întregi prin deșert și nu ar fi crezut că oaza din fața lui era altceva decât un miraj. Nefiind obișnuită cu o tăcere atât de vulnerabilă, Felicity și-a dres glasul.

— Vezi tu, nu am nici cea mai vagă idee despre ceea ce fac, dar... speram că, dacă mă vei vedea așa, vei uita toate motivele pentru care nu ar trebui să faci dragoste cu mine.

El a clipit. De două ori.

Un mușchi al mâinii lui a tresărit. La fel și unul de la gât.

Apoi, în același timp, a înaintat spre ea și și-a rupt atât cămașa, cât și vesta.

Nasturii scoteau mici zgomote în timp ce se împrăștiau pe podea în direcții haotice. Gabriel și-a desprins mânecile de pe umeri și și-a abandonat cămașa udă pe

covor.

Înainte ca ea să apuce să se uite la el cum trebuie, el o cuprinsese în brațele lui și îi revendicase gura cu un sărut mai primar și mai puternic decât oricare altul descris în vreun roman de dragoste scris până atunci.

O asedia cu pofta lui, împingându-și limba dincolo de bariera buzelor el cu o alunecare umedă și solicitantă. Mângâind și degustând, el a explorat, cu mișcări profunde și amețitoare, adâncurile gurii el.

Stratul superior al pielii lui era încă umed și răcoros, dar infernul de dedesubt amenința să o ardă în vâlvătaia poftelor lui nesatisfăcute.

Ea s-ar fi sacrificat de bunăvoie pentru un astfel de foc.

— Vreau să te privesc! a întrerupt el sărutul pentru a face mărturisirea răgușită. Ești al naibii de frumoasă. Fiecare centimetru din tine. Dar se pare că nu pot să mă desprind de tine.

Punându-și mâinile pe pieptul lui, ea s-a îndepărtat de el cu o reticență care o oglindea pe a lui.

— Și eu vreau să te privesc, a răspuns ea din spatele genelor coborâte. Poate că, în timp ce tu îți arunci pantalonii și cizmele, ne putem obișnui cu vederea celuiilalt. Și apoi... ne putem familiariza și în alte moduri.

El a clătinat din cap, iar Felicity a avut nevoie de o clipă pentru a-și da seama că nu era în semn de respingere a sugestiei ei, ci de naivitate.

— Corpul unui bărbat nu este decât o mașinărie, în timp ce tu...

Părea să-și piardă capacitatea de a vorbi

— Vreau să văd, a insistat ea cu blândețe, ieșind din cercul brațelor lui

Privirea lui o devora în timp ce mâinile i se duceau spre brâu. Felicity găsea mai degrabă încântător faptul că el nu se holba doar la sânii ei și la șuvița aurie dintre coapsele ei. Alte părți ale ei păreau să îi atragă atenția. Curbura umărului ei, adâncitura taliei, picioarele și șoldurile ei.

Asta nu însemna că ochii lui nu se întunecau ca niște furtuni periculoase atunci când îi devorau cele mai intime părți ale corpului.

Terminând cu nasturii, s-a aplecat să își scoată cizmele, iar Felicity, la rândul ei, a privit flămândă mușchii și planurile umerilor săi, tendoanele gâtului său, nodurile brațelor sale înnebunitor de musculoase.

Împingându-și pantalonii și chiloții în jos dintr-o singură mișcare, i-a lăsat pe jos și s-a îndreptat, stând în fața ei acoperit cu nimic altceva decât lumina focului care îi deslușea splendoarea.

Gura lui Felicity s-a uscat ca iasca în timp ce mădularul lui, deja greu și mare, se îngroșa chiar în fața ochilor ei, umflându-se pe lângă vene și pielea netedă.

Înghițind cu greutate, a făcut tot ce îi stătea în putință pentru a-și stăpâni un val de îngrijorare. Nu se putea gândi la niciun loc din corpul ei unde ar fi putut să se potrivească așa ceva.

El totuși se înșelase în privința bărbaților. Cel puțin în ceea ce-l privește pe el.

Niciodată în viața ei nu privise ceva și să fie atât de profund afectată. Nici de arta de la Luvru, nici de multitudinea de alte monumente realizate de om sau de natură.

Gabriel Sauvageau fusese cu siguranță construit cu perfecțiunea și precizia celei mai ingenioase mașini. Era plin de forță și radia masculinitate.

Fiecare parte a lui era atât de mare! Atât de masculin, fără îndoială. Coapsele lui groase, cu adâncituri și umflături ale mușchilor parcă desenați. Trunchiul lui puternic, cu nervuri și caneluri.

Dar ceea ce o fascina cu adevărat era arta pe care și-o sculptase în propria piele, acoperind adesea cicatricile de dedesubt.

Suspiciunea precaută care-i bântuia ochii a mișcat-o în timp ce plutea spre el, mâinile ei întinzându-se pentru a mângâia adevăratele movile ale pieptului lui. Îi plăcea paradoxul părului stufos și totuși mătăsos sub palmele ei

netede.

Nu a rostit niciun cuvânt în timp ce își plimba mâinile pe munții umerilor lui și cobora pe pantele brațelor lui. El stătea pasiv – dacă nu chiar răbdător – în picioare, lăsându-o pe ea să inspecteze un tatuaj care îi plăcea sau să-și treacă degetul de-a lungul unei cicatrice.

Avea să-l întrebe într-o zi despre ele. Despre fiecare în parte. Când se vor simți mai în largul lor împreună. Când nesiguranța va fi cedat în fața încrederii.

Era o cruzime față de alți bărbați, decise ea, că unul ca el exista. El era Ahile într-un câmp plin cu soldați de greci. Unii dintre ei eroi, unii dintre ei chiar semizei, poate.

Dar niciunul cu cea mai mică speranță de a se compara cu el.

— Poți să mă atingi și tu dacă vrei, s-a oferit ea cu o fluturare timidă a genelor.

Gabriel și-a strâns pumnii pe lângă corp.

— Nu încă, a spus printre dinții încleștați. Nu am... control.

Ea a scos un sunet de înțelegere, întrebându-se dacă excitația era diferită pentru bărbați și femei. Pentru că, pentru prima dată în toată viața ei, nu se simțea cu nimic mai puțin decât puternică. Era un cuvânt tare, dar nu avea altul în vocabularul ei.

Frica nu avea ce căuta în acest loc, pentru că el o alungase. Bineînțeles, s-a luptat cu un pic de nesiguranță, conștientă de sine, și cu timiditatea și modestia ei înnăscute.

Dar nu a fost nevoie de curaj, pentru că ea nu se temea deloc. Control. Ținea pe această fiară de bărbat sub o vrajă, iar înainte ca noaptea să se termine, își vor aparține unul altuia.

Privirea lui asupra ei era un amestec ciudat de reverență și dorință trupească, iar ea s-a ridicat pe vârful picioarelor pentru a-i oferi un sărut.

El a fost nevoit totuși să se aplece puțin pentru a i-l acorda, iar ea a zâmbit cu buzele lipite de ale lui când a făcut gestul.

Neobosite în căutarea lor, degetele ei au alunecat între ei, trecând pe lângă undulațiile abdomenului lui și de bandajul de la coaste, până acolo unde știa că o dâră încântătoare de păr negru ducea spre mădularul lui.

— Nu.

Și-a smuls gura de pe a ei, îndepărtându-și șoldurile. Ea și-a retras mâna, ca și cum ar fi fost însemnată.

— Am făcut ceva greșit?

Mângâindu-i părul cu palma lui aspră, el i-a răspuns rapid:

— Niciodată, *mon coeur*. Dar sunt atât de... dacă mă atingi. Aș putea... Aș putea să termin.

— Nu-i nimic. Nu mă deranjează.

— Mă deranjează pe mine, a răspuns el, încruntând din sprâncene.

— Mi-ar plăcea să știu cum e, a recunoscut ea. Aș vrea să te vad înainte de...

Și-a ascuns capul în umărul lui, degetele ei găsind un punct sensibil și deosebit de neted al pielii unde șoldul lui se îmbina cu coapsa.

Dând din cap, el a închis ochii.

Numele ei îi scăpase de pe buze într-o șoaptă sugrumată, în timp ce ea îi găsea lungimea erecției cu degetele ei netede și reci.

Căldura o uimise cel mai mult. Deși tot corpul lui era încălzit de la foc, mădularul lui era ca un fier înroșit, pulsând de căldură.

Strângând-o lângă el, și-a îngropat capul în părul ei, în timp ce ea îi explora sexul cu degete atente și icnete de uimire. Când a găsit o venă mare dedesubt, a fost încântată să descopere că, atunci când îl mângâia, tot membrul se flexa și pulsa, făcând un bărbat de talia lui să geamă. A urmărit creasta netedă a capului, găsind la vârf o picătură de umezeală, la fel de alunecoasă ca și răspunsul propriului ei corp.

Când ea îl pipăia, șoldurile lui s-au răsucit înainte cu o alunecare instinctivă, împingându-se mai adânc în cercul palmei ei.

Un geamăt de agonie i-a vibrat în ureche.

Strângând, testând, l-a lăsat să alunece prin pumnul ei, simțind cum pielea intimă se mișcă precum catifeaua pe oțelul încins.

După doar câteva împingeri, corpul lui se încordase, tremura, și Gabriel a scos un sunet de neputință vie, grav și aproape jalnic. Umerii i s-au încovoiat și brațele i s-au flexat, deși avusese grijă să nu o strângă prea tare, în timp ce mădularul din mâna ei se îngroșa. Fremăta și apoi elibera pulsații calde și alunecoase pe abdomenul ei.

Aproape că se prăbușise când ea i-a dat drumul, dar și-a revenit și a șocat-o aplecându-se imediat și găsindu-și prosopul aruncat pentru a-i șterge pielea curată și uscată.

După aceea, a apropiat-o de el pentru un sărut arzător, unul care schimbasese axa Pământului, sau cel puțin așa a crezut ea până când a simțit moliciunea familiară a păturii sub omoplați.

O coborâse și se aplecase pe o parte lângă ea, legănându-i capul pe brațul lui, lăsându-și cealaltă mână liberă pentru a organiza propria expediție.

Mai întâi, i-a scos ochelarii, punându-i pe vatra din spatele lui.

Ceva din grija pe care o avea cu ei o atingea într-un cu totul alt mod decât o făceau degetele lui.

— Doamne, a răsuflat el, ochii închizându-i-se în timp ce vârfurile degetelor lui se plimbau de la maxilarul ei până la gât și în jos, înspre cavitatea claviculei. Știam că femeile sunt fine, dar niciodată... Nu mi-aș fi putut imagina niciodată.

Cuvintele lui îi făceau plăcere, și totuși se simțea atât de expusă în felul acesta. Atât de vulnerabilă și... atât de goală.

— Există... Ar trebui să fac ceva?

Ochii lui nu s-au deschis niciodată mai mult de jumătate, în timp ce murmurul lui răsuna peste ea ca un tors de leu.

— Ai făcut destule, *mon coeur*. Dă-mi voie mie acum.

Lui Felicity nu-i trecuse niciodată prin cap că o privire

poate fi la fel de intensă ca o mângâiere, până când el a privit spre sânii ei, cu carnea tremurând sub vârfurile încordate.

Încet, mâinile lui i-au urmat privirea, coborând pe întinderea pieptului ei. Degetele lui se desfăceau în timp ce urcau pe o parte de moviliță, trecând pe rând peste mugurii sensibili și coborând pe pielea subțire de dedesubt.

Felicity și-a aruncat capul pe spate și a închis ochii, gâfâind de fiecare dată când un deget îi găsea sfârcul, strângându-se când senzația pornea de la sân, coborând pe nervi și așezându-se între coapsele ei.

— Îți place asta? a întrebat el.

Ea a dat din cap, prea cuprinsă de mișcările lui pentru a formula un răspuns.

Cu reticență, el i-a părăsit sânii pentru a-i atinge coastele, făcându-i pielea să se înfioare pe tot corpul în timp ce îi cuprindea timid talia, examinându-i forma. La curbura moale a abdomenului ei s-a oprit, întinzându-și palma plată sub buricul ei.

Peste pântecul ei.

Orice ezitare i-a abandonat atunci privirea, în timp ce o presiune feroce îi cuprindea trupul. Una care făcea apel la locul primordial din interiorul ei care îi răspunsese de la bun început.

Acesta era un bărbat care i-ar fi stârnit oricând dorința. Dacă ar fi fost căpitanul unui galion, dacă ar fi fost un cavaler de temut sau dacă ar fi fost îmbrăcat piei primitive și ar fi folosit sulite rudimentare pentru a ține lupii departe de ușa lor.

Cu mult timp în urmă, când ar fi putut să o revendice ca soție pur și simplu târând-o în coliba lui și să se împerecheze cu ea. Când s-ar fi putut aștepta ca ea să fie doar recunoscătoare că găsisese un bărbat capabil să o protejeze de elementele brutale și de capriciile altor fiare.

În vremurile în care mărimea și forța erauenerate mai presus de naștere și de educație, Gabriel Sauvageau ar fi fost un rege.

Ar fi fost venerat ca un zeu.

Dacă tot ceea ce făcea ca legătura lor să fie complicată până la imposibil nu ar fi existat, și-a dat seama Felicity în acel moment, nu ar fi ezitat să planteze sămânța unui copil în acel loc de sub mîna lui.

O dorință goală deschidea o prăpastie acolo, iar soldurile ei se unduiau neliniștite din proprie inițiativă.

Privirea lui s-a îndreptat spre sexul ei. Și a rămas acolo, captivat de ceea ce vedea.

Mușcându-și buza, Felicity s-a luptat cu dorința de a se încolăci în timp ce se holba la expresia lui dură și indescifrabilă. Oare nu era impresionat?

— Deschide-te pentru mine!

La comanda lui șoptită și laconică, coapsele ei s-au desfăcut de la sine.

Ferocitatea necontestată din privirea lui i-a furat respirația în timp ce el îi zărea pentru prima dată carnea intimă. Limba lui a prins să-i ude buzele, iar un potop de excitare a stârnit un sunet moale din gâtul ei.

A fost toată încurajarea de care avea nevoie.

Scântei erotice străluceau în fiecare centimetru al corpului ei, în timp ce degetele lui curioase mângâiau spuzeala de păr auriu și alunecau în faldurile îmbibate de pasiune ale sexului ei.

Dacă Felicity crezuse că se simțea stânjenită de umezeala abundentă pe care o găsea acolo, sunetul întunecat și arzător pe care îl scotea din adâncul gâtului risipise această idee.

Până la urmă, asta îi făcuse.

Gabriel Sauvageau o umezea cu fiecare descoperire blândă și iscusită a degetelor sale aspre, în timp ce acestea despărteau linia sexului ei, alunecând peste volutele flexibile de carne care protejau intrarea în corpul ei.

Instantaneu, el a găsit nodul umflat din centrul ei și a apăsat pe el, făcând-o să tresară și să se răsucească din cauza unui șoc electric aproape dureros.

Felicity a încremenit, cu ochii mari de panică.

— Te-am rănit.

— Nu... asta este... a fost un pic prea puternic.

— Ar trebui să mă opresc?

Și-a netezit fruntea și a clătinat din cap, ridicându-și soldurile ca să se întâlnească cu mâna lui. Cu prudență, el și-a reluat mângâierile blânde și explorările leneșe, urmărindu-i fiecare expresie cu atâta atenție, încât ea credea că va muri din cauza tandreții pe care i-o declanșa în piept.

Din cauza durerii agonizante pe care el i-o provoca.

Amândoi învățau că ea își găsea plăcerea dacă era tachinată în jurul nodului, care trebuia plesnit ușor cu lovituri moi și care ducea la șoapte și fiori tremurători.

Felicity se simțea ca și cum s-ar fi intoxicat, ochii i se învârteau în cap când se închideau, iar ea simțea cum se îneca în căldura și plăcerea lichidă și pură a momentului.

Citise despre *petite mort*. Punctul G. Culminarea plăcerii sexuale pe care abia o găsisese în mâinile ei. Și totuși, în timp ce ceva puternic venea spre ea ca un vârtej, amenințând să o tragă departe de ea însăși, îi era rușine să constate că se panica puțin.

Apucându-l de umeri, ea i-a oftat numele, care i-a scăpat ca o întrebare.

— Sunt aici, *mon amour*, a murmurat el, ghemuindu-se peste ea, dându-i sărutări blânde și tandre pe gură, în timp ce ea se răsucea și se strivea de mâna lui.

I-a sărutat gâtul, pieptul și i-a găsit sânii goi cu un geamăt de apreciere, s-a bucurat acolo pentru o clipă, trecându-și limba în jurul cărnii încrețite a areolei ei, făcând tot posibilul să nu-i atingă nervii sensibili cu barba lui.

— Cine este Dumnezeuul tău, Felicity? Ești prea frumoasă ca să fii făcută din același lut și țărână ca noi toți.

Blasfemia lui era frumoasă și îi cânta în oase în timp ce el își închidea gura fierbinte în jurul sfârcului ei și îl lingeau cu limba.

Un geamăt a răsunat dintre buzele ei, în timp ce coapsele i se depărtau de la sine.

Degetele lui au găsit ritmul perfect și scoteau culmea plăcerii din cele mai adânci părți ale ei.

Spasmele au învăluit-o în unde minunate de lumină,

culminând în miezul ei și apoi răspândindu-se prin venele ei în valuri scânteietoare. Foarte departe, cineva scotea cele mai jalnice zgomote, scâncete, oftaturi și rugăminți. Ea abia dacă le auzea, în timp ce senzațiile glorioase se intensificau. Trupul ei se încovoia și se arcuia, pulsând de o plăcere atât de acută, încât se temea că mușchii ei s-ar putea încorda până la punctul de a se rupe.

În cele din urmă, trupul ei a devenit un singur nerv înfierbântat și s-a prăbușit, îndoindu-și genunchii în sus, căutând să scape de o abundență de extaz.

Abia când și-a venit în fire, și-a dat seama că acele sunete fuseseră smulse din propriul gât.

Simțindu-se mai mult decât vulnerabilă, s-a ridicat pentru a trage de el, având nevoie de căldură, de greutate și de confort.

El s-a conformat imediat, rostogolindu-se cu precauție pentru a o acoperi cu o răbdare chinuitoare, desfășurându-se peste ea, dar fără a-și așeza niciodată greutatea complet deasupra ei.

Sub el, ea s-a topit ca o lumânare care și-a consumat tot fitilul, a devenit un iaz de căldură flexibilă.

Era prea ușor să te bucuri de grija lui tandră față de ea, în timp ce îi mângâia părul, lăsând sărutări ușoare ca o pană pe fruntea ei, pe pleoape, pe nas. Pe pomeții ei. Pe colțurile gurii ei.

Îi plăcea asta. Fiind întinsă sub el, coapsele ei se forțau să se depărteze pentru a-i accepta volumul.

Și fiecare parte care fusese relaxată și eliberată devenise instantaneu rigidă când mădularul lui fierbinte și tare a apăsat-o.

Era pregătit... din nou.

*

Tot ceea ce îl făcea pe Gabriel un bărbat i-a fost răpit la contactul electricizant dintre sexul lui și al ei. El a închis ochii, pe jumătate strâmbând din nas și pe jumătate exprimându-și mirarea.

Să își facă de cap în mâna ei fusese o binecuvântare, deoarece nu numai că eliberase un torent din cea mai puternică plăcere pe care o cunoscuse până atunci, dar eliberase și stăpânirea pe care pofta lui copleșitoare o avea asupra creierului și corpului său.

Dar când Felicity și-n despărțit coapsele frumoase și subțiri, dezvăluindu-i secretele trupului ei, mädularul lui era din nou dureros de plin.

Felicity lui era prima femeie pe care o vedea goală. O mare parte din afacerile sale se făcuseră în locuri și alei murdare, unde doamnele se expuneau pentru bani sau serveau un bărbat afară doar cu umbrele care să le ascundă.

Era bine, presupunea el, nu de dragul comparației, ci pentru că, dacă nu ar fi avut măcar o idee generală despre ce exista sub rochia unei femei, vederea fundului ei gol când intrase în cameră l-ar fi putut ucide.

Să nu mai vorbim despre celelalte părți ale ei. Perfecțiunea de alabastru a sânilor ei cu vârfuri ca de piersică. Culoarea pielii ei netede...

Sexul ei. O carne roz, frumoasă, cuibărită într-un puf cu bucle de un auriu-închis.

Dacă nu făcuse nimic în viața lui de care să fie mândru, rugămintea ei sigur era suficientă pentru a-l face să se simtă ca un zeu. Arcuirea corpului ei sinuos, mișcările lejere ale șoldurilor ei în timp ce călărea valurile orgasmului.

Un punct culminant pe care el i-l oferise.

Intenționase să țină departe de ea dovezile dorinței sale, dar trupul său îl trădase, căutând căldura pe care numai ea i-o putea oferi.

Privirile lor s-au întâlnit când lungimea mädularului său s-a așezat pe căldura sexului ei. El încă mai putea simți micile pulsații ale plăcerii ei, în ritmul bățăilor tot mai puternice ale inimii care îi străbăteau trupul.

Neîndrăznind să se miște, și-a controlat nevoia. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să o pătrundă ca animalul josnic și pervers care era, dar nevoia era

temperată de respectul pe care îl avea pentru ea.

De dragostea lui.

Ochii ei deveniseră grei și somnoroși după ce atinsese orgasmul, iar nevoia ei de apropiere a lui îi frângea inima în cioburi tandre.

Dacă asta era tot ce făceau în seara asta, era satisfăcut.

Ei bine... *satisfăcut* era un cuvânt prea puternic. Dar a recunoscut cu o rigurozitate incontestabilă cât de norocos era să fi făcut ceea ce făcuseră ei.

Niciodată nu ar fi fost de ajuns.

Felicity l-a mângâiat pe spate și a lăsat mici cărări de foc pe benzile groase de mușchi. Mușchi pe care era bucuros că îi avea, chiar dacă numai pentru a-i folosi în slujba ei. Pentru a o păstra și proteja. Pentru a efectua munca pe care ea nu o putea face din punct de vedere fizic și pentru a avea puterea și rezistența necesare pentru a-i oferi plăcere.

Pentru a nu o strivi acum, în timp ce șoldurile ei se ridicau ușor spre el, apăsându-și mărul pe acea piele minunată, flexibilă, unică pentru sexul ei. Acoperindu-l cu rămășițele alunecoase ale dorinței ei. Umezeala de care avea nevoie pentru a-și face loc în interiorul ei.

Îi privea chipul angelic, cuprins de o uimire pură și incredibilă.

Cum putea exista o femeie ca ea? Cum a fost posibil ca el nu numai să o găsească, dar cumva evenimentele să se desfășoare în așa fel încât ea să se afle acum sub el, cu picioarele desfăcute într-o invitație în confundabilă?

Coborându-se pe coate, i-a încadrat capul cu antebrațele, afundându-și degetele în părul ei și masându-i scalpul.

Arcuindu-și ușor șoldurile înapoi, nu l-a surprins că vârful penisului său a găsit intrarea în corpul ei fără ajutor, împingându-se prin sărutul umed al pielii încordate de acolo.

Îi urmărea fiecare contracție, fiecare mică schimbare sau înăsprire a trăsăturilor ei minunate. A examinat-o în

căutarea fricii, a milei sau a oricărei suferințe exprimate.

Neavând încredere în ceea ce găsisese.

Pernuțele buzelor ei erau pufoase și roșii, umflate de la sărutările lui. Ochii ei erau întunecați și străluceau de o pasiune care trecea dincolo de permisiune și devenea o cerință impetuoasă. Culoarea obrazilor ei era puternică și slabe licăriri de umezeală i se vedeau la linia părului.

„Te iubesc.”

A vrut să-i spună vorbele în timp ce o pătrundea.

Dar bărbații în pat erau adesea bărbați îndrăgostiți, iar el se temea că sinceritatea i se va pierde.

Ar fi fost o cruzime să-i spună că o iubea, dacă tot se aștepta să o părăsească. Dacă trebuia să se căsătorească cu altul pentru a-și îndeplini responsabilitățile.

Totuși, asta nu schimba adevărul, așa că a lăsat cuvintele să-l inunde în timp ce înainta, pătrunzându-i corpul în pași lenți și chinuitori.

Întâlnind aproape imediat o barieră, gâfâitul ei l-a paralizat, la fel ca și umbra de durere care i s-a așternut pe trăsăturile frumoase.

Când el ar fi vrut să se retragă, ea l-a apucat, înfășurându-și brațele în jurul trunchiului lui și strângându-l vizibil.

— Nu. Nu. Nu. Pur și simplu... ignoră-mi durerea.

— Nu aş putea ignora *niciodată* durerea ta, a spus el. Nu trebuie să...

Ea l-a oprit cu un sărut atât de tandru și de sigur, încât el a uitat de orice îndoială, până când legătura dintre trupurile lor a fost singura senzație pe care o putea simți.

— Am fost făcută pentru asta, i-a reamintit ea, ajustându-și unghiul trupului într-un mod care i-a scos parcă aerul din plămâni. Corpul meu este creat pentru a accepta un bărbat. Pe tine. Îți cer să nu prelungești disconfortul nici unuia dintre noi. Te rog. Doar...

Vocea ei s-a frânt într-un scâncet, în timp ce el se împingea înainte, penetrând-o cât de adânc putea, părând să fie abia la jumătatea drumului.

Un șuvoi sufocant de înjurături a izbucnit din el în

timp ce se ținea complet nemișcat, cu membrele tremurânde. Îl blestema pe Dumnezeu cel crud care făcuse ca aceasta să fie cea mai incredibilă fericire pe care ar fi putut-o experimenta...

Și un disconfort teribil pentru ea.

Unghiile ei îl zgâriau pe spate, iar el saluta durerea, dorindu-și să i-o poată lua cu totul. Pentru că durerea îi devenise prietenă de-a lungul anilor. De multe ori fusese singurul mod prin care știa că mai era în viață.

Dar nu avea ce căuta în ochii ei.

— Îmi pare rău, a gemut el, apăsându-și fruntea de a ei.

Ea nu a spus nimic, doar a respirat împreună cu el, așa cum o învățase cândva să facă, până când el a putut să simtă cum mușchii intimi îi cedau treptat, iar corpul ei îl accepta înăuntru.

În experiența lui Gabriel, dorința și privațiunile fuseseră singurul său motor. Un gol pe care încerca să îl umple cu bogății aproape că îl consumase, pentru că la fiecare achiziție, de fiecare dată când ajungea la o fantezie... realitatea îl lăsa mereu dezamăgit.

Dar asta. Ce trăia acum. Ea.

Chiar dacă trupul ei era acoperit doar pe jumătate de al lui, senzațiile care îl sufocau erau cu mult mai puternice decât orice își închipuise în nopțile singuratice pe care le petrecuse visând exact la acest moment.

Cu un ușor suspin de ușurare, mușchii ei s-au relaxat, primindu-l și mai mult înăuntru.

— Încearcă din nou, l-a îndemnat ea cu blândețe.

El s-a retras, gâfâind la unduirile fierbinți ale cărnii ei intime care se agăța de mădularul său în retragere, ca și cum ar fi fost reticentă să îl lase să plece. S-a scufundat din nou înăuntru, câștigând un pic mai mult teren. Apoi, din nou. Și încă o dată, până când s-a dus cât de departe părea că poate ea să reziste.

După acele câteva mișcări, amândoi gâfâiau și transpirau, cu piepturile lipite unul de celalalt.

El era în ea. Făcea parte din ea. Blocat în corpul ei și

în îmbrățișarea ei.

Niciodată în viața lui nu îndrăznise să spere. Doamne... Voia să savureze momentul, dar un impuls la fel de vechi ca și umanitatea însăși i-a îndepărtat nevoile trupului de nevoile inimii.

Extazul depășise plăcerea în timp ce el găsisese un ritm lent și ondulat al șoldurilor, fără să se retragă prea mult, doar legănându-se cu ea.

Buzele ei se mișcau cu cuvinte pe care el nu le putea auzi din cauza vuietului din urechile lui, așa că și-a lăsat capul pe umărul ei, eliberând o respirație tremurătoare. Luptând împotriva extazului care deja îi vibra pe șira spinării.

Șoaptele ei de încurajare nu însumaseră niciodată cuvintele care creau o percuție pentru fiecare împingere a lui.

Păr auriu. Privire albastră. Zâmbet delicat. Parfumuri. Flori. Spice. Ierburi. Mosc alunecos. Carne fină.

Se simțea ca un prizonier eliberat. Sau poate, mai bine zis, ca un războinic invitat acasă.

Acasă.

Acest cuvânt nu însemnase niciodată nimic pentru el până acum.

Salutând pofta fără minte care amenința să pună stăpânire pe gândurile sale emoționale, Gabriel găsea incredibil de erotice sunetele alunecoase pe care le scoteau trupurile lor, iar el trebuia să se concentreze pentru a-și păstra sănătatea mintală.

Ridicându-se în mâini ca să o verifice, aproape că își pierduse ritmul la vederea ei. Dacă înainte fusese uluitoare, să o privească acum era ca și cum ar fi încercat să privească soarele.

Se minuna când ea părea să-și piardă controlul membrelor, zvârcolindu-se sub el, zvâcnind și tremurând, agățându-se de el cu cereri naive. Mâna ei se prelingea pe spatele lui, mai jos, pentru a explora timid curbura posteriorului lui, apăsându-l înainte, mai adânc.

Fără să se gândească, el se re poziționase puțin,

mădularul lui găsind un loc adânc în ea, care îi făcu ochii să se deschidă mari.

— Acolo, a spus ea cu năduf. Nu te opri!

Niciodată nu ar fi făcut-o. În schimb, și-a accelerat ritmul, și-a făcut loviturile mai profunde, împingându-se spre centrul ei. În interiorul ei, putea simți cum mușchii se flexează, se strâng și se eliberează în spasme insuportabil de dulci, în timp ce ea își deschidea gura într-un țipăt fără sunet.

Penisul lui s-a învârtoșat și a rezistat cât a putut de mult înainte de a se retrage din ea, cu un geamăt adânc de regret și o voință de fier, sămânța lui revărsându-se pe jos, sub picioarele ei deschise, în timp ce întregul lui corp se dezlănțuia de o fericire ineputabilă și atotcuprinzătoare.

Deși tentația de a rămâne unit cu ea îl bântuise în clipele de după ce furtuna trecuse, Gabriel a remarcat apogeul epuizării în zvâcnirile membrelor ei.

Privirea ei era languroasă în timp ce ea se lupta cu un fel de uitare cu un zâmbet blând și cu un suspin care s-a transformat într-un căscat care îi rupea maxilarul.

Constatând că o toropeală îl chema și pe el, Gabriel a ridicat-o și a dus-o în pat, trăgând peste corpul ei pătura rămasă.

— Rămâi? a murmurat ea, cu ochii deja închiși, ca și cum ar fi știut la fel de bine ca și el că nu o putea refuza.

Tot ce-și dorea era să se culce lângă ea, dar asta era aproape prea mult.

Prea intim.

Mai permanent și mai ireversibil chiar decât ceea ce tocmai făcuseră.

Ridicând pătura, el s-a strecurat în pat lângă ea, strângând-o aproape în timp ce ea se întorcea pentru a se cuibări la pieptul lui.

În câteva secunde, respirația i se stabilizase, iar genele începură să îi fluture în vis.

Inima lui Gabriel nu-i permitea să doarmă multă vreme, Bătea ca o tobă în pieptul lui, patru silabe deodată. Numele ei.

Felicity.

Fericire. Bucurie. Împlinire. Niciodată un nume nu fusese atât de perfect.

Capitolul 15

Felicity nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-și petreacă restul zilei în pat cu Gabriel, descoperind cum arăta trupul lui solid când draperiile erau deschise și prin ferestre intra lumina zilei.

Pe norul alb ca zăpada al patului ei, el era cu siguranță un amestec interesant și colorat de cerneală și carne, și mușchi, și sex.

Dar, din păcate, Mercy a bătut la ușa ei imediat după răsărit, cerând să știe de ce era încuiată, și apoi a hărțuit-o să se întâlnească cu ei jos pentru micul dejun.

Aveau de rezolvat o tentativă de omor la urma urmei.

Felicity s-ar fi putut rostogoli din pat dacă Gabriel nu ar fi prins-o, trăgându-i posteriorul înapoi pe șoldurile lui.

Ea a oftat când erecția lui a vibrat pe fantă, apoi a gemut când buzele lui i-au găsit urechea și au mușcat-o.

Răspunzând instantaneu, ea și-a răsucit șoldurile, încântată când mădularul lui a alunecat între coapsele ei, pe la spate.

Cuvinte franțuzești murdare se revărsau din vocea lui răgușită de somn, în timp ce mâna lui aluneca pe lângă sânii ei, înainte de a coborî pe abdomen și de a pătrunde în fanta ei.

Ridicându-și piciorul pentru ca el să aibă acces, Felicity și-a acoperit gura și și-a mușcat palma, în timp ce el aluneca în ea pe la spate și făcea cercuri umede în jurul sexului ei cu degetele lui iscusite.

Apogeul ei a fost mai puțin o urcare spre stele, cât mai mult o explozie a acestora, fiind din nou nevoită să-și muște din palmă pentru a nu urla în casă acum, când toată lumea era trează.

Pe măsură ce spasmele ei începeau să se atenueze, el și-a accelerat loviturile, mâna din părul ei s-a strâns pumn în timp ce el se retrăgea din trupul ei și se împingea între coapsele ei umezite de jeturile alunecoase ale eliberării lui.

Abia a avut timp să-și recapete răsuflarea înainte ca el să se îndrepte spre lavoar și să se întoarcă cu o cârpă umedă.

Tocmai această atenție o făcea să țină atât de mult la el. Cât de ciudat era, pentru un bărbat atât de vulnerabil, care se ascundea de toată lumea, să intre gol în camera ei cu încrederea unui cerb în călduri.

Îi plăcea.

— Vreau să-ți spun ceva, a rostit el după ce actul fusese consumat.

— Ce anume?

Ridicându-se, ea s-a ghemuit la pieptul lui.

— Sora ta este cea mai rea.

Ea a chicotit la expresia lui de jignire și l-a împins din pat cu piciorul.

— Mai bine te duci să te îmbraci în camera ta, înainte ca doamna Pickering să te găsească aici și să te oblige să faci o femeie cinstită din mine.

O spusese în glumă, dar privirile lor s-au întâlnit neliniștite pentru o clipă. Cuvintele ei s-au răspândit între ei, într-un haos dezorganizat.

Nu vorbiseră niciodată despre viilor.

Înghițind în sec, Felicity a fost prima care a cedat în fața lașității ei.

— Ne vedem la micul dejun.

— Bineînțeles.

Nu s-au privit unul pe celălalt, în timp ce el își strângea hainele și ieșea pe ușă.

Felicity spera ca stânjeneala dintre ei să se risipească până la micul dejun, dar atârna deasupra lor ca o sabie în timpul mesei. Și apoi în trăsură, când au mers la biroul lui George C. White, Esquire, pentru a-l interoga pe avocatul tatălui ei.

Găsind birourile suspect de goale, au urmat un traseu

ciudat și complicat prin oraș, stabilind în cele din urmă că domnul White părăsise țara pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Era deja după-amiaza târziu și toți au hotărât să se întoarcă la Cresthaven pentru a lua masa de prânz și pentru a-și planifica următoarea mișcare.

— De fapt, a spus Mercy când trăsura a intrat în curte, am un prieten în cadrul Societății de Investigații Criminale, Eddard Sharpe, care ar putea ști cum să-l găsească pe acest Marco Villanueve. Vorbește mereu despre contactele sale în lumea contrabandiștilor. A întins mâna și i-a strâns genunchiul lui Felicity prin fustele voluminoase de culoarea salviei. Ce-ai zice ca eu și Rafe să mergem să-i facem o vizită, în timp ce tu te odihnești, dragă? Arăți absolut epuizată.

— O idee minunată, a fost de acord Felicity, oferindu-i surorii sale un zâmbet slab și recunoscător.

— Da, a fost de acord și Raphael, cu sprânceana lui întunecată ridicată către fratele său, care ședea încruntat. Asta cred că v-ar da timp să vorbiți despre orice se întâmplă între voi doi. Toată după-amiaza mi-a stat pe limbă să spun lucrul acesta.

Mercy l-a călcat pe degetul de la picior, iar el doar a zâmbit.

— Mereu un pungaș subtil, soțul meu, a murmurat ea, deși ochii îi erau plini de afecțiune în timp ce se uita la el.

Oftând din adâncul pieptului, Gabriel s-a ridicat cu greutate din trăsură și i-a întins mâna lui Felicity.

O mână care îi făcuse o plăcere nebună chiar în această dimineață.

Luând-o, ea a coborât și au pornit spre casă, în timp ce șoferul întorcea trăsura în curtea strâmtă și revenea în după-amiaza blândă londoneză.

— Vrei să vii cu mine în salon? a întrebat ea.

El a dat din cap, fără să-și schimbe expresia de piatră.

„Ai vreun regret?”, ar fi vrut ea să-l întrebe. „Te simți vinovat pentru că tot ai de gând să pleci?”

Ce ar trebui să faci pentru ca el să rămână?

Pentru că, dacă ar fi existat un preț, ea ar fi fost dispusă să-l plătească.

Chiar dacă ar însemna să piardă totul pentru a-i câștiga inima.

— Gabriel, eu...

Fără veste, el a apucat-o brusc și a împins-o în spatele lui, cu degetul la gură în semn de tăcere.

Cuțitul pe care îl ținea la spate i-a apărut în mână în timp ce-și înclina urechea spre biroul tatălui ei.

Felicity nu auzea nimic mai presus de bătaile inimii ei, dar avea încredere în simțurile lui și era fericită să-i permită să se îndrepte spre ușă ca un pirat care înainta, gata să-și taie intrusul în bucăți.

Împingând ușa, a coborât imediat cuțitul, deși rămăsese la fel de încruntat.

— Doamnă Winterton, a spus el cu o voce nedumerită. Cred că aveți o explicație de dat.

Gâfâind, Felicity a trecut pe lângă el prin cadrul ușii pentru a-și vedea prietena și tovarășa încremenită deasupra biroului tatălui ei, cu hârțiile strânse în mână.

Niciodată nu arătase atât de îngrozitor. Rochia ei aurie atârna de un trup care devenise alarmant de subțire în doar câteva zile. Ochii ei, atât de vii și de albaștri, se scufundaseră în pielea palidă care părea că se lăsase de pe oasele obosite. Părul, de obicei de culoarea fină a cuprului, era prins într-un nod grăbit în șuvițe moi și terne. Hârțiile din mâinile ei tremurau, iar ea le-a lăsat să cadă pe birou și a început să-și frângă mâinile.

Mișcându-se de parcă o dureau articulațiile, Emmaline Winterton s-a întors spre Felicity cu genele țeapoase, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe la coada ochilor.

— Îmi pare atât de rău, aproape că a țipat ea. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea. Trebuie să crezi că...

— Oh, taci din gură, cățea prefăcută!

În momentul în care vocea masculină s-a strecurat de cealaltă parte a ușii, Felicity l-a simțit pe Gabriel cum se ridică în spatele ei, mișcându-se pentru a se plasa între ea

și intrus.

Ceva l-a oprit.

Uitându-se în spatele ei, Felicity a constatat cu disperare că un ștreang subțire de metal îi fusese strecurat în jurul gâtului de către un ucigaș, iar alte două brute puternice îl apucaseră, fiecare, de câte un braț încordat.

Cuțitul lui s-a izbit de podea. Un răget furios a devenit un geamăt înecat când arma i-a atins traheea, sugrumându-i respirația.

— Nu!

Felicity a întins mâna spre el, doar pentru a-i fi prins cotul de o mână ca o gheară care a smuls-o și a aruncat-o pe birou.

A scâncit când șoldul ei s-a lovit de margine, dar și-a smuls mâna când Emmaline s-a întins spre ea.

În fața dușmanului ei, a fost uimită să constate că era un străin.

Deși costumul său era demodat de cel puțin un an sau mai mult, s-ar putea să fi fost scump cândva. Se întindea peste o burtă care crescuse semnificativ de la croiala inițială a vestei și a sacoului său. Părul cărunț era dat pe spate într-o coadă, iar chipul i-ar fi putut aparține unui corb într-o altă viață, atât de ascuțită și de slabă îi era fața, cu un nas mare în mijloc.

— Tu i-ai lăsat pe acești oameni să intre în casa mea? a acuzat-o pe doamna Winterton, înlemnind la primul gust amar al adevăratei trădări.

— Oh, nu fi prea dură cu Emmaline a noastră. Bărbatul a bătut în birou cu un baston greu, făcând-o pe Emmaline să tresară. Nu prea i-am dat de ales.

S-a uitat de la Emmaline la agresorul ei și la Gabriel, în timp ce teroarea ei se întetea.

Fața lui Gabriel se înroșise, dar cel puțin pieptul acum răsufla cu putere, ceea ce era tot ce conta. El îi salvase viața de atâtea ori.

Acum ea trebuia să îi întoarcă favoarea.

Își armonizase respirația cu a lui, concentrându-și mintea asupra intrusului din fața ei. Dacă îi putea oferi ceea

ce își dorea, poate că îi va lăsa nevătămați.

— Nu este Emmaline a mea, a spus Felicity cu aceeași monedă. De ce te-a adus aici și ce va trebui să fac ca să pleci?

În acel moment, sprâncenele lui subțiri și comice s-au ridicat până acolo unde ar fi putut fi odată linia părului în tinerețe.

— Oh, dar ea este Emmaline a ta. Cum este și Emmaline a mea. Cu toții ne aparținem unul altuia, draga mea. Pentru că suntem rude. Trăgându-și la spate tivul hainei, i-a arătat un pistol, dar observația lui aterizase deja ca un glonț în mijlocul ei.

— Sunteți M.W. Goode? a întrebat Felicity, temându-se de un răspuns care l-ar fi făcut pe acest bărbat rudă de sânge cu ea în vreun fel.

S-a luminat, pocnindu-și călcâiele cizmelor în timp ce se gândea.

— Oh, da, desigur, prezentările. I-a făcut o plecăciune comică și cavaleriească. Sunt Sir Reginald Winterton al III-lea, iar sora mea mai mare, Mary, a fost soția legală a tatălui dumneavoastră și baroneasă.

Inima lui Felicity a început să bată cu putere în timp ce se holba la el.

— Minți.

— Aș vrea eu, a spus el în batjocură. Dar cu zeci de ani în urmă, înainte să apară mama ta, Clarence și sora mea, Mary, au fugit la Gretna Green și s-au căsătorit. Am adus cu mine certificatul care să dovedească lucrul acesta. Dar zestrea bieteii Mary nu era ceea ce tatăl tău dorea pentru ei, așa că au pus la cale un plan. Avea să se căsătorească cu o moștenitoare invalidă și bogată – mama ta – și își va ascunde adevărata dragoste și soție – sora mea, Mary – la țară până când femeia își va da duhul, lăsându-i lui averea.

S-a îndreptat spre unul dintre rafturile deasupra căruia portretul înrămat al baronului și al baronesei Cresthaven domina încăperea.

Inevitabilul fusese cândva distracția preferată a

tatălui ei.

— Din nefericire, viața de baroneasă i-a priit mamei tale, iar ea și-a recăpătat sănătatea. Tatăl vostru s-a atașat de ea, astfel încât ați apărut voi, cele patru fete.

Felicity a clătinat din cap, privind în ochii albaștri ca gheața ai tatălui ei, ochi pe care îi transmisese ei... și lui Emmaline?

— Tatăl meu a fost... un bigam?

Buza lui Sir Reginald s-a încrețit într-un rânjel urât.

— I-a impus lui Mary viața de amantă, transformându-și adevărata mireasă în nimic mai bun decât o curvă, iar pe copiii lui cu adevărat născuți în bastarzi.

Felicity s-a întors spre Emmaline, femeia care locuia în casa ei încă dinainte ca părinții ei să moară. Lacrimile se prelingeau pe obrajii incolori ai femeii, deși expresia ei rămăsese la fel de netedă și sumbră ca mormântul.

— Tatăl nostru a transformat-o pe propria noastră soră vitregă în guvernanta noastră? a întrebat ea, îngrozită. Te-a instalat în casa noastră și ți-a cerut să păstrezi un asemenea secret?

Clarence Goode fusese un om rece și necruțător. Un zgârcit, un fanatic și, îi era rușine să spună, un bigam, dar nu se așteptase niciodată ca el să fie atât de crud cu propriii copii.

Indiferent, poate. Dar așa ceva...

— Unchiul Reginald îl șantaja de când mama a murit de cancer, a spus Emmaline fără prea multă înflăcărare.

— Tatăl tău a fost un zgârcit! a strigat Reginald, lovindu-și bastonul de podea.

Felicity începuse să urască acel baston și, după felul în care Emmaline îl evita cu precauție, bănuia că biata femeie avea și mai multe motive să facă asta.

— Atât timp cât Mary a lui a fost în viață, ne-a ținut în modul care se potrivea cu pozițiile noastre. Sarcasmul lui Reginald accentua fiecare silabă, scuișând cuvintele. Dar odată ce ea a plecat, cota lui de întreținere s-a diminuat. A început să încerce să aranjeze căsătorii pentru copii, le-a oferit zestre și educație, mai degrabă decât bani lichizi. S-a

apropiat de ea cu pași repezi. Cum se presupune că era să trăim între timp, te întreb eu?

Felicity a clipit către el, înmărmurită de un anumit lucru pe care îl spusese.

— Copii? A aruncat o privire la Emmaline. Sunteți mai mulți?

Ochii lui Emmaline s-au transformat în niște cioburi de gheață.

— Un frate mai mic, Emmett, și o soră mai mică, Rosaline, pe care unchiul Reginald o are în grijă, ca tutore. Într-adevăr, ea nu devine majoră decât la douăzeci și unu de ani. Dar, după ce am vizitat-o în ziua în care am fost otrăvită, am găsit-o într-o situație îngrozitoare. Nu știu dacă va mai supraviețui încă un an.

— Să nu scoți nici măcar o vorbă din zvonurile astea urâte, Emma, rânji el. Sau nu-ți va plăcea ce voi fi nevoit să fac pentru a mă apăra.

O undă de mister în vocea lui i-a provocat o repulsie ciudată lui Felicity. A avut nevoie de tot curajul ei, și-așa puțin, pentru a-l înfrunta.

— Te rog din nou să-mi spui ce vrei. Este vorba despre bani? Îi vei avea, dar numai dacă îmi eliberezi garda personală.

Ochii lui întunecați au sclipit puțin și a părut să se relaxeze, deși nu a făcut nicio mișcare pentru a-l elibera pe Gabriel.

Felicity nu putea spune că îl învinovățea, după răutatea pură gravată pe trăsăturile aspre ale iubitului ei, orice idiot din bătrânul Albion ar fi știut că nu era în siguranță.

Reginald recuperează un plic mare de hârtii dintr-o servietă.

— Am certificatul de căsătorie, dovada nașterii copiilor, corespondența și documentele care demonstrează ce a făcut tatăl tău. Am trimis-o pe Emma aici să găsească și să recupereze actul de proprietate asupra domeniului Fairhaven, dar nu a reușit să facă acest lucru. Apoi, bătrânul Clarence a murit, lăsându-ți ție întreaga sa avere.

Ție? Cea mai tânără și cea mai puțin merituoasă dintre bastarzii lui. Asta nu am putut suporta.

— A încercat să mă forțeze să te distrug. Emmaline vorbea acum un pic mai puternic, ca și cum și-ar fi adunat curajul împotriva torționarului ei. Să găsesc ceea ce aveai și să-ți iau totul. Dar v-am iubit atât de mult pe toți. Am rămas pentru că mă simțeam în siguranță aici. Pentru că nu puteam să te rănesc pe tine, Felicity, mai presus de toate. Și-a lăsat capul în mâini. Și bieții Rosaline și Emmett au suferit din cauza egoismului meu. Când am aflat de suferința lor, am început să mă conformez cerințelor lui josnice. Noi am fost cei care am lăsat acel bilet amenințător în salonul tău, dar a fost scris de mâna lui. Nu aveam nicio idee că ar fi mers atât de departe încât să încerce să vă otrăvească.

— Asta numai după ce încercarea mea de a te răpi și de a te face să dispari a eșuat, mormăi Reginald cu un oftat de supărare. Mai bine să pară un accident, ca și cum ai fi înghițit una dintre plantele tale.

Un mormăit încet a venit din direcția lui Gabriel, dar Felicity s-a forțat să nu se uite. Dacă l-ar fi văzut suferind, puterile ar fi abandonat-o.

— Mă vrei moartă, și-a dat ea seama. Astfel ca averea să meargă la moștenitorul legal născut.

Emmett. Și-a reamintit numele. Avea un frate. Tatăl ei avusese un moștenitor, dar cu femeia nepotrivită.

Trebuie să-l fi frustrat în fiecare zi.

— Vreau doar ce e mai bine pentru nepoții și nepoatele mele, astfel încât cei aflați sub tutela mea să aibă dreptul legal la moștenirea lor de drept, iar eu, în calitate de tutore, să îi îndrum așa cum cred eu de cuviință.

— Emmett este minor? a întrebat ea.

— Nu. Reginald a strâmbat din nas cu dezgust, în timp ce îl străbătea un fior. Are douăzeci și șapte de ani. L-am internat, bietul băiat, pentru pornirile lui nefirești, până când Emmaline a început să coopereze.

— Instituționalizat?

— Este... nenatural. Reginald rânji. Un pervertit

sexual.

Felicity și-a dus o mână la buze. Auzise de pervertiți; erau bărbați care preferau compania romantică a altor bărbați... Nu-și putea imagina de ce să-i închidă cineva într-un azil infernal.

— Doamne. Nu mai este încă acolo, nu-i așa?

— Își revine... deocamdată. Totul a fost destul de groaznic pentru el. Reginald s-a apropiat de ea. Este aproape imposibil să-și permită întreținerea lui acum, fără moștenirea lui. S-ar putea să fie nevoit să se întoarcă.

Copleșită de durere pentru niște frați pe care nu-i cunoscuse niciodată, Felicity s-a repezit la bibliotecă și a recuperat *Biblia*, răsfoind paginile cu foiță de aur pentru a găsi documentul.

— Îți pot da Fairhaven. De altfel, pot să-ți dau Cresthaven dacă vrei. Poți să-ți numești suma dacă... A căutat în minte o soluție. Dacă renunți la tutela fraților mei în favoarea mea.

A râs și a gesticulat cu pistolul, ștergându-și o lacrimă de veselie de la coada ochiului.

— De ce m-aș mulțumi cu o sumă, când pot avea totul?

Panica amenința să o copleșească în timp ce membrele îi amorteau.

— Dacă arma aceea se descarcă în cartierul ăsta, polițiștii vin imediat. Nu se poate scăpa cu asta.

— Crezi că nu m-am gândit la toate? a zâmbit el.

Felicity a căutat cu disperare o altă amenințare.

De asemenea... Mercy și Raphael vor ajunge aici în orice moment

— Am deja oameni care așteaptă la ușă. A scos hârtii din buzunar. Te vei căsători cu mine, Felicity Goode; dacă va fi înainte sau după ce vei muri, este decizia ta.

— Nu ai adus destui oameni, a venit mormăitul gutural al lui Gabriel din ușă.

Am adus destui, se pare, a protestat Reginald, arătând spre cei trei oameni care îi țineau silueta uriașă prinsă în chingi...

Felicity a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-i distra atenția lui Reginald de la Gabriel. El fusese deja împușcat o dată apărând-o, nu putea să accepte asta din nou.

— Știi că inspectorul-șef Carlton Morley nu va permite așa ceva. Nu înțelegi dinamica acestei familii. Suntem foarte apropiați. Ei vor ști că orice fel de căsătorie este un simulacru. Se vor lupta cu tine în instanță. Te vor descoperi și te vor spânzura pentru crimă.

— N-o să trăiești suficient de mult pentru a fi spânzurat.

Amenințarea lui Gabriel era atât de sălbatică, încât aproape că l-a crezut și ea.

— Cum ai spus? Cu o pocnitură a degetelor lui Reginald, garoul s-a mai strâns o dată, blocându-i lui Gabriel capacitatea de a vorbi.

Ca să adauge și mai multă jignire, bărbatul din dreapta sa s-a mișcat pentru a bloca intrarea. Luându-și avânt cu un pumn cât un ciocan, l-a lovit pe Gabriel suficient de tare încât să-i spargă capul pe o parte.

Abia dacă a clipit, doar și-a întors capul înapoi pentru a-l privi pe bărbat cu buzele strânse.

Reginald și-a reluat amenințările.

— Voi desființa această dinastie nedemnă, construită de un om care nu și-a respectat cuvântul dat nouă. Începând cu tine și cu sora ta geamănă, mergând pe drumul meu, până la vârful Scotland Yardului. Apoi, toate acestea vor ajunge la familia căreia i se cuvin... Și-a întins brațele pentru a cuprinde întregul Crethaven Place. Sau... A privit-o din lateral, dezvăluind albul ochiului umbrat de o nuanță dezgustătoare de galben.

— Sau ce?

Felicity nu s-a putut abține să nu întrebe, deși era sigură că va detesta răspunsul lui.

— Sau... te căsătorești cu mine de-adevăratelea. Iar ceea ce este al tău să fie... al meu.

— Nu va funcționa, l-a informat ea. Testamentul stipulează că trebuie să mă căsătoresc cu o persoană care

are un titlu mai mare decât acela de viconte.

— Există modalități de a ocoli astfel de prevederi.

Privind afară, a trasat o urmă cu un deget pe falca lui Felicity, apoi pe marginea gulerului ei, pe linia gâtului.

În acea clipă, Gabriel Sauvageau a scuipat sânge în ochii celui care îl lovise, apoi și-a dat capul pe spate pentru a-i sparge nasul celui care îl strângea de moarte cu garoul.

Reginald s-a rotit, dar înainte de a îndrepta pistolul spre Gabriel, Felicity i-a luat bastonul din mâna stângă și l-a lovit peste încheietura cu care ținea arma.

Câteva coate bine plasate l-au eliberat pe Gabriel, iar când s-a aplecat să ia cuțitul de pe podea, s-a întors spre ea, ștergându-și o picătură de roșu din colțul gurii.

— Întoarce-te, *mon coeur*, a spus el, cu ochii întunecați de un amalgam ciudat de regret și anticipare, în timp ce se apropia de Reginald, dând cu piciorul pistolului.

Felicity s-a supus. S-a repezit în jurul biroului spre Emmaline, care s-a prăbușit pe el.

S-au agățat una de cealaltă, privind fix în șemineu, fără să se uite măcar o dată înapoi, chiar dacă sunetele teribile ajungeau până la ele.

Felicity nu a trebuit să întrebe de ce îi spusese să nu se uite.

Nu voia ca ea să vadă tot sângele pe care îl vărsa.

Capitolul 16

În câteva ore, era ca și cum nimeni nu murise în casă.

Felicity și-a dat seama că, atunci când în familie aveai un gangster, un chirurg și un inspector-șef, nu trebuia să-ți faci niciodată griji în legătură cu debarasarea de cadavre.

Din pură întâmplare, Raphael și Mercy se întorseseră la câteva momente după violențe, fiindcă uitaseră agenda cu informații despre caz a lui Mercy.

Gabriel abia le ajutase pe Felicity și pe Emmaline să

navigheze prin carnagiu și să se prăbușească în salon, când cumnatul ei a intrat în scenă arătând ca un majordom al diavolului, cu o mână apucându-i reverul precum un politician încrezut.

— Spune, *mon frère*, ai vreo idee de ce am fost nevoit să omor doi bărbați la poarta curții?

Mercy era îngrozitor neliniștită când a trecut pe lângă frații Sauvageau și s-a repezit la sora ei.

— Doamne! Felicity, doamnă Winterton, sunteți bine?

Uimită că rezistase atât de mult timp, Felicity a început să fie scuturată de frisoane adânci până în oase. Și totuși, fusese capabilă să se întoarcă și să ia degetele înghețate ale femeii care stătea lângă ea.

— Mercy, fă cunoștință cu Emmaline, sora noastră.

După o explozie de acțiune în mijlocul căreia Emmaline și Felicity stăteau sprijinite una de cealaltă, fără să se poată mișca, frații și soții au fost chemați, iar aranjamentele, atât cele legale, cât și cele de altă natură, au făcut ca locuința lor să fie curățată de orice dovadă de violență.

Acum, Felicity stătea înconjurată de familia ei, strâmbându-se sub privirile lor pline de așteptări.

Toată lumea avea o băutură tare în mână, inclusiv ea însăși. Morley și Prudence stăteau lângă șemineu, servindu-se cu whisky adus de un domn Bartholomew supus.

Titus, care cândva luase cu lopata cărbunele folosit pentru a aprinde respectivul șemineu, și-a tras un scaun confortabil în fața acestuia și și-a așezat soția însărcinată, Honoria, pe el. Sprijinindu-i picioarele umflate pe un scăunel și acoperindu-i poala cu o pătură, el o ajuta protector, atent la orice nevoie care ar fi putut apărea.

Mercy s-a așezat de cealaltă parte a lui Emmaline, iar Raphael și-a lipit un picior de cotiera de lângă ea, pe jumătate aplecat, pe jumătate așezat, în timp ce sorbea un pahar de vin roșu.

Ca de obicei, Gabriel – care ocupa cel mai mult loc – stătea la pândă în umbră lângă ușă, tăcut și sumbru ca moartea cu coasa.

Felicity se temea că va scăpa dacă nu-l ținea mereu sub observație. Își schimbase îmbrăcămintea, fixându-și gulerul foarte sus, până la bărbie, ascunzând ceea ce cu siguranță că era o linie urâtă în jurul gâtului său.

Voia să o vadă. Să-l determine pe Titus să o examineze. Voia ca el să se uite la ea.

Nora, sora cea mai mare, făcea tot posibilul să digere povestea, punându-i întrebări blânde lui Emmaline.

— Așadar, acest Sir Reginald... Era fratele mamei tale și nu era deloc rudă de sânge cu noi.

Emmaline a dat din cap, sorbind un ceai fierbinte stropit cu coniac.

— El este... a fost un monstru. L-a amenințat în mod constant pe fratele meu. Pe fratele nostru, care este un suflet bun și tandru. M-a târât în această dimineață de la spital cu amenințări nu numai la adresa lui, ci și a lui Rosaline. Vezi tu, el avea... afecțiuni nefirești față de ea. Și tata nu a făcut nimic.

— Nu era un om căruia să-i pese de confortul sau de fericirea copiilor săi, a spus Honoria înghițind cu greu, amintindu-și, fără îndoială, că el o obligase cu nesimțire să se căsătorească cu un viconte violent și criminal.

Emmaline a dat din cap în semn de acord, cu buzele strânse împotriva durerii fizice și emoționale.

— Tatăl nostru ne-a oferit o sumă extraordinar de mică pentru întreținere după ce a aflat despre... înclinațiile lui Emmett. Ne-a lăsat instrucțiuni să ne găsim oameni cu care să ne căsătorim și să avem grijă de noi. Unchiul Reginald a profitat de pe urma mamei încă de când s-a îmbolnăvit de cancer, pretinzând lumii că el era cel care ne ajuta.

— De ce a decis să îți spună doamna Winterton? Honoria și-a lăsat o mână moale pe burta rotundă, cu sprâncenele ei de abanos unite. Ești căsătorită?

— Nu, dar sunt ruinatedă, răspunse ea cu sinceritate, obraji ei palizi recăpătându-și ceva culoare cu ajutorul unui fard. A existat o... propunere – nu contează – iar tata a decis că, dacă eram doamna Winterton, asta îmi conferea

respect, iar oamenii care m-ar fi observat ar fi fost prea politicoși să întrebe dacă sunt văduvă sau străină, a oftat ea adânc.

— Este o mare nedreptate că suntem sclavii capriciilor unor astfel de bărbați, a spus Mercy cu vehemență, aruncând o privire la toți cei din încăperea vinovați de a fi de sex opus. Mă bucur că a scăpat de acest Reginald. Și tatăl nostru, una peste alta, s-a purtat cu tine abominabil.

Emmaline a clătinat din cap cu o expresie neîncrezătoare, în timp ce se străduia, conștientă de sine, să își strângă părul rebel la loc în nodul din care voia să scape.

— Nu am cuvinte să-mi cer scuze suficient de mult față de voi toți. Mi-aș dori să pot repara răul pe care l-am făcut. Mai ales ție, Felicity, pentru pericolul pe care ți l-am adus la ușă.

Lăsându-și ceașca de ceai jos cu zgomot, a apucat mâinile lui Felicity și a privit-o cuprinsă de lacrimi și de neliniște.

— Mulțumesc pentru că ai fost atât de bună. Înțeleg dacă vrei să mă arunci cu restul gunoiului, dar am vrut să știi că ești unul dintre cei mai buni oameni pe care am avut privilegiul de a-i cunoaște și îți voi fi mereu recunoscătoare pentru momentele pe care le-am împărtășit.

Când ar fi vrut să-și retragă mâinile, Felicity i le-a strâns mai tare.

— Nu ești un gunoi. Faci parte din familie.

Toată lumea mormăise în semn de acord, ceea ce a făcut ca lacrimile adunate pe genele castanii ale lui Emmaline să se reverse pe obraji ei.

— Presupun că trebuie să mă întorc la Fairhaven și să-i informez pe Rose și Emmett că sunt liberi... în sfârșit, liberi. Cuvântul i-a adus un zâmbet printre lacrimi.

— Spune-le că acum faceți parte cu toții din familia Goode, a spus Felicity, o decizie care i se întărea ferm în minte. Și aduceți-l pe Emmett aici, bineînțeles, pentru ca el să-și poată ocupa locul de stăpân la Cresthaven și de proprietar al imperiului maritim al tatălui nostru.

În acel moment, toată lumea a început să vorbească deodată.

— Să nu ne grăbim...

— Nici măcar nu ne-am cunoscut...

— Ce-o să faci dacă dai totul...

— Felicity, poate ar trebui să discutăm asta înainte de a...

Ridicând o mână, a așteptat până când au căzut într-o tăcere uimită.

— Nu este nimic de discutat, sunt foarte hotărâtă. Dacă nu reușesc să mă căsătoresc cu cineva din nobilime, tata a spus clar și răspicat că eu nu primesc nimic, iar următorul la rând primește totul. Totuși, dacă Reginald a făcut un lucru, acela a fost că a adus în această casă dovada unui moștenitor. Un moștenitor adevărat. Toate acestea ar fi trebuit să fie ale lui de la bun început.

— Nu mi se pare corect să te trezești fără nimic în palmares, remarcă Raphael, jucându-și rolul de avocat al diavolului. Cred că suntem conștienți de faptul că dovezile pot dispărea.

— Da. Dar adevărul nu, a afirmat Felicity cu fermitate. Iar eu nu pot să spun că nu am nimic, vă am pe voi toți. Ea a strâns mâna lui Emmaline. Și mai mult chiar.

— Poți sta cu noi, desigur, s-a oferit Titus. Nora ar fi foarte bucuroasă de companie, mai ales după ce va sosi copilul.

— Sau poți locui după colț cu noi a intervenit Prudence. Care și Lottie te adoră deja, iar la noi, la moșia noastră, este cu siguranță mai puțin sânge decât în spital. Și loc pentru o grădină în spate.

Mercy a strâmbat din nas.

— Dacă nu te lași păcălită de stratagama evidentă a surorilor noastre de a te transforma în mătușa bătrână care le ajută să se descurce cu copiii lor indisciplinați, ești bine-venită la bordul iahtului cu Rafie și cu mine. Putem avea aventurile pe care le-am plănuțit dintotdeauna.

Zâmbind strălucitor, sora ei geamănă a privit cu ochi răutăcioși la surorile ei, încrezătoare că reușise să câștige

favoarea lui Felicity.

— Sau poți să rămâi în casa ta, a murmurat Emmaline, cu inima strălucindu-i în ochi. Cred că ți-ar plăcea să fii aici, cu familia... Dacă Emmett va fi patriarhul, te asigur că nu există un frate mai drag decât el. Se va bucura de datoria lui de a te adora și de a avea grijă de tine.

— Nu. O singură silabă adâncă și tăioasă a secerat tăvălugul de dragoste și de sentimente din încăpere, în timp ce Gabriel a ieșit din umbră, cu trăsăturile așezate ca și cum ar fi fost gata de luptă.

— Este a mea. *Eu* voi avea grijă de ea.

Capitolul 17

Dinții lui Gabriel au scrâșnit după ce a rostit fără să vrea cuvintele pe care inima i le băgase în gât și i le scosese pe gură.

A izbucnit din nou haosul, când trei bărbați s-au ridicat în picioare și, ca și cum ar fi fost cu o singură minte, au creat o barieră de mușchi și provocare masculină între locul în care se afla Gabriel și șezlongul lui Felicity.

Chiar și fratele său l-a privit cu neliniște, scrutându-l cu ochii cuiva care îi cunoștea toate păcatele.

Nu-i putea învinovăți pe niciunul dintre ei, doar curățaseră cadavrele pe care le lăsase împrăștiate prin casă.

Pentru ea.

Umerii lor îi blocau vederea către trăsăturile ei perfecte, iar el își dorea mai mult decât orice să vadă răspunsul ei.

Doamne, nici măcar nu o întrebase ce vrea. O revendicase pur și simplu ca un nenorocit de marinăr barbar, care își revendica prada de război.

Dar trebuia să știe că era mult mai mult decât atât.

A împărți un pat era cu mult diferit de a împărți o

viață, iar remarca ei din acea dimineață îi atârname ca o sabie a lui Damocles deasupra capului toată ziua.

Pentru că și-o dorise atât de mult și știa că ea luase deja alte decizii.

Nu vorbiseră niciodată despre cum ar putea arăta un viitor între ei... dar el fusese îndrăgostit de ea încă din prima noapte în care o ajutase cu reticență pe Honoria Goode în misiunea clandestină care îi adusese unul în viața celuilalt.

Raphael fusese și el lovit de Mercy la început, dar Gabriel... fusese devastat de Felicity.

Din acea zi, ea a fost a lui, în inima lui, în imaginația lui, în fiecare decizie a lui.

Știa că era jalnic și nu făcea nici doi bani, la naiba.

Trăia sau murea după cuvântul ei.

Raphael a făcut un pas înainte, cu o atitudine atât precaută, cât și contrariată.

— Gabriel... nu poți anunța pur și simplu că...

— Lăsați-l să vorbească. Felicity și-a făcut loc cu umerii printre Titus și Morley, atrăgând toată atenția din încăpere.

O scânteie s-a aprins în pieptul lui. Una pe care o crezuse stinsă pentru totdeauna.

Speranță.

În acel moment, toți ceilalți din cameră au dispărut.

— Felicity. Chiar dacă te-am mințit în legătură cu numele meu. Am fost sincer când am spus că am cunoscut doar violența. Am crezut că oamenii sunt capabili doar de răutate și lăcomie, cruzime și viclenie.

Ridicându-și o mână, i-a mângâiat obrazul cu dosul articulațiilor sale cicatrizate.

— Dar bunătatea ta... lumina ta mă cheamă. Mă fac umil. Mă fac să vreau să mă împletesc cu tine. Să-mi smulg părțile din mine care te resping și să le văd zdrobite sub tocul cizmei tale, ca să pot țese ceva mai bun în sufletul meu zdrențaros.

Ea a rămas cu gura căscată, dar el a continuat, trebuind să-și verse tot ceea ce avea pe suflet înainte ca ea

să-l accepte sau să-l condamne.

— Sunt îndrăgostit de tine, a mărturisit el. Mi-aş dori să pot anula tot răul pe care l-am făcut, de dragul tău. Am fost un mincinos şi un hoţ. Sunt un ticălos în toate sensurile cuvântului. Dar sentimentele mele pentru tine sunt cel mai adevărat lucru din mine. Sunt... cel mai dulce, cel mai tandru fel de violenţă, pentru că m-au dărmănat şi au spulberat tot ceea ce credeam că este adevărul. Ştiu că am spus că eşti a mea, dar... nu vreau să te posed. A ridicat mâna. Nu, nu este adevărat. Nu mă pot abţine să nu mă străduiesc să te fac a mea. Pentru că tu eşti a mea. Chiar dacă tu decizi că nu trebuie să fie aşa. Inima mea. Corpul meu. Protecţia mea. Viaţa mea. Sunt ale tale. Eu sunt al tău. Chiar dacă ţi-ai dat viitorul altcuiva. Eşti tot a mea, pentru că eşti o parte din mine. Singura parte din mine pe care o pot suporta.

Când şi-a ridicat privirea, ea nu era singura soră Goode cu lacrimi curgând pe obraji.

Îi acoperise mâna cu a ei, întorcându-şi obrazul în palma lui şi apăsând un sărut blând pe pernuţele de sub degetele lui.

— Gabriel. Trecutul tău nu contează pentru mine. Nu-mi pasă ce om ai fost. Doar de cel care eşti acum. Cel care vei alege să fii.

A făcut un pas mai aproape, cu o nerăbdare prea evidentă.

— Aş putea fi bun, dacă m-ai învăţa cum.

— Este singura soră Goode care chiar merită această denumire, a spus unul dintre bărbaţi pe un ton caustic.

Prudence i-a dat o palmă peste braţ soţului ei şi un chicotit a risipit o parte din gravitatea care plutea în cameră.

Gabriel i-a strâns mâinile în mâinile lui şi a făcut un lucru pe care nu-l făcuse niciodată în viaţa lui pentru un om sau pentru Dumnezeu.

A îngenuncheat.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Nu am niciun titlu să îţi pot oferi...

— Dar e la fel de bogat ca Midas, a intervenit Raphael în ajutor. Gabriel i-a aruncat fratelui său o privire răutăcioasă.

— Dacă nu te deranjează că nu pot să te fac o lady, că nu vom petrece mult timp prin săli de bal, voi face tot ce-mi stă în putință să-ți ofer o viață bună. Te voi trata ca pe o regină. Te voi venera ca pe o zeiță. Chiar dacă sunt distrus, eu...

Felicity l-a uimit când a îngenunchat odată cu el.

— Nu ești distrus... ești frumos, a insistat ea. Ai devenit totul pentru mine într-un timp atât de scurt, întreaga mea lume pare plină de tine. Genele ei au coborât, în timp ce el își ținea respirația, așteptând răspunsul pe care părea gata să-l dea.

— Eu... mă simt în siguranță doar când sunt cu tine. Dar nu am nevoie ca tu să mă venerezi, Gabriel, nu vreau să cad de pe pedestalul pe care mă aflu. Pentru că eu sunt cea stricată. Și nu am niciun motiv real să fiu. Frământările mele te vor înnebuni, dacă nu cumva sforăitul meu va fi primul. Am acele crize, acele spasme de teroare neajutorată, care nu au niciun sens și mă reduc la nimic fără avertisment. Cel mai mare dușman al meu este adesea propria minte, singurul lucru de care nu mă poți proteja.

— Ba pot, a intervenit el. Și o voi face. Te voi ține în brațe când vei fi îngrozită. Îți voi aminti că ești în siguranță. Te voi ajuta să te lupți cu coșmarurile tale și voi săpa în grădină lângă tine până când se vor liniști. Voi înfrunta lumea când tu nu poți. Pentru că, Felicity, singurul lucru de care mă tem este să trăiesc o viață fără tine.

Nu ar fi putut spune dacă el s-a aplecat spre ea sau ea s-a năpustit asupra lui, dar buzele lor s-au întâlnit într-o ciocnire extatică, brațele lor s-au încolăcit unul în jurul celuilalt cu exuberanța a doi oameni care găsesc o comoară pe care nici măcar nu visau să o aibă.

Atunci când Gabriel a decis că inima lui nu putea să fie mai presus de dragostea atotcuprinzătoare pentru femeia din brațele sale.

A deschis ochii și a privit în cealaltă parte a camerei și

și-a dat seama imediat cât de mult se înșelase.

Pentru că trebuia să facă loc pentru întreaga familie Goode.

Familia lui.

Epilog

Felicity s-a trezit în dimineața de Crăciun vibrând cu nerăbdarea unui copil. Ghemuită în strânsoarea soțului ei adormit, era sfâșiată între a se zbate să se îndepărteze de el sau a se afunda mai adânc în căldură și a lăsa cadourile să fie despachetate fără ei.

Un strat de gheață dantelată îi împiedica vederea de la fereastră, dar șuieratul constant al vântului îi spunea că dimineața era delicios de furtunoasă, exact așa cum se prevăzuse.

Oh, la naiba. Trebuia să se ridice. Micul dejun ar fi fost decadent, iar cineva trebuia să vadă bradul aprins.

În plus, Gabriel și Raphael spusese că ei nu sărbătoreau niciodată Crăciunul cu adevărat, iar ea cheltuisese sute de ore și o mică avere pentru a se asigura că aceasta era cea mai festivă sărbătoare din istoria creștinătății.

Alunecând cu degetele în jurul încheieturilor lui, i-a ridicat brațul greu cu destul de mult efort și, cu agilitatea unui acrobat, s-a furișat de sub el.

Tocmai când era pe punctul de a se elibera, el a scos un sunet copilăresc de protest și, cumva, ea s-a trezit înapoi de unde începuse.

— Dă-mi drumul, tu, a chicotit ea. Avem un Crăciun de sărbătorit.

— Dar de Crăciun este frig, iar aici este cald. Cum o să mă despart de tine?

El s-a îngropat mai adânc, împărtășind și luând în același timp căldura ei.

— Îți promit că va merita. Ea s-a răsucit în strânsoarea

lui de fier, în timp ce el se juca prin părul ei și o ciupea de obraji. Așteaptă să vezi ce am comandat la micul dejun. Nu ți-e foame?

— Știu cu ce aș vrea să mă ospățez, a spus el și a început să-i ciugulească lobul sensibil al urechii.

Cu toate acestea, stomacul lui a scos un sunet neplăcut, iar al ei a răspuns la fel.

— Ei, vezi? Degetul ei s-a lovit de mușchii tari, în timp ce îl împungea în abdomen. Corpul tău are nevoie de hrană dacă vrei să-ți păstrezi vigoarea.

— Nu am primit plângeri de la tine în legătură cu vigoarea mea.

El a apăsat dovezile respectivei vigori pe coapsele ei. Într-adevăr, petrecuseră luni întregi recuperând timpul pierdut, în cazul lui, în moduri care nu puteau fi descrise decât ca fiind viguroase.

Sau poate vorace.

Indiferent de cuvânt, erau zile în care ei îi era greu să meargă.

— Haide, dragule, l-a tras ea de mânecă. Cred că ar trebui să ne confruntăm cel puțin cu frații noștri, da, din moment ce suntem cu toții adunați împreună.

Cu un scâncet plângăcios, și-a trântit trupul glorios, ca un copil mic, aterizând întins pe spate.

— Doar că tu ai atâtea cadouri!

A căscat, iar Felicity a chicotit și s-a urcat deasupra lui, întinzându-și corpul gol pe structura lui tare, știind că nu-și susținea deloc cauza, în timp ce el torcea în ritmul ei.

Mai existase vreodată un soț atât de îndrăgit? Se mai integraseră vreodată doi oameni unul în viața celuilalt atât de bine, fără efort?

Din cauza firilor lor, atât de solicitante amândouă, atât de dornice de confort și de clipe de liniște, și de momente calme, viața lor împreună fusese un fel de răgaz, punctat de partide de amor și de călătorii.

Li se alăturaseră lui Raphael și lui Mercy pe iahtul ducesei de la Cour și petrecuseră în lux, fără să privească nimic altceva decât oceanul albastru nesfârșit. Se

întinseseră pe plajele mediteraneene și se plimbaseră prin grădinile japoneze.

Într-o bună zi, în curând, vor găsi un loc unde să se stabilească. Să rămână undeva suficient de mult timp pentru a planta o grădină. Dar, deocamdată, amândoi erau mulțumiți să descopere lumea și să se descopere unul pe celălalt în timp ce lânzezeau în pat.

Felicity i-a urmărit cu degetul tatuajul lui preferat, o sticlă de poțiune cu numele ei înăuntru, chiar deasupra inimii lui.

— Ce zici să ne alăturăm familiei pentru micul dejun și pentru cadouri, iar apoi, când toată lumea se va retrage la grajduri, pentru o plimbare vioaie la mijlocul dimineții, să facem același lucru?

Și-a umplut mâinile cu fesele ei rotunde, suflându-și buzele cu un zgomot clar ecvestru.

— Dar ție ți-e frică să călărești.

— Nu mă refeream să călăresc un cal...

Și-a rotit șoldurile pe trupul lui.

Pleoapele i-au coborât, iar strânsoarea a devenit mai puternică.

— Femeie, joci un joc periculos.

— Serios? Poate că tu ești cel în pericol.

Ea s-a ridicat deasupra lui, întinzându-se și arcuindu-se într-un mod care știa că îl înnebunea.

— Mă gândeam că m-am căsătorit cu un înger, când de fapt nu ești decât un demon rău și nesătul, a concluzionat el și i-a dat o palmă ușoară pe spate.

Răzbunându-se, ea i-a ciupit un sfârc, iar el a râs, acoperindu-și jucăuș pieptul ca o femeie cu sânii descoperiți.

— Biet suflet chinuit, a pufnit ea, scuturându-se de el și dansând pentru a scăpa din strânsoarea lui, în timp ce el se ridica și încerca să o apuce. Cum vei supraviețui vreodată în fața mea?

— Nu vreau să îți supraviețuiesc, nevastă, a mârâit el, aruncând pătura de pe trupul ei delicios. Vreau să te devorez.

— Excelent. I-a făcut cu ochiul din ușa de la toaletă.
Poți începe după micul dejun.

Sfârșit